

КРИСТИНА ДОД МОЯТА ЛЮБИМА ГОДЕНИЦА

Част 7 от „Гувернантките“

Превод от английски: Павел Боянов, 2008

chitanka.info

1

Лондон, лятото на 1847

— Въпросът не е, че си била джебчийка, Саманта. Проблемът е, че на всяка цена държиш да изтъкнеш слабостите на работодателите си не пред кой да е, а пред тях самите. Естествено е те да са недоволни от това. — Адорна, лейди Бъкнел, произнесе думите с обичайния си нежен, дрезгав глас, и ако човек не я познаваше, би помислил, че тя приема съвсем спокойно вестта за поредното уволнение на Саманта.

Саманта Пендъргаст не допусна тази грешка. Тя стоеше пред писалището с високо вдигната брадичка и изправени рамене — точно както Адорна я беше учила.

— Не, госпожо.

Кабинетът в Реномираната академия за гувернантки беше издържан в нюансите на светлосиньото и в него русокосата Адорна блестеше с чувствената си красота като диамант върху сатенена възглавничка.

— Предупредих те за характера на мистър Уърдлоу. Обясних ти, че той е тираничен човек, според когото жената не бива нито да се вижда, нито да се чува, и ти ме увери, че ще се справиш.

Саманта едва се удържаше под напора на желанието да се залюлее напред-назад.

— Да, госпожо.

— Но само след някакви си два месеца отново стоиш пред ръководителката на Реномираната академия за гувернантки без работа и без препоръки, но затова пък с гаранция, че отмъстителната природа на мистър Уърдлоу ще се погрижи в най-скоро време малкото членове на висшето общество, които все още нищо не са чували за репутацията ти на крадла, да научат всичко за нея. — Адорна склочи ръце под брадичката си и втренчи огромните си сини очи в Саманта. — И така, какво ще кажеш този път в своя защита?

Саманта мислеше как би могла да укроти гнева на Адорна. Тъй като беше престанала да лъже в момента, в който бе престанала да

краде, отговорът ѝ беше честен:

— Този човек малтретираше сина си, защото момчето не искаше да следва право. Малкият Норман заеква, и когато веднъж баща му го накара да застане пред цялото семейство и почна да му се подиграва, имах чувството, че сърцето ми ще се пръсне от болка. Поисках... да дам на мистър Уърдлоу добър урок. — Заля я гореща вълна при мисълта за онзи славен ден; или може би причината беше в лятната лондонска жега?

— Значи тогава си казала на мисис Уърдлоу, че съпругът ѝ я мами с любовница, а любовницата си убедила да го напусне. И каква връзка има това с добруването на малкия Норман?

— Бащата на мисис Уърдлоу държи кесията с парите. Тя взе сина си и напусна мъжа си — нещо, което е трябвало да стори много отдавна, но е била твърде горда, за да признае, че е допуснала грешка. Дядото на Норман ще се погрижи внукът му да сбъдне мечтата си. — Саманта си спомни увлечението на момчето по точните науки. — Мисля, че малкият ще изобрети нещо прекрасно.

— А любовницата?

Саманта се ухили широко.

— Приятелка от дните ми на улицата. За нея беше истинско удоволствие да бие шута на стария мръсник, за да опита късмета си с младия лорд Пенуин.

— И как стана така, че тя се запозна тя с лорд Пенуин?

— Аз ѝ съдействах.

— Не се и съмнявам. — Тихата въздишка на Адорна издаваше примирение.

— Милейди, съжалявам, че загубих работата си и хвърлих позорно петно върху Реномираната академия за гувернантки. — Саманта наистина съжаляваше, повече, отколкото беше способна да изрази с думи. — Но не съжалявам, че помогнах на Норман.

— И аз не съжалявам за това. Но в подобни случаи винаги съществуват по-дискретни начини за маневриране.

Саманта мразеше усещането, че е разочаровала Адорна — за пореден път.

— Знам. Наистина, ама наистина, знам. Всеки път се опитвам да си спомня съветите ти, но понякога така ме хващат дяволите, че се опомням, когато вече е твърде късно.

— Седни — Адорна посочи облицования в синьо кадифе стол точно до Саманта, която облекчено се отпусна в него. Преди шест години Адорна я беше спасила от съдбата, която я чакаше на улицата. През първите три години от живота си с нея, Саманта жадно попиваше всяка нейна дума, всеки неин жест, в стремежа си да стане красива и чаровна като своята спасителка. Но сега, на двайсет и две години, трябваше да се изправи лице в лице с факта, че една висока, руса потомка на викингите с ясно изразен чепат характер, никога не би могла да заприлича на излятата по съвсем друг калъп изящна и разсъдлива Адорна. Но времето, прекарано в мълчаливо съзерцание на своята благодетелка, ѝ помогна да оцени високо острия ум, който се криеше зад глухия глас и сочното тяло на тази жена.

Най-лошата част от назидателната лекция беше минала. Сега предстоеше моментът, в който щеше да отговаря за последствията. А да отговаря за последствията ѝ беше в кръвта. Това го беше усвоила не от Адорна, а от баща си, който още от люлката я учеше да пребърква джобове с очарователна усмивка, и тежко ѝ не успее ли.

— Мистър Уърдлоу беше с насинено и отекло око, когато дойде тук да се оплаква. — Адорна я изгледа многозначително.

Саманта сви ръка в мършав юмрук.

— Точно това си помислих — доволно кимна Адорна. — Той нападна ли те?

— Поне се опита, след като жена му се изнесе. — Стълкновението им се беше оказало кратко и бурно; Саманта още усещаше болка в ръката си там, където Уърдлоу я беше извил. Тя потисна дълбоко в себе си ужаса, породен от кратката борба, и не би признала колко често нощем се изтръгва от хватката на кошмара с бясно биещо сърце. — Той е достоен за презрение дребен човечец.

— Висок е повече от метър и осемдесет. Повечето хора не биха го нарекли „дребен човечец“.

— Нямам предвид ръста, а характера му.

— Хм-м-м. Е, така става. Но все пак той е почитан съдия...

— Почитан?

— За момента, поне докато не пусна слух за противното, да.

— Вие сте много добра, милейди. — Саманта събра ръце в скута си и опита да си придаде скромнен вид.

Очевидно опитът ѝ се оказа неуспешен, защото Адорна заговори с по-остър глас:

— Но дори тогава, мила моя радетелко за справедливост, ще останат онези, които смятат, че една жена трябва да остане вярна на брачните клетви без значение колко покварен е съпругът ѝ.

— Това ще са предимно мъже.

— Предимно мъже. — Адорна започна да чука с нокти по отвореното писмо пред себе си и заби поглед някъде отвъд рамото на Саманта. — Част от проблема с намирането на подходящо място за теб е фактът, че си привлекателна млада жена.

— Благодаря ви, милейди. — Адорна я беше научила на много неща и едно от тях беше как да изтъква предимствата си. Саманта прибираще платиненорусата си коса в две плитки, които навиваше на охлюви около ушите си, а краищата им събираше в хлабав кок на тила. Огромните ѝ кафяви очи можеха да изразяват флирт или възхищение, но не разкриваха нейната интелигентност. Устните ѝ бяха сочни и плътни — твърде плътни според нея, но Адорна ѝ беше обяснила, че мъжете копнеят да целуват такива устни. Това се оказа вярно, макар преживяването да не се оказа нищо особено.

Фигурата ѝ беше прекалено тънка — Саманта го знаеше и Адорна беше на същото мнение. Но имаше нещо в равната линия на силните рамене, в стройното тяло и походката, което приковаваше вниманието към нея и то обикновено в по-голяма степен, отколкото би ѝ се искало, защото от детските си години беше научила голата истина за това как функционират телата на мъжете и жените и това знание съвсем не я беше очаровало.

Нищо от това, което Адорна беше казвала в полза на противното, не беше успяло да промени убеждението ѝ.

— Проблемът с намирането на подходящо място за теб е свързан с предишния ти занаят. Ако не беше толкова известна — дали не е по-добре да кажа печално известна — джебчийка, сега нещата щяха да бъдат по-лесни.

— То аз саму им давях туй, което искаха, мис. — Саманта премина на езика на детството си. — Малку приключения, малку вълнения. Кво да сторя, като им харесваше да са хвалят, че съм ги убралъ.

— Там е проблемът. — Адорна въобще не се усмихна на малкото ѝ представление. — Ти беше добре облечена. Ти беше бляскава. Примамваше ги в тъмни улички, ограбваше ги, а на тях това им харесваше.

Саманта се отказа от кокни диалекта и се върна към книжовния английски на хората от висшето общество, който беше усвоила от Адорна:

— Това със сигурност се отнася за мъжете, но жените не бяха толкова толерантни.

— Мисля, че бях доста толерантна. Все пак не поисках да те обесят.

— И до ден-днешен не проумях защо. — Дълго време Саманта не разбираше как така Адорна беше усетила, че връвта на кесията ѝ е прерязана, докато в течение на годините не опозна нейното безпогрешно шесто чувство и плашещата ѝ дарба да има око за всичко, което се случва около нея.

— В теб видях нещо, което ми хареса. — Адорна се предаде и се засмя. — Напомни ми за мен самата.

— Милейди, никога не ви се е налагало да крадете.

— Не, но баща ми искаше да се омъжа както на него му е изгодно. — Адорна погледна към писмото пред себе си. — Открих разрешението на проблема ти. Трябва да напуснеш Лондон.

— Да напусна Лондон? — изкрещя Саманта и възмутено скочи на крака.

— Една дама винаги говори с модулиран глас.

Саманта се опита да възвърне контрола над гласа си, но успя само да прошепне:

— Да напусна Лондон!

— Имам писмо от полковник Уилям Грегъри, от Кумбрия.

— Кумбрия?

— Това е в Езерната област.

— Езерната област? Но това е... в провинцията!

— Да, свеж въздух — съгласи се Адорна.

Саманта направи бегло движение с ръка: Север... далече на север. И на запад. Планини. Високи, заплашителни планини.

— Сняг. Щипещ, чист, бял. Бистри потоци. Прекрасни сини езера. Завиждам ти. Всеки твой ден ще бъде празник.

Разстроена, Саманта погледна към Адорна, търсейки знак, че това е шега.

Но нейната благодетелка беше съвсем сериозна.

— Децата на полковник Грегъри отчаяно се нуждаят от гувернантка. Ти си такава, при това много добра.

— Знам, но... провинцията. — Саманта се сети за една картина, която някога беше видяла в Кралския музей: Лъкатушен селски път. Цъфнали зелени дървета. Сърничка, подаваща се от гората. И някъде в далечината — лазурносиньо езеро и назъбени, изровени планини с върхове, забулени от облаци. Най-отвратителната буколическа сценка, която Саманта можеше да си представи.

Адорна въобще не се трогна.

— Ще работя за... полковник? От армията на негово Кралско величество?

— Той е по-малък син, избрал военното поприще и удостоен с почетни звания за службата си в Индия. Оженил се за англичанка, докато бил в чужбина. Мисис Грегъри била известна с хубостта си и добрия си нрав, и двамата били доста щастливи. Преди три години по-големият брат на полковник Грегъри починал и така семейното имение преминало в негови ръце. Но преди да се завърне в родината, съпругата му била убита при загадъчни обстоятелства. Говори се, че навярно я е обичал много силно, защото от смъртта ѝ насам той не е поглеждал друга жена.

Адорна направи пауза и най-накрая Саманта разбра, че от нея се очаква уместен коментар.

— Колко трагично.

— Така е, наистина. Когато полковник Грегъри се завърна със семейството си, цял Лондон говореше за това. — Адорна си играеше с писалката, а на устните ѝ заигра лека усмивка. — Разбира се, матроните се надяваха, че той ще заживее в Лондон, където ще си намери нова невеста. Вместо това той незабавно се оттегли в провинциалното си имение Силвърмиър, близо до Дяволската скала, и остана там.

— Дяволската скала? — В съзнанието ѝ веднага се оформи образът на полуразрушен замък, кацнал на върха на камениста урва, назъбен и чернеещ се на фона на покрито с облаци, буреносно небе.

— Казват, че мястото било прекрасно. Ако обичаш прилепи.

— Познаваш ли полковник Грегъри?

— Не, но той е офицер и джентълмен, подчинените му го уважават, а репутацията му е блестяща и безупречна. — Адорна погледна внимателно Саманта. — Уверена съм, че той няма да ти предостави повод за още един скандал.

— Надявам се, че няма, милейди.

Адорна прочисти гърлото си.

— Сигурна съм, че няма, милейди — побърза да се поправи Саманта.

Адорна сложи очилата си и започна да чете от писмото на полковника:

— „Макар домът ми да е изолиран,“ — Саманта изписка тихо, — „гувернантката няма основания да се тревожи за своята сигурност. Патрули на местната милиция, на която аз съм организатор, и която се попълва от моите войници, редовно обикалят пътищата.“ — Глуха за отвращението на Саманта, Адорна продължи с писмото. — Няколко абзаца по-надолу полковник Грегъри казва: „Предлагам възнаграждение от четири паунда седмично, дажба от чай и захар плюс половин почивен ден всяка седмица. Склонен съм да дам на гувернантката отпуск от една седмица в годината, за да посети роднините си.“ — Адорна я погледна многозначително над ръба на очилата си. — Много щедро предложение. По-щедро от всичко, на което можеш да се надяваш в Лондон.

— Но, милейди, локомотивът дори не ходи там! — Ако Саманта трябваше да напусне града, държеше да е сигурна, че ще може да се върне по-най бързия начин, в случай че се наложи.

— Влакът ще те закара близо до там — увери я Адорна. — Полковник Грегъри пише: „Трябва да вземе влака до Йорк и оттам да се качи на пощенската кола, която ще я откара до Хоуксмаут. Там ще се представи на ханджията, който ще ѝ осигури превоз до Силвърмиър, където аз и нейните подопечни ще я очакваме.“

— Ето защо плаща по четири паунда седмично. — Саманта добре си представяше дивата провинция, където Адорна искаше да я заточи. — Никой нормален човек не би желал да живее в тази пустош.

— Всъщност не си права. — Адорна прегледа внимателно писмото. — Причината е в децата.

— Децата ли? — С всеки изминал миг положението ставаше все по-лошо. Саманта се опита да прочете нещичко от писмото, което беше поставено наопаки пред нея. — Какво не е наред с децата?

— Според писмото на полковник Грегъри всичко с тях е наред.

— Ако той пише, че всичко с тях е наред, можеш да си абсолютно сигурна, че нещо не е наред.

— Вярно, и аз така си помислих. Полковник Грегъри има сладки дечица в изобилие.

— Изобилие ли? Какво значи „в изобилие“? — стреснато попита Саманта.

Адорна отново погледна писмото.

— Шест деца на възраст между четири и дванайсет години.

— О, полковник Грегъри определено не си е губил времето! — Този мъж се очертаваше като пълна противоположност на онова, което Саманта би искала: надут пуяк, който търсеше гувернантка, която да се оправя със сюррията деца, докато той преследва злите бандити из дълбоката провинция. — Милейди! — тя умолително протегна длани към Адорна.

Адорна обаче свали очилата си, сгъна ги и ги остави на писалището с прецизност, която не вещаеше нищо добро за Саманта.

— Решила съм твърдо, че ти ще приемеш мястото.

О, не! Адорна рядко говореше с такава непреклонност. Разбира се, тя почти винаги успяваше да получи това, което иска, но обикновено постигаше целите си с такт и хитрост. Щом беше толкова директна, набелязаната жертва просто нямаше шанс.

— Милейди?

— Ти нанесе удар по джоба на мистър Уърдлоу, по социалното му положение и по мъжката му гордост. Тази гордост няма да намери удовлетворение, докато не съсипе напълно твоята репутация. Невъзможно е да ти намеря друго място тук, в Лондон.

— Но... но аз никога не съм напускала Лондон!

— Каквото си постелиш, на това ще легнеш. Приеми този факт. — Адорна впи поглед в питомката си. — Заминаваш за езерната област.

Със свито сърце, Саманта отговори на погледа ѝ.

— Вече изпратих писмо на полковник Грегъри, в което му съобщавам да те очаква до две седмици — побърза да добави оживено

Адорна. — И още нещо, Саманта.

— Да, милейди?

— При никакви обстоятелства не разкривай на полковник Грегъри истината за минало си. — Адорна склочи ръце и се облегна с лакти на писалището. — Разпитах за него и се оказа, че той е добър и почтен човек, но не е толерантен.

— Крадецът винаги си остава крадец. — Саманта едва не се задави от негодувание. — Не е нещо, което да не съм чувала. Дори да стана светица, тези лицемерни копелета ще продължават да ме съдят.

— Не ставай вулгарна — укори я Адорна. — И ми обещавай, че ще бъдеш дискретна.

— Обещавам ви, милейди. — Саманта се усмихна горчиво. — Нищо няма да кажа на този добродетелен пуяк.

2

Езерната област, две седмици по-късно

— Какво толкова казах? — Саманта крещеше след младия колар, който упорито се правеше, че не я чува.

Та тя само беше поискала да знае дали вълците още ядат селяни за обяд! Дали ще ѝ се налага да спасява децата от мечки. И дали полковник Грегъри държи добитъка си вкъщи. Това бяха все важни въпроси, на които трябваше да получи отговор, но коларят толкова се обиди, че я стовари тук.

Природната картина около нея сбъдваше най-лошите ѝ опасения. Дървета обграждаха пътя и преминаваха в гъста гора, където, Саманта беше сигурна, се спотайваха мечки с дълги остри нокти и окървавени зъби. Мечки, които сега я дебнеха, докато лигите им се точат от глад; мечки, които чакаха единствено прикритието на мрака, за да се нахвърлят върху нея и да я разкъсат на парченца. Точно пред себе си виждаше открито пространство — една от онези ливади, предполагаше тя, като толкова много други, които коларят беше преминал, за да стигнат дотук. Обширна, тучна ливада, нагъната като змия, обградена от белокаменни зидове, които сякаш нямаха край. Помисли си, че по ливадите бавно припкаха овце, овце с големи очи, които пасяха трева и непрекъснато се оглеждаха за... вълците.

Да, вълците. Беше готова да се обзаложи, че тук има вълци. Можеше ясно да си представи как дебнат наоколо, как кървавочервените им очи следят пресните овнешки мръвки, докато изведнъж погледът им не се спира на едно по-голямо, по-крехко парче; на нея.

По тялото ѝ премина тръпка и тя бавно се отпусна на куфара. Адорна очевидно бе изпитала съжаление към своето протеже, защото се беше погрижила Саманта да замине в изгнание с бляскаво разнообразие от рокли, шалове, фусти, шапки и ботушки последна мода. Колко жалко, че тези прекрасни неща щяха да си изгният на този селски път, защото нощта щеше да падне, Саманта още щеше да си

седи на това място, някое същество с остри зъби щеше да се появи и да я разкъса, и никой нямаше да чуе писъците ѝ.

Саманта се изправи на крака и пое към Силвърмиър. Краищата на полите ѝ се оплескаха с кал. Хвърли поглед назад, после се огледа около себе си. Дърветата бяха започнали да хвърлят по-дълги сенки. Слънцето клонеше на заник и скоро хищната паст на планините щеше да го погълне. Може би беше по-разумно да се върне при куфара и да прекара последните скъпоценни мигове от живота си наслаждавайки се на дрехите, но волята за живот беше по-силна. Знаеше, че е безполезно, ала въпреки това щеше да се опита да стигне до Силвърмиър.

Нагласи удобно дамската чантичка в ръката си. Дано поне гниещият замък да не се е срутил съвсем, когато стигне до него.

Тя премина покрай езеро — неподвижна, синя, студена, плашеща дълбина, населявана от кой знае какви неща — беше сигурна в това, защото от време на време нещо плясваше на повърхността. Това би могло да е някоя риба. От друга страна, това би могло да е чудовище, което се спотайва в дълбината. Беше чувала разни неща за езерни чудовища и току-що беше довършила роман за едно от тях, което живеело в Шотландия.

Когато отново влезе в крачка, Саманта се сети за готическите романи, които с такава любов беше прибрала в куфара. Ако минеше жива и здрава през това изпитание, щеше да ги изхвърли... е, не точно в езерото — това би могло да смути покоя на чудовището — но някъде другаде.

Тя погледна напред с надеждата да види някаква сграда. Каквато и да е постройка.

Нищо. Нищо освен пътя, който се виеше пред нея нагоре-надолу по хълмовете и безмилостно зеленото на дърветата. И планините, които властваха тук — строги, неприветливи, каменисти, бездушни. Коларят ѝ беше обяснил, че местното население ги наричало „Скалисти водопади“ и тя попита дали това е защото хората падат от тях, или защото те падат върху хората. Според нея въпросът ѝ беше логичен, но точно тогава водачът ѝ се разсърди.

Слънцето залезе някак твърде рязко, обагряйки планинските върхове в червено. Големи кълбести облаци пара започнаха да се надигат откъм дърветата, после се разнесоха изведнъж, сякаш някакъв

невидим великан ги беше всмукал с дъха си. Мракът започна да се трупа в пазвата на гората и в гънките на пътя.

Прободе я остра болка, тя забави ход и притисна ръка към корсета си.

Всъщност, никой уважаващ себе си вълк не би се съгласил да я изяде. Тя беше на път вече цели четири дни — два дни с влака до Йорк, после два дни с пощенската кола. Очите ѝ бяха болезнено сухи от липсата на сън, кафявата ѝ камгарена рокля за път изглеждаше ужасно, а краката ѝ... тя спря и се облегна на едно дърво.

— Краката ме болят — оплака се на глас тя.

Но изведнъж това се оказа без никакво значение, защото чу как нещо изпращя в храстите до нея. Въобще не се опита да разбере какво или къде беше то, просто побягна като стрела.

Тогава един звяр се изпречи точно пред нея на пътя и я принуди да спре.

— По дяволите! — Преди да е успяла да се обърне и да хукне в другата посока, една здрава ръка се протегна и я улови за яката.

— Спри! — Гласът на мъжа прогърмя. — Какво търсиш тук?

Кон. Това беше кон с ездач.

— Опитвам се да стигна до Силвърмиър — Облекчението на Саманта беше толкова силно, че тя едва произнесе думите.

— Силвърмиър? И защо?

Точно в този момент Саманта осъзна, че мъжът я държеше за яката, все едно бе някое кутре. Тя се извърна и сграбчи ръката му за китката, за да може да го погледне в очите.

— Кой си ти и кой ти дава право да ме разпитваш толкова грубо?

Огромен, висок, красив мъж, отговори си сама. Не можеше да види подробности, защото мракът вече бе станал непрогледен, но онова, което беше достъпно за очите ѝ, изглеждаше великолепно. Хубава тъмна коса, подстригана така, че да открива челото и ушите му. Силно изразени скули със сенчести вдлъбнатинки под тях. Издадената напред квадратна челюст говореше за решимост и твърдост. Тънък нос. Дълъг нос. Някой можеше и да го намери за голям, но със сигурност подхождаше на това грубо изсечено лице.

Имаше още много за възхищение — широките рамене, тънкия кръст, очевидно силните ръце. Под дланта ѝ китката му беше стегната и опъната, и толкова широка, че пръстите ѝ не можеха да я обхванат.

Не виждаше очите му, но вече знаеше, че в тях няма да може да прочете мислите му. Е, освен враждебността, която той не криеше.

Беше си представяла, че в мига, щом види, че държи тънка, млада жена, мъжът ще я пусне, но вместо това той още повече затегна хватката си около нея.

— Отговори ми. Коя си ти и защо отиваш към Силвърмиър?

Първоначалното ѝ облекчение от факта, че вижда човек, а не вълк или чудовище, беше преминало. Той я държеше толкова близо до себе си, че тя беше в състояние да помирише потта на коня му и да усети топлината, която се излъчваше от животното. Опасната близост на танцуващите му копита до краката ѝ, я накара да се отдръпне и когато ездачът отново приближи коня си до нея, от устата ѝ се изтръгна писък.

— Няма ли да престанеш! Този звяр ще ме стъпче!

— Ако не мърдаш, всичко ще бъде наред.

Тя отлично си спомняше тона на полицейския пристав, когато пипнеше някой крадец. Екземплярът пред нея говореше точно с такъв тон. Стържец. Презрителен. Неумолим.

— Аз съм Саманта Пендъргаст, новата гувернантка. — Не го попита дали държеше добитъка си в замък. Никой не можеше да я обвини, че не се учи от грешките си.

Мъжът я пусна.

Тя въздъхна от облекчение и приглади роклята си:

— Така вече е по-добре. Сега е твой ред да ми кажеш кой си, защо яздиш по този път и поради каква причина сграбчваш една млада дама за...

Той се протегна напред и взе чантичката от ръката ѝ. Тя се опита да си я върне. Той не ѝ даде този шанс.

— Какво си мислиш, че правиш? — кресна тя. — Всъщност тя знаеше какво прави той, само дето не можеше да повярва. Каква ирония, на нея да ѝ задигнат чантичката веднага щом напусна Лондон.

Той опипа кесията от меко, черно кадифе, след което изпразни пред себе си съдържанието ѝ. Носна кърпичка. Ключът от куфара ѝ. Талона от билета ѝ за влака. И скромна, много скромна сума пари.

Саманта никога не допускаше грешката да носи в чантичката си повече пари от минимално необходимото. Повечето си пари държеше

пъхнати под едната жартиера. Ако късмета продължаваше да ѝ изневерява, този мъж скоро щеше да бръкне с ръката си там.

Вместо това той прибра нещата в чантичката и ѝ я връчи обратно.

Тя я стисна здраво и се запита дали провинцията винаги е била кръстосвана от такива побъркани грубияни.

— Защо вървиш пеша? Нещо случило ли се е? — Макар да я беше пуснал, заповедническият тон не бе изчезнал от гласа му, дори беше станал осезаемо по-остър.

— Може и така да се каже. Коларят от хана в Хоуксмаут захвърли мен и куфара ми насред пътя и си тръгна.

— Защо?

— Изглежда се засегна от нещо, което казах.

— Мога да си представя. — Мъжът я измери внимателно с поглед, след което скочи от седлото.

Тя беше висока, но той я надвишаваше по ръст. Сигурно беше поне метър осемдесет и пет без ботуши. Имаше масивно, обемисто тяло, за което някои мъже усилено трябваше да работят и с каквото някои мъже просто се раждаха. Тя беше готова да се обзаложи, че в неговия случай е второто. Преди не се бе чувствала заплашена, не и наистина, но сега мисли за изнасилване и убийство започнаха да безконтролно да се въртят в главата ѝ. За втори път през последните седмици ѝ се дощя да владее повече трикове за отблъскване на нежелани ухажори. Беше наръгала с нокът адамовата ябълка на мистър Уърдлоу и той беше побягнал като опарен, но нещо ѝ подсказваше, че с този мъж номерът няма да мине.

— Кой си ти? — попита го отново Саманта.

— Притежаваш ли документ, с който да удостовериш коя си? — продължи непознатият, все едно тя не беше казала нищо.

— Нося писмо от лейди Бъкнел.

— Покажи ми го.

— То е в куфара ми. — Този факт я радваше. Искаше да извади от равновесие този тип, който си позволяваше да тормози и плаши беззащитна жена насред пътя за нищото, дори ако така щеше да си навлече неприятности.

Той се извисяваше над нея и я гледаше втренчено, все едно искаше да прочете мислите ѝ, но тя прекрасно знаеше, че това е

невъзможно. С всяка изминала секунда мракът се сгъстяваше. За пръв път се озоваваше сред такава непрогледна тъмнина, неразпръсквана от светлините на града. Огромното черно огнище на небето поглъщаше слабата светлина от жаравата на звездите. Непознатият се извисяваше като сянка над нея и по гръбнака ѝ премина тръпка.

— Откъде идвате, мис Пендъргаст? — Разкошният му мек глас ѝ се подиграваше. Тя прокара пръсти по връвта на чантичката си.

— От Лондон.

— И никога не сте напускали Лондон досега, нали?

— Никога. — Тя се напрегна в тревожно очакване на някоя жестока шега, предназначена точно за градски чеда като нея. Но мъжът само се изсмя подигравателно на невежеството ѝ.

— За ваше добро ще е да се окажете първокласна гувернантка.

— Такава съм — настръхна тя.

— Добре. — С широки крачки той се върна при коня, метна се на гърба му и го пришпори към гората.

Саманта втренчи поглед в гърба му — изумена, облекчена и... сама.

— Чакай! — викна тя. — Ти трябва да ме спасиш!

Не получи друг отговор освен заглъхващия звук от препускащи през храстите копита.

— Нещо може да ме изяде! Колко път има до Силвърмиър? — Тя вече крещеше. — Моля те, кажи на някого, че съм тук! — После добави с по-тих глас: — Безсърдечен грубиян, поне да ми беше оставил тояга, за да се браня от стръвниците.

И така, отвсякъде я заобикаляше дивата пустош, беше отдалечена на мили разстояние от имение, в което кравите ноцуваха в спалните, а хората — на мръсния под. С ридание, тя потърка възпалените си очи с кокалчетата на пръстите си, изпъна рамене и решително пое напред...

В Лондон никога не беше тихо. Непрекъснато трополяха карети, разнасяха се детски викове, от кръчмите долитаха шумове било от музика, било от кавги. Тук тишината изпълваше всичко. Нарушаваше я само някой плясък на криле или шумолене в храстите. Саманта си помисли, че би дала всичко на света за звук, който да прогони тази неестествена, плашеща тишина.

Тогава някъде в далечината блесна светкавица и след това се чу първият гръм.

— Внимавай какво си пожелаваш, момичето ми, защото може и да се сбъдне — каза си тя.

Крайниците ѝ бяха натежали от умора, която превръщаше всяка крачка в мъчение. Препъваше се в браздите, препъваше се в камъните, но дори изтощението не можеше да я накара да тръгне по тревата край пътя. Змии. Беше сигурна, че там има змии. Светкавиците проблясваха все по-близо и заслепяваха до болка очите ѝ, а тътенът на гръмотевиците звучеше все по-страшно.

Отначало взе шума по пътя за гръмотевица, но после осъзна... помисли си... това почти звучеше като... Цялата настръхна и се взря в чернотата.

Далеч пред нея се появиха два фенера, които се олюляваха на... карета?! Поредната светкавица освети всичко наоколо — и Саманта беше права! Това беше карета. Ако не бе готова да припадне от умора, щеше да закрепци от радост. Сега оставаше само да привлече вниманието на кочияша.

Каретата подскачаше и трополеше в нейна посока по неравната земя. Когато приближи до нея, тя застана от едната страна на пътя и, крещейки, започна да маха с ръце. Късметът ѝ проработи за пръв път, откакто беше срещнала мистър Уърдлоу. Каретата спря, един лакей скочи от нея и отвори вратичката. Тя му подаде ръка и той ѝ помогна да се качи в луксозното возило.

— Отивам до...

— Силвърмиър. Да, мис Пендъргаст, знаем.

Седеше и примигваше в мрака. Ръката ѝ галеше меката тапицерия. Чудеше се какво... как...

Онзи мъж. Беше го домързяло да я спасява сам, но беше изпратил тези хора на помощ.

Каретата зави, след което потегли с такава скорост, че гърбът на Саманта се удари в облегалката. Бе толкова уморена, че си остана така. Зачуди се дали не трябва да е разтревожена — може би я отвличаха, но след това реши, че едно отвличане е ниска цена за възможността да поседи.

Пътят беше достатъчно дълъг, за да потъне в сън. Събуди се внезапно, когато каретата бавно спираше. Вратичката се отвори, лакеят

й подаде ръка, която тя пое, за да слезе по стъпалата.

Вдигна поглед и очите ѝ за дълго останаха приковани във великолепното имение, което се издигаше като монолит пред нея.

3

Саманта се събуди от трakanето на чинии до леглото ѝ. Отметна кичур коса от очите си и погледна закръглената млада камериерка, която в този момент дърпаше брокатените завеси в маслинозелено и златно. Светлината на утрото нахлу в стаята и Саманта примигна.

— Добро утро, мис — облечената в безупречно колосана, черно-бяла униформа камериерка жизнерадостно я поздрави и направи бодър реверанс. Момичето бе на не повече от петнайсет години, дете на природата и чистия въздух. — Аз съм Кларинда. Нося ви закуската.

— Благодаря. — Саманта се изправи в седнало положение. — Колко е часът?

— Седем отдавна мина, но не ви събудихме, щото снощната разходка бая ви е изморила.

Саманта огледа стаята, която миналата вечер бе успяла само да зърне. Спалнята на втория етаж бе голяма и просторна, и навярно беше предназначена за гости. Тя издаваше благополучие, както всичко в друго в тази къща. Мебелите от тъмен дъб бяха масивни и украсени с резба. Широкото легло беше застлано с пухен дюшек и пухени завивки. И което беше най-важно, към спалнята имаше отделно помещение за преобличане с течаща студена вода, събирана в цистерна на покрива.

Това ли беше колибата, която уж щеше да приютява тромавия възрастен полковник, неговите шест деца и добитъка му?

— Заповядайте, мис. — Кларинда нагласи подноса върху скута на Саманта и вдигна куполообразния сребърен похлупак. Пара вдигаха изпържените до златисто яйца, ухаещите на подправки наденички, намазаните с прясно масло кифлички, купата с овесена каша, залята с дебел слой мед, и почистената, задушена круша, поръсена с канела и разрязана на две половини. — Готвачът не знаеше какво ще обичате, затуй ви сложи от всичко по малко.

— Всичко изглежда великолепно. — Саманта си пое дълбоко дъх и осъзна, че е гладна за първи път, откакто бе напуснала Лондон.

— Какъв прекрасен ден, мис. — Кларинда ѝ наля чай.

Саманта забеляза, че навън слънцето грееше ярко. Големи дървета заливаха прозорците на спалнята с море от зеленина, а между клоните им се показваше небето — толкова синьо, че заслепяваше очите. Нито едно облаче не помрачаваше този блясък.

Кларинда отиде до старомодната камина, разръчка огъня и добави няколко нови цепеници.

— Снощи мъжете са прибрали куфара ви от пътя. — Кларинда погали боядисаната в черно дървена кутия с кожени ремъци и тежък катинар. В светлокестенявите ѝ коси, които се подаваха от бонето, сякаш прасяха искри, а в очите ѝ светеше интерес. — Да го разопаковам ли?

— Да, ако обичаш. Ключът е... — Къде ли беше чантичката ѝ?

— Сигурно тук, мис? — Кларинда вдигна кесията от черно кадифе, която беше поставена върху тоалетната масичка.

— Да, благодаря ти. — Саманта протегна ръка, благодарна за това, че не я е загубила, докато е била замаяна от умора. Зачуди се дали целият снощен епизод не е бил халюцинация: разходката в мрака, онзи мъж, препускащ през храстите. После се сети как тъкмо си мислеше, че е спасена — и то от джентълмен — когато онзи конник я подложи на кръстосан разпит и ѝ взе чантичката.

Добре. Все пак не я беше откраднал. Но я бе изоставил, без да и предложи трошичка помощ. Ама че нехранимайко!

— Макар че... хубаво де, как каретата пристигна точно навреме?

Цялата история изглеждаше твърде фантастична, за да е истинска, като се изключи фактът, че стъпалата я боляха; също така никога нямаше да забрави шока, когато слезе от каретата и пред портала видя Силвърмиър. Широка, четириетажна постройка се издигаше в мрака. Светлина струеше от всички прозорци. Широките порти стояха отворени и мисис Шелбърн, достолепната възрастна икономка, я приветства с жест вътре: „Побързай, мила, очаква те горещо ядене“. Саманта не беше хапнала много от него, но омете до троха това пред себе си, наля останалия чай в чашата си и стана от леглото. Направи няколко крачки по килимчето и изтича на пръсти до прозореца по леденостудения дървен паркет.

Изгледът, който се откри пред нея към парка, се състоеше от обширни зелени ливади, величествени стари дървета, чиито клони

докосваха небесата, тук-там се виждаше по някоя беседка, пейзажа красяха и няколко цъфнали градини. Отляво имаше храсти, подрязани във формата на лъвове и птици. Дворът беше прекрасен, и което беше по-важно...

— Оттук не виждам планините

— Не, мис, но те са си там. Планините са като две големи ръце, които обгръщат Силвърмиър. Толкова са красиви.

— Хммм. — Саманта се обърна с гръб към прозореца. — Онази буря донесе ли дъжд?

— Беше страхотна буря, то не беше гръмотевици и святкане — точно над върховете. Много дъжд имаше, тъкмо да измие потоците. — Кларинда се усмихна и на гладките ѝ розови бузи се появиха дълбоки трапчинки. — Трябва да сте били ужасно изтощена, за да не чуете цялото това трещене. Когато се облечете, полковник Грегъри ще иска да говори с вас.

— Да, разбира се, както пожелае. — Дали полковник Грегъри нямаше да се окаже пълен с изненади като имението си? Саманта вече определено не си представяше посивял, закоравял воин. Човек, който живее в такава къща, трябва да има известна представа от добро държание въпреки годините, прекарани в нецивилизованата Индия, и въпреки непрекъснатото правене на деца.

— Как изглежда полковникът? — попита тя, докато подаваше ключа на Кларинда.

— Ами той е добър човек, мис. — Кларинда коленичи пред куфара и го отвори след кратка борба с ключалката.

Саманта почака и разбра, че камериерката няма намерение да каже нищо повече.

— Много ли е стар?

— Не е много стар. Не е стар като дядо ми, например.

— О! — Саманта отново си го представи с посивяла коса.

— Но е красив, тъй казва мама.

Прошарен, възрастен мъж със стоманеносив поглед.

— И е много строг с децата, прекалено много, не че сте ме чула да го казвам. — Кларинда извади първата от роклите, ефирно творение от светлорозова басма, и я метна на стола. След нея се появиха ленена рокля с цветен десен и още една от сапфирен поплин. Последна извади тази от тъмнозелен шевиот.

— Да изглежда ли тази, мис?

Саманта си представи образа на униформения военен, който я очакваше. Свадливите възрастни мъже се влияеха добре от гледката на младост и чар.

— Не, не мисля. Може би е по-добре да се спра на розовата.

Кларинда разгледа роклята, после разгледа Саманта.

— Ще видим — каза тя, взе роклята и изчезна. Когато се върна, Саманта беше допила чая си и беше готова с бельото и фустите.

— Защо полковник Грегъри е толкова строг с децата? — попита тя, докато Кларинда ѝ помагаше с роклята.

— Заради военното си образование. Иска от тях да изпълняват команди, да се нареждат в строй, винаги да са чисти. Ако ли се оцапат, кара ги да лъскат обувките си до блясък.

— Тези деца трябва да са истински светци. — Саманта вдигна вежди. — Май няма да имам никаква работа.

Кларинда избухна в смях.

— Тепърва ще си проличи, мис.

— П-с-с-с-т! — Звукът отекна в целия коридор на втория етаж. Саманта, която отиваше да се представи на полковник Грегъри, спря и се огледа. Една от вратите беше леко открехната и три личила надничаха зад нея. Три ръце ѝ махнаха да дойде.

— Мен ли викате? — попита Саманта и посочи себе си, все едно че би могло да става дума за друг!

— Ш-ш-ш-т! — Децата поставиха пръст пред устните си и с енергично ръкомахане ѝ направиха знак да влезе.

Развеселена и заинтригувана, Саманта влезе в голата спалня. Срещу стената бяха наредени три тесни железни легла, покрити с кувертюри. Кукли, строго подредени в редица, ѝ кимнаха от мястото под прозореца. Нямаше разхвърляни играчки по голия дъбов под. Прости едноцветни завеси висяха на корниза. Саманта разбра, че това е стаята на момичетата, макар помещението да приличаше повече на сиропиталище, отколкото на място, където живеят разглезени деца.

После, когато пред нея се наредиха шест тъмнокоси деца трите, които ѝ махаха, и още три, които бяха чакали вътре тя разбра и друго: всички те бяха момичета. Полковникът имаше само момичета.

Едва не се засмя. Откакто бе провела онзи разговор с Адорна, новите ѝ отговорности я притесняваха и тя се тревожеше, че за първи

път в живота си нещо може да не се окаже по силите ѝ.

Но момичетата от аристократични семейства бяха сладки, скромни и не създаваха проблеми. Само някакъв военен, който се опитва да ги оформи с войнишки калъп, би сметнал задачата ѝ за трудна.

— Здравейте, мои дами! Как се чувствате днес? — весело ги поздрави тя.

Най-високото момиче, красавица с напъпили гърди и отегчена физиономия се пресегна зад гърба си и в ръката ѝ се появи камшик за езда, с който тя шибна черните си, стигащи до глезените ботушки.

— Ти ли си новата гувернантка?

Стъписана, Саманта погледна внимателно момичето и редицката негови сестри. Всички бяха облечени в прости, грозни тъмносини рокли с бели престилки отгоре. Косите на всичките бяха прибрани в стегнати плитки, завързани с тъмносини панделки. Всичките бяха с едни и същи стигащи до глезените ботушки и на лицата им беше изписано едно и също изражение — на недоверие и агресия.

— Да, аз съм мис Саманта Пендъргаст. Може да ме наричате мис Пендъргаст — Някакъв предпазен инстинкт я накара да добави второто.

— Аз съм Агнес. — момичето даде знак на следващата си по големина сестра да говори.

— Аз съм Вивиан. — Детето беше високо колкото Агнес и хубостта му беше удивителна: тъмна коса и абсолютно прави вежди, сочещи нагоре.

Агнес посочи следващото момиче с камшика си.

— Мара — обяви следващото тъмнокосо и синеоко дете.

Саманта беше схванала положението и премина към действие. Тя се усмихна топло.

— Приятно ми е да се запозная с вас, Вивиан и Мара. На колко години си, Вивиан — тя насочи вниманието си към момичето.

— На единайсет — отговори Вивиан.

— А ти, Мара?

— На девет.

— Не ме прекъсвай! — Агнес изгледа яростно Саманта.

— Твърде си малка, за да раздаваш заповеди — тихо изрече Саманта. — Може би ще помислиш втори път, преди да го направиш

отново?

Първоначално Агнес изглеждаше шокирана от укора ѝ, но после се съвзе.

— Не.

Нещо в тона на момичето напомняше на Саманта за някого, но за кого? Някоя неотдавнашна среща? Младата жена се намръщи.

Агнес посочи следващото момиче.

— Хенриета.

Беше ясно, че това дете — брюнетка с кафяви очи, която направи реверанс — не разбира плана да бъде уплашена новата гувернантка. Но Саманта не беше човек, свикнал да приема заповеди, особено пък от деца с мъх по бузите. Затова тя учтиво се обърна към момичето.

— Името ти е много хубаво, Хенриета. На седем години ли си?

Хенриета кимна с широко отворени очи:

— Как позна?

— О, много съм добра в гатанките.

Агнес плесна с камшик по ботуша си, за да привлече вниманието на всички, и посочи към едно широко усмихнато мъниче без предно зъбче, но затова пък благословено с онези необикновено прави вежди.

— Емелин — представи се малката.

— На пет години ли си?

— Да, и ши загуби ф събчето — изфъфли тя.

— Виждам — усмихна се Саманта. Малката беше сладур.

Агнес навъсено посочи най-малкото момиченце — тъмнокосо и тъмнооко като останалите. То пъкна пръст в устата си и заби поглед в килима.

— Това е Кайла — с въздишка изрече Агнес. Кайла изтича при нея и зарови глава в полите ѝ. Агнес я погали по главата и погледна дръзко и яростно към Саманта, сякаш я предизвикваше да направи коментар.

— Кайла очевидно те обожава. И има защо. Ти си тази, която се грижи за семейната хармония, нали?

— Да. Нямаме нужда от теб. — Агнес се изпъчи гордо. Ще ти обясним защо трябва да си ходиш вкъщи.

— Не мога — Саманта се изпъчи в имитация на момичето.

— Напротив, можеш. Трябва да го направиш!

— Пристигнах в Кумбрия с изрични указания от страна на работодателя ми да остана тук и да науча теб и сестрите ти на всичко, което знам за географията, естествените науки, пианото, изкуството да се изразяваш добре писмено, литературата, доброто поведение.

— Това не ми е изтрябвало — прекъсна я Агнес.

— Бих казала, че ти е изтрябвало, и още как. — Погледът ѝ обгърна всичките шест момичета. — Изтрябвало е на всички вас.

Мара пристъпи напред. Целият ѝ външен вид излъчваше незачитане на правилата. Нейните дрехи бяха като тези на сестрите ѝ, но полата ѝ беше намачкана и голямо, влажно, розово петно покриваше горната част на престилката ѝ. Косата ѝ беше сплетена както на останалите, но отделни кичури се бяха изплъзнали и се къдреха около лицето ѝ. Нищо от това обаче не ѝ попречи да заяви:

— Татко не харесва гувернантките.

— Твоят татко ме нае.

— Той уволни последните ни пет гувернантки, следователно не ги харесва. — Вивиан се включи в битката.

— Колко гувернантки сте имали до този момент?

— Единайсет — отговори ѝ Агнес.

— Единайсет! — Колкото и да не ѝ се искаше, Саманта трябваше да признае, че е впечатлена. Ако наглостта беше мерило за успех, тези деца бяха невероятно преуспели. — Какво се случи с другите ви гувернантки?

— Напуснаха.

— Защо? — Саманта стисна ръце, за да успокои треперенето им.

Всичките шест момичета едновременно свиха рамене и разпериха ръце, за да покажат, че не знаят.

— Брей! Единайсет. Но не се притеснявайте, баща ви ще ме хареса. Всички ме харесват, особено децата. — Ако някога въобще бе имало деца, които да имат нужда от гувернантка, то те бяха пред нея. Тя пристъпи към Агнес, очевидният инициатор на този малък бунт. — Но дори той да не ме хареса, това няма да има значение, защото вие ще ме харесате.

— Не, няма! — Хенриета беше решила, че е време и тя да излезе на сцената.

— Не! — Агнес сви устни в решителна линия.

— Харешваш ми — забафна си — изфъфли Емелин.

— Такава съм си, нима не знам — Саманта кимна към най-новия си съюзник.

— И аз я харесвам — Кайла подаде глава от полите на Агнес.

— Не, не я харешваш, тя ши е моя! — Малкото тяло на Емелин настръхна от възмущение.

Саманта пое ръката на Емелин в своята и момиченцето се успокои.

— Всичко е наред, нали ви казах, че всеки ме харесва. — Тя седна върху дървения сандък за играчки и махна с ръка към Вивиан. — Ето защо баща ти няма да ме уволни.

Вивиан боязливо пристъпи напред. Емелин се гушна в нея.

— Освен това съм от Лондон и не знам нищо за живота в провинцията.

— Наистина ли? — попита Агнес.

Саманта буквално можеше да види как в главата на момичето започват да се раждат планове как да използва тази информация за свои цели. Колко жалко, че те не съвпадаха с нейните.

— Но знам страшно много неща за модата, и мога да кажа, че униформите ви просто са отвратителни. — Агнес и Вивиан първо се спогледаха, после насочиха поглед към дрехите си. — Но имам малко гарнитура, с която да ги разкрасим.

— О, наистина ли? Омръзнало ми е ден след ден да нося този стар парцал! — извика Вивиан.

— Може би ще склоня баща ви да купи плат за нови рокли. За нуждите на часовете по шев и кройка, разбира се. — Тя намигна на Агнес и момичето ѝ отвърна с гневен поглед.

Кайла изтича към Саманта и застана неподвижно пред нея:

— Ще може ли и за мен красива рокля?

Агнес начумерено се извърна настрана. Саманта осъзна, че ще трябва да се бори, за да спечели нейното доверие.

— Разбира се, че ще може, миличка — отвърна тя и погали Кайла по бузата.

Без предупреждение някой отвори вратата със силен трясък така, че тя се блъсна в стената. С разширени от ужас очи, Саманта скочи на крака, стискайки ръцете на Хенриета и Емелин.

На прага беше застанал мъж. Той бе висок, широкоплещест... някак си познат... С хубава тъмна коса, подстригана така, че да

открива челото и ушите му. Силно изразени скули със сенчести вдлъбнатинки под тях. Издадената напред квадратна челюст говореше за решимост и твърдост. Тънък нос, дълъг нос. Някой можеше и да го намери за голям. Нос, който потръпваше от презрение.

Погледът му обходи стаята, спирайки се на всяко от момичетата поотделно. Те отговориха на погледа му с безмълвно предизвикателство.

— Добро утро, татко — Агнес наперено се запъти към него.

Сега Саманта разбра защо гласът и маниерите на момичето ѝ се струваха познати. Агнес беше копие на баща си, — властна, решителна... противна. Непознатият от предишната вечер беше не някой друг, а нейният нов работодател, полковник Уилям Грегъри.

4

На дневна светлина полковник Грегъри изглеждаше още по-привлекателен — и по-опасен — отколкото в мрака на нощта. От глава до пети беше облечен в черно: Черен вълнен костюм. Черни ботуши, лъснати просто съвършено. Твърдо колосана бяла риза. И черно копринено шалче, чийто възел беше оформен с войнишка прецизност. Дрехите прилепваха по тялото му като ръкавица... и разкриваха изключителната му мъжественост.

Той беше от онези мъже, които незабавно привличат женското внимание. Саманта със сигурност не правеше изключение, и откликът ѝ я караше да изпитва леко неудобство. Искаше да излее върху него гнева си, задето я беше изоставил в мрака сред пустошта. Искаше да се слее с кремавожълтата стена и да го изпива с поглед, докато не проумее какво е това чувство, което кара коленете ѝ да треперят и от което коремът ѝ се е свил на топка.

Или не... дискомфортът не беше в корема ѝ, а някъде по-надолу, и усещането не бе точно болезнено, а... не можеше да го определи, но чувството със сигурност не ѝ харесваше.

Гневът беше по-лесен за разбиране.

Той се загледа в Кайла, която чешеше носа си с ръкав, и в Мара, която търкаше прасеца на единия си крак с обувката на другия.

— Стройте се! — нареди той.

Момичетата веднага се втурнаха да изпълнят заповедта му и се наредиха в редичка, от най-голямата към най-малката. Стояха целите в слух, като добри малки войници, с изпъчени гърди и вдигнати брадички. С отсечени крачки баща им стигна до Агнес, обърна се надясно и като на парад мина пред редицката. Той спря и даде знак на Емелин да оправи престилката си, което момичето изпълни на мига. После измарширува и спря пред Мара.

— Мара, какъв е този бозаещ звук?

— Какъв звук, татко? — момичето се огледа наоколо в недоумение.

— О, чакай, сетих се. — Той се наведе към нея, докато погледът му не се изравни с нейния. — Знам какъв е тоя звук. Ботушите ти бозаят блясък от моите.

Мара погледна първо към обувките си, целите ожулени и изцапани, после към тези на баща си, чийто блясък заслепяваше до болка. Очите на момичето се напълниха със сълзи и Саманта не издържа.

— Полковник Грегъри, вие сам ли поддържате ботушите си?

Той я изгледа с очевидно раздразнение.

— Аз съм офицер. Разбира се, че не.

— Е, и Мара не го прави — приповдигнато изрече Саманта. — Ето нещо общо между вас. — Саманта чу смях през сълзи, който веднага беше заглушен, след това момичето увеси рамене, все едно от гърба ѝ се бе свлякла непосилна тежест. Полковник Грегъри никак не беше очарован.

— Мис Пендъргаст, когато поисках гувернантка, ясно изразих очакванията си да изпълнявате нарежданията ми с цялата дължима съвестност — произнесе той с дълбокия си, раздразнен, познат глас.

— За в бъдеще ще имам предвид желанието ви. — Ти грубиян такъв!

— За в бъдеще очаквам да не се мотаете с децата ми, опитвайки се да ги подкупите с плат, който възнамерявате да измъкнете от мен.

О, значи беше чул това?

— И от кого предлагате да го измъкна, полковник? — Саманта го погледна право в очите.

Гъста червенина плъзна по бузите и челото му, но той отговори на погледа ѝ.

— Плат може да искате единствено от мен, но аз няма да ви дам.

Агнес отиде при баща си и застана до него, за да покаже, че му е съюзник.

— Казах на мис Пендъргаст, че трябва да отиде веднага при теб, татко, но тя остана да си бърби с нас.

Удивена и силно впечатлена от способността на Агнес да лъже без да ѝ мигне окото — и то на всеослушание — Саманта се обърна към момичето и въпросително вдигна вежди.

Агнес пламна като божур.

— Разбирам — полковник Грегъри наблюдаваше дуела между двете. — Свободно. — Той махна с ръка към останалите момичета. Те въздъхнаха и се разделиха на три малки групички, като Хенриета използва тази възможност, за да сръга свирепо Агнес в ребрата.

Полковникът насочи цялото си внимание към Саманта и тя се зачуди какво да мисли, какво да каже. Адорна би казала, че този мъж е като планините: великолепен и несломим. Саманта би се съгласила, но с уточнението, че е жесток и безмилостен. Брадичката му беше непреклонна, ушите му малки и плътно прилепнали до черепа — сякаш този мъж чрез тренировки ги бе приучил мирно да застанат така. Пълните му устни бяха извити в лека, неискрена усмивка, с която той се опитваше да прикрие презрението, което изпитваше към жена, способна да изпадне в паника заради настъпването на нощта.

Потрепери при мисълта за нощ, прекарана в дивата планинска пустош. Каква щастливка беше, че се добра дотук жива. Обхвана я възмущение — възмущение от факта, че само с няколко добре подбрани думи този мъж е могъл да прогони ужаса ѝ.

— Е — тя постави ръце на кръста си и го изгледа отгоре-надолу. — Най-малкото, знам кой е изпратил каретата.

Без да се извини за ужасното си поведение, той отговори на погледа ѝ, съсредоточавайки се върху палавите рюшчета, красящи деколтето и краищата на ръкавите ѝ.

— Такава рокля е доста необичаен избор за една гувернантка, мис Пендъргаст.

Снощи Саманта не видя очите му, но сега знаеше какви са. Сини — прекрасно, наситено, кобалтово синьо. И студени — като най-мразовитата зима. Веждите му бяха абсолютно прави и сочеха нагоре, придавайки му зловец и мрачен вид. Това не беше надут пуяк. Това беше мъж в разцвета на силите си, мъж, който безмилостно използваше физическите си характеристики, за да доминира над децата си. Ефирни творения в розово с рюшчета нямаше да ѝ спечелят благоразположението му. Нищо чудно, че Кларинда беше предложила практичния зелен шевиот.

— Татко? — Емелин изтича при него и обгърна с ръце едното му коляно.

— Емелин? — Той я погали по косата.

— Шички харешмат мис Пендъргаст, татко. Тя така ни кажа.

— Наистина ли? — Той навири благородния си нос и погледна снизходително към Саманта. — В такъв случай съм сигурен, че и ти ще я харесаш.

— И ти, татко! Нали и ти я харешваш!

— Уверен съм, че ще я харесам... ако тя разполага с точните препоръки, ако докаже, че животът в провинцията не представлява проблем за нея, и ако ви учи добре, деца.

Емелин нацупи устни, обходи с поглед Саманта от глава до пети и отсече рязко:

— За нейно добро ще е, да е така.

За един миг, за един кратък миг, очите на полковник Грегъри се отвориха широко и Саманта си помисли, че той ще избухне в смях.

Но моментът отмина и Саманта вече не беше сигурна дали не си го е въобразила.

Полковникът нежно отмести Емелин от крака си и с потупване по главата я отпрати при Вивиан.

— Мис Пендъргаст, бихте ли ме последвали?

Определено би го последвала. Излезе след него от стаята и я завладя толкова силно желание да му каже някои нещица, че трябваше да прехапе устни, за да се въздържа. Поглед назад бе достатъчен, за да види как децата надничат скришом зад вратата в очакване на следващия хор.

Тя нямаше да пее за тяхно удоволствие.

Полковникът слезе по стълбището пред нея и отмина двойните врати, които водеха към задната част на къщата. Озоваха се във величественото преддверие, което се издигаше на височината на цели два етажа. Горният коридор се крепеше на огромни колони, а подът беше мраморен. Грамаден кристален полилей заливаше със светлина правоъгълното помещение, боядисано в различни нюанси на златното и синьото. През отворените врати можеха да се видят библиотеката, залата за игри, балната зала. Полковник Грегъри я поведе към една от вратите вляво и се отдръпна, за да я пропусне да мине първа. Саманта му благодари, докато цинично си мислеше дали винаги е толкова любезен със слугите си, или просто се е възползвал от възможността да я огледа едно хубаво отзад. Но когато отново погледна към него, не можа да прочете по лицето му никаква емоция. Отдаде на собственото си въображение факта, че гърбът ѝ е настръхнал, а неудобството и

дискомфортът, които усещаше в негово присъствие — на свръхразвиптената фантазия на една стара мома. Нима вече се числеше към категорията на отчаяните стари моми, които мечтаеха за любовни приключения по времето между два урока или докато вършеха досадната домакинска работа?

Тази мисъл ѝ подеждава като студен душ.

— Някакъв проблем ли има, мис Пендъргаст?

— Съвсем не, сър, защо питате?

— Въздъхнахте.

Да, имаше за какво да въздиша.

— Възхити ме красотата на вашия дом. — В известен смисъл това беше вярно. Очакваше кабинетът му да е спартански обзаведен, а вместо това в стаята властваше разточителен индийски стил. Стените и завесите бяха в бургундско и нефритенозелено. Килим със сложни шарки в същите цветове красеше дъбовия паркет. Огромни плюшени столове я канеха да се настани пред голямото махагоново писалище, украсено със сложна плетеница резба.

— За снощи. Защо не ми казахте кой сте?

Той се изправи пред нея — същинско олицетворение на надменния господар.

— Какъв смисъл би имало да ви казвам?

— Щях да се тревожа по-малко, ако знаех кой сте.

— Аз исках да се тревожите. Появата на непозната млада жена, която скита в околността, не е нещо, което бих отминал с пренебрежение.

— Често ли се чувствате заплашен от непознати млади жени?

— Зависи. — Той отиде зад писалището. — Няма ли да седнете?

Тя бе обидена, и то от майстор в оскърбленията. С рязко, гневно движение, се намести на един плюшен стол точно срещу него.

Той остана прав.

— Трябва да призная, че съвсем не бях впечатлен, когато ме взехте за крадец. Тъй като нямате опит с подобни неща...

Саманта не можа да сдържи едно „ха“.

Полковник Грегъри високомерно вдигна едната си вежда и продължи:

— Ах, да, щях да забравя. Идвате от Лондон, който наистина е опасен град. Може би са ви обирали.

Друг път, помисли си тя, но каза:

— Не, сър.

Той я погледна критично, все едно беше изрекла нещо много странно.

— Както кажете. — Той продължи да я изучава внимателно. — Този път ще извиня грешката ви, но ако за в бъдеще станете жертва на бандит, не се съпротивлявайте. И което е по-важно в твоя случай: сдържай наглостта си.

— Правилно ли съм разбрала, че трябва да дам чантичката си на всеки тип, който я пожелае?

— Когато става дума за кражба — да.

— Не. — Не й пукаше, че думите му бяха разумни, и че тя самата би дала същия съвет на друга потенциална жертва.

— Работила съм упорито за това, което имам, и няма да се откажа с лека ръка от него.

— Парите и вещите са заменими. Животът е само един.

— Вашите вещи са заменими. — Но кой ли би обрал този мъж? Никой нормален крадец не би опитал късмета си с такъв великан. — Моите трябва да бъдат спечелени.

— Това, което имам, също е било спечелено, мис Пендъргаст. Макар родът ми да живее тук вече триста години, аз бях по-малък син. Баща ми ми купи чин в армията, но аз сам издържах себе си и семейството си с тежък труд. Сега, разбира се, всичко това е мое — той посочи нещата около себе си — но силно тъгувам за баща си и брат си.

Саманта не можеше да го обвинява за това, че се е родил с преимущества, които бедната ѝ фантазия не бе в състояние да си представи. Този мъж поне разбираше, че се е родил привилегирован и сериозно се отнасяше към отговорностите, свързани с това. Дори по-сериозно от необходимото, помисли си тя при гледката на суровото му, намръщено лице.

— Моите съболезнования.

— Дъщерите ми са моето семейство. Те са най-скъпите ми същества.

— Това чувство ви прави чест — каза тя, макар почти да не бе забелязала знаци на обич от негова страна, докато бяха в стаята на момичетата. — Много крадци ли върлуват в околността?

— Местността е дива. Тук е имало разбойници още отпреди римско време.

— В такъв случай не биваше да ме оставяте сама на пътя. — По лицето ѝ избиха червени петна от раздразнение.

Той я погледна така, сякаш е проговорила на чужд език, и остави коментара ѝ без отговор.

— Имате уверенията ми, че ще ги довърша и ще прочистя района от тях, но докато това стане изисквам от вас да не излизате извън очертанятия на парка без някой от хората ми да ви придружава. — Той сви пръсти около дръжките на креслото си. — Настоявам не само заради вашата безопасност, но и заради тази на децата ми.

— Добре.

Той все още продължаваше да я гледа втренчено.

— Сър — добави тя. В какво се беше забъркала? Ако нещо ужасяващо се случеше — а според жизнения ѝ опит ужасяващи неща се случваха непрекъснато — щеше да се окаже пленница в това имение, защото нямаше да може да се върне обратно в Лондон. — Още сега ви гарантирам, че няма да ми хрумне да се разхождам в тази дива пустош без някой силен и опитен лакей за придружител.

Устата му потрепери, може би от сдържан смях, и видът му престана да бъде толкова суров.

— Сигурно заради съществата, които могат да ви изядат?

Значи я беше чул, докато препускаше обратно към гората.

— Намирате ли големите, зъбати животни за нещо забавно, полковник Грегъри?

— Намирам ги за малко вероятни, мис Пендъргаст, но ако вярата ви във вълци и мечки ще допринесе за вашата собствена сигурност и тази на децата ми, окуражавам ви да си представяте най-страшните горски твари. — Той седна. — Мога ли да видя препоръките ви?

Божичко, този мъж наистина я дразнеше. Той бе живо доказателство, че някои благородници страдат от недостатъци на характера, които ги правят непоносими. Добрата страна на такъв род недостатъци беше, че я караха да се държи нащрек.

— Нося писмото на лейди Бъкнел. — Тя бръкна в джоба на полата си и извади запечатания документ. — Доколкото разбрах, тя ви е осведомила за способностите и за стажа ми.

— Да, но подробностите бяха доста неясни и неопределени.

— Представа нямам защо. — Саманта разтвори широко невинните си очи.

— Сигурен съм, че нямате. — Когато прочете писмото до края, той изви вежди нагоре и лицето му стана напълно безизразно.

Мили боже, какво ли значеше това?

— Всичко наред ли е?

Той сгъна писмото точно по ръбовете и го пхна във вътрешния джоб на самото си.

— Всъщност да. Лейди Бъкнел не е скъпила похвалите си.

Саманта беше твърде добра актриса, за да издаде облекчението си, но все пак и беше чудно... Какво ли беше написала Адорна?

— Ще говоря по същество. В класната стая ще намерите график, в които са посочени предметите, които всяко дете изучава, и е точно определено времето, през което трябва да се занимава с тях. Това са вашите задължения.

На каквото си постелиш, на това ще легнеш. Трябваше още сега да почне ясно да отстоява позициите си, защото в противен случай този мъж щеше да я третира като марионетка.

— Настоявам за разрешение да правя промени както намеря за добре.

— След като демонстрирате своите компетентност и умения, бихме могли да обсъдим евентуални подобрения в графика.

— Кой ще преценява дали съм се справила успешно?

— Аз, мис Пендъргаст. — Погледът му беше каменен, докато произнасяше думите. — Не си правете илюзии по въпроса.

Тя кимна. Най-малкото, обучението на децата му го интересуваше, а опитът ѝ беше показал, че това е нещо твърде рядко.

— Стане ли девет часът, децата си лягат. Не позволявам изключения. Всяко момиче си има бавачка, така че след вечеря ще сте свободна да се заемете със свои работи, но те не бива да са лекомислени. Не ви разрешавам през това време да се занимавате с фриволности и флиртове.

Този мъж преднамерено ли я обиждаше, или просто нормалната любезност беше чужда за него? Мразеше догадките, но защо да не пита, след като полковникът ѝ позволяваше да говори свободно?

— С кого да флиртувам? С коларя от хана в Хоуксмаут ли?

Полковник Грегъри се поколеба, може би колебаейки се дали да я укори задето го е прекъснала. Но не, на него наистина му беше чужда всяка любезност, което доказа следващият му отговор:

— Поприказвах си с ханджията в Хоуксмаут. Коларят е освободен от служба.

— Какво говорите? — Тя стисна здраво дръжките на стола.

— Негово задължение беше да ви докара дотук. Деянието му — да изостави една крехка, беззащитна жена на сред пътя, и то когато нощта скоро ще настъпи — е престъпно.

— Тогава и вашето деяние е престъпно.

— Мис Пендъргаст! — Той почука по писалището с кокалчетата на пръстите си. — Никога не сте се намирали в опасност!

— Като изключим дивите животни.

Полковник Грегъри притвори клепачи, сякаш ако я погледнеше точно сега, щеше да стори нещо, за което после да съжالياва.

— Дай ми сигнал за тревога, ако те нападне заек.

— Просто изтъквам, че онзи младеж не е по-виновен от вас. В Лондон, когато някой си изгуби работата, мизерията го изкарва на улицата и той свършва в приюта за бедни, или — твърде често — в гробищата. — Саманта показва на полковника хубавата си, здрава ръка. — Има и други начини младежът да получи добър урок. Едно мъмрене например.

— Милосърдието ви е достойно за похвала, но не сте права. Вие сте жена, не познавате този край, и думите ви, изречени поради невежество, не могат да се считат за обида освен от някой млад кибритлия със склонност към прибързани преценки.

— Но...

— Бъдете спокойна, мис Пендъргаст, това не беше първото му провинение. Младежът ще се върне във фермата на родителите си и след няколко месеца къртовски труд ще гори от нетърпение да признае грешката си, за да работи пак в хана.

Саманта беше потресена от дълбокото невежество на полковник Грегъри. От жизнен опит знаеше, че мъже като коларя мразят да получават уроци от когото и да било, в резултат на което се изпълваха с озлобление и към учителя, и към урока. Те виняха за своето положение всеки друг, но не и себе си. Но може би в провинцията нещата стояха по друг начин?

Прозорецът се разтресе, но причината не беше вятърът.

— Какво беше това? — Погледът на Саманта се устреми навън. Прозорците на кабинета се отваряха към широка веранда, отвъд която се простираше парка, който беше разгледала сутринта от спалнята си.

— Ветреецът. — Полковник Грегъри не си даде труд да погледне през рамо. — В Езерната област често е ветровито. Стягайте по-здраво панделките на бонето си.

— Но...

— Какво? — Той я наблюдаваше с върховно презрение.

— Нищо, сър. — Клоните на дърветата не помръдваха, но тя нямаше намерение да спори с него по този въпрос. Предстояха й много по-важни битки, за които да си пести силите.

— Обсъждахме с какво ще сте заета вечерно време.

— Да, сър. — Би била истинска глупачка да придирия срещу толкова много свободно време, но то, както четирите паунда седмично и половината почивен ден, й приличаше на един вид подкуп. След като се беше запознала с децата, беше сигурна, че точно това е думата.

Усмихна се. Нямаше да отклони предложението на работодателя си, нито пък щеше да му обясни, че се е справяла блестящо с много побуйни деца от неговите.

— Какво се очаква от мен след вечеря?

— От вас очаквам да четете, да развивате ума си, да пишете писма, да планирате уроците. — Полковникът се отпусна назад в креслото си и постави грамадните си ръце върху дръжките му. — Всяка понеделник вечер ще ми давате отчет за това, което сте преподали на децата през изминалата седмица.

— Както желаете, сър. — Произнасянето на тази фраза й достави известно удоволствие. Засега разговорът им беше протекъл почти... приятно.

Разбира се, полковник Грегъри беше непоносим, но страшно много хора биха казали същото и за нея. Или мъжът срещу нея не го забелязваше, или това не го вълнуваше, което определено би я изненадало. Опитът й беше показал, че скованите и надутите военни държат да получават дължимата им почит, че и отгоре. Може би беше готов да се примири с всичко, за да задържи поредната гувернантка, или... какво всъщност беше казала Адорна в писмото си?

— Много добре, приключихме с обясненията. — Той вдигна някакъв документ от писалището и започна да го разглежда. — Очаквам да ви видя тук следващия понеделник точно в седем часа.

Сбито и кратко. Е, и тя щеше да бъде толкова кратка.

— Що се отнася до плата за рокли...

Полковник Грегъри постави документа обратно на писалището с изключително бавно движение.

— Какво не ви е ясно в думата „не“?

— Те са момичета, не войници.

— Дрехите им са практични и удобни, подходящи за отглеждането на здрави деца.

— За да бъде здраво самочувствието на едно момиче, то има нужда и от красиви рокли, с които да ходи на танци и партита.

— Дъщерите ми не посещават партита.

— Няма ли партита за деца в провинцията?

Той се намръщи, а сините му очи потъмняха от раздразнение.

— Не.

— Тогава как очаквате децата ви да усвоят правилата на доброто поведение? — Саманта поклати глава в безмълвен укор. — Полковник Грегъри, вие сте — трябва да сте — един от най-видните земевладелци в околността. От вас зависи да давате пример на другите родители. Незабавно трябва да заплануваме парти тук.

— Въобще не възнамерявам да — той спря да говори и се опули насреща ѝ, все едно я виждаше за първи път. — Въобще не възнамерявам да устройвам детско парти.

— Тогава ме снабдете с плат за рокли и веднъж седмично ще давам прием в моята стая само за децата, на който ще им разкривам тънкостите на доброто светско поведение.

— Ще си помисля. — Полковникът поглади брадичката си.

Саманта можеше да се закълне, че той не ѝ обръща никакво внимание. Не знаеше дали това е за добро или лошо, но продължи да упорства.

— Агнес е близо до дебюта си, на Вивиан също малко ѝ остава. — Тя стана и се запъти към вратата, надявайки се да е излязла, преди да е успял да възрази: — Различен цвят за всяко момиче, моля. Те трябва да се чувстват като отделни личности, важни по свой собствен начин. Платът да е жарсе и без десен, защото мисля, че сте прав —

нормално е едни здрави деца да нямат най-добро отношение към дрехите си. — Ясно виждаше, че не е успяла да го убеди.

— Мис Пендъргаст? — Той се надигна от мястото си с бавно движение, което някак успя да създаде впечатлението за сила и заплаха.

— Да, полковник Грегъри?

— Кайла е настинала. Моля ви, уведомете бавачката ѝ и се погрижете детето да бъде преместено в отделна спалня.

Саманта примигна. Беше очаквала всичко, само не и това.

— Разбира се, сър. Но ако мога да попитам — как разбрахте?

— Чешеше си носа. На Мара са ѝ умалели обувките. Ще поръчам нови, но докато пристигнат, ще мине поне една седмица. Междувременно ѝ дайте да пробва старите ботушки на Вивиан. — Той склочи ръце зад гърба си. — Всъщност направо проверете дали всички момичета имат нужда от нови обувки.

— Да, сър. — Саманта се напрегна да си припомни какво от нещата, които е видял, го е накарало да се досети за проблема на момичето. — Мара... търкаше единия си прасец с обувката си.

— И отказваше да поддържа ботушките си по начина, по който желая. Казвал съм ѝ — казал съм го на всички — че трябва да ме уведомяват, когато обувките им отеснеят, но Мара отказва да разговаря с мен повече, отколкото е минимално необходимо.

— Чудя се защо ли. — Саманта дори не се опита да прикрие сарказма си.

Той заобиколи писалището, отиде до нея и застана толкова близо, че ботушите му докоснаха полите ѝ. Както никога досега я обзе желание да побегне, да се отдалечи от този мъж.

Белите ѝ дробове се изпълниха с аромата му. Сърцето ѝ заби все по-силно. Може би то винаги биеше по този начин, но тя го усещаше едва сега, когато вдъхваше чистото ухание на този здрав мъж. Тялото ѝ изтръпна в отговор на присъствието му, което едновременно я смущаваше и възбуждаше.

— Устройва ли ви да получите плата следващата седмица? — Той произнесе внимателно всяка дума, без да спира да я наблюдава. Проницателният му поглед издаваше, че той е наясно с манипулациите ѝ, както и че доброволно се съгласява с тях. Защо — тя не смееше да предположи. — Бих го доставил по-бързо, но толкова малко

гувернантки са се задържали при нас повече от няколко дни: А някои не издържаха дори няколко часа.

Това беше предизвикателство и тя го прие.

— Полковник Грегъри, ще бъда тук, за да видя новите рокли на дъщерите ви. Всъщност ще остана тук една година. Няма дете, което да ме е накарало да се откажа от мястото преди края на уговорения срок. Заклевам се, че и вашите деца няма да успеят.

Нито пък ти — добави тя наум.

5

Мис Пендъргаст излезе от стаята и бравата на вратата щракна след нея. Полковник Грегъри отиде до прозореца, отвори го, и изчака Дънкан Монро, офицер с когото се беше запознал по време на службата си в Индия и негов предан приятел, да се прехвърли в стаята през него.

— Какво ми носиш? — попита го Уилям.

— Снощи залових още един руснак. — Дънкан изтупа прахта от грубите си вълнени панталони и оправи шапката си. Такива дългополи шапки носеха местните селяни. — Лиших го от портфейла му и го пратих да си ходи живо-здро̀во по пътя.

— Откри ли нещо интересно?

Дънкан развърза връвта на малката си чанта и я изтръска върху писалището. От нея изпадаха омачкана пачка британски лири стерлинги, лула, торбичка с тютюн. Писмо...

Уилям измъкна писмото от купчината и се намръщи, когато видя руските букви.

— Ще изпратя това на Трокмортън, за да разбере какво пише в него. — Той въобще не се замисляше върху необичайната връзка между себе си и Дънкан. Уилям се правеше на миротвореца на областта, а Дънкан играеше ролята на горски разбойник. Те грижливо се избягваха един друг, докато патрулираха по пътищата в търсене на английски шпиони, руски агенти и понякога дори на истински крадци. Това беше игра, която бяха усъвършенствали помежду си, и благодарение на която бяха успели да съберат изключително ценни сведения за Хоум Офис, но до този момент опитите им да разберат защо Езерната област е център на активна шпионска дейност се бяха оказали безрезултатни.

До днес. Което го подсети за нещо...

— Защо, по дяволите, се опитваш да влезеш през прозореца, докато в кабинета ми има гост?

— Гост ли? Това не беше гост. Това беше красавица. — Дънкан запърха с мигли в имитация на флиртуваща млада дама. — Полковник, не знаех, че пиете.

— Да пия? Една жена не може да се изпие, тя може да се... — Уилям видя широко ухилената физиономия на Дънкан и млъкна. Чувството за хумор на приятеля му бе пословично, за храбростта му се носеха легенди, а Мери беше нарекла Дънкан „красив“ но Уилям знаеше как може да изтрие нахалната усмивка от лицето му.

— Това е новата гувернантка на децата ми.

Дънкан направи двойно салто във въздуха, като за малко не счупи врата си, което удовлетвори безкрайно Уилям.

— Гувернантката на децата ти? Когато бях лудо-младо нямаше такива гувернантки — Дънкан подсвирна от възхищение.

— Тя дойде при мен с препоръки от престижна агенция. Реномираната академия за гувернантки, ако трябва да сме точни. — Но вътрешно Уилям беше съгласен с Дънкан. Какво, по дяволите, си мислеше лейди Бъкнел, като му праща такава гувернантка? Или по-скоро — на децата му? Мис Пендъргаст беше изпратена на децата му.

Той напълни две чаши с уиски, и подаде едната на Дънкан. Високият и строен Дънкан отпи от нея, след което се залюля на пети.

— Всичките ми гувернантки бяха стари и свадливи.

— Без съмнение така ти се е падало. Моите бяха младички и лесно успях да ги изплаша. — Уилям не си беше представял, че някога ще мисли за тези глупави момичета с тъга и носталгия. Но никоя от тях нямаше нищо общо с мис Пендъргаст. Мис Пендъргаст, която имаше походката на амазонка, външността на езическа жрица от някоя далечна, екзотична страна, и езика на... ах, в никакъв случай не биваше да мисли за езика ѝ. Той го навеждаше на мисли за целувки, и други подобни дейности, затова щеше да се задоволи да отбележи, че тя има нахален език.

Уилям отпи от чашата си и остави огнената течност да се разлее в тялото му.

— Косата ѝ... Не мислиш ли, че е перука?

— Перука? Ти побъркан ли си?! Това не е перука.

— Неестествено руса е. — Снощи кичури от косата ѝ се бяха разпилели по страните ѝ — в здрача те грееха като лунни лъчи. — Това трябва да е перука.

— И двамата сме съгласни, че ти не знаеш нищичко за жените, камо ли пък за косите им. — Дънкан се отпусна в стола, освободен от Саманта. — Не успях да видя очите ѝ. Какъв цвят са?

— Кафяви. — Уилям показва чашата си с кехлибарено златистата течност. — Нещо такова. Много странен цвят.

— Забелязал си цвета на очите ѝ. — Дънкан изглеждаше прекалено доволен, когато разклати уискито в чашата си. Прекалено самодоволен, за да бъде Уилям спокоен. — Не знам дали ще издържа, докато мога да надникна в очите на тази млада дама.

— Не си и помисляй да прелъстяваш гувернантката ми — предупреди го Уилям. — Не и ако не си готов да заемеш нейното място пред децата ми.

— Не бих си и помислил подобно нещо. — Дънкан постави ръка на сърцето си. — Видя ли походката ѝ? Като на грациозна, дебнеща плячката си пантера. Сякаш не се движи, а плава.

— Прекалено е висока — Уилям беше свикнал с мънички, дребни жени, които вдигаха глава нагоре, за да го погледнат в лицето, и които бяха леки като пух, докато ги водеше в ритъма на валса.

— А представяш ли си тези дълги крака, обвити около врата ти?

Там беше проблемът, че си го представяше, и още как. Дънкан нямаше ли чувство за мяра?

— Прекалено е тънка — опита се да възрази.

— Прекалено е висока, прекалено е тънка — Дънкан подигравателно изимитира Уилям. — Много си придирчив за беден, отчаян вдовец, който има нужда от съпруга, която да се грижи за децата му, но въпреки това те харесвам. Може би тази мис... мис...

— Пендъргаст — учтиво му подсказа Уилям.

— Може би мис Пендъргаст е идеалната жена за теб.

— Не.

— Не? — Кичур светлокестенява коса падна върху челото на Дънкан, докато изучаваше с критичен поглед приятеля си. — Вече станаха три години, откакто Мери почина.

— Откакто Мери беше убита — поправи го Уилям.

— Да, но вината не беше твоя — с цялата си възможна нежност изрече Дънкан.

— Сигурността на жената е отговорност на съпруга ѝ. — Разбира се, че вината бе на Уилям и на никой друг.

— Изпълнявахме важна мисия за полка. Как можеше да знаеш, че Мери ще отговори на зов за помощ и ще попадне в засада, устроена за нас от руснаците?

— Трябваше да я изпратя вкъщи. — Съвестта на Уилям не му даваше мира. — Трябваше да изпратя всички тях у дома. Знаехме за опасността, стаена толкова близо да планините.

Дънкан се изправи и постави ръка върху рамото на Уилям.

— Знам колко много обичаше Мери, и че смъртта ѝ разби сърцето ти, но...

Уилям се отърси от докосването на приятеля си, отиде до прозореца и погледна към парка. Там беше проблемът. Той бе обичал Мери, но... любовта му към нея беше доказала нещо, което той подозираше от години: никоя жена не можеше да бъде толкова интересна, колкото поредната военна акция. Никоя жена не можеше да бъде толкова вълнуваща, колкото езда през мочурищата. Никоя жена не можеше да плени сърцето му, защото той беше студен и безчувствен, и макар да беше способен на силни и горещи страсти, не би могъл да обича.

Това беше част от причината, която засилваше до такава крайна степен решимостта му да залови предателите, отговорни за смъртта на жена му. Тя го бе обичала с такава всеотдайност, а той никога не бе успял да ѝ отвърне с взаимността, която тя заслужаваше.

— Справедливост ще бъде въздадена. — Той не можеше да признае на Дънкан или на някой от романтиците, които си въобразяваха, че страда от разбито сърце, че е подтикван не от любов, а от угризения на съвестта.

— Ще намерим справедливост. — Дънкан се отпусна обратно в стола си. — Но на теб ти трябва жена. Всеки мъж си има нужди, които не може да пренебрегне.

— Никой не може да знае това по-добре от теб. — Уилям погледна приятеля си в лицето. Той не завиждаше на Дънкан за лудешката му репутация в околността. — Ти задоволяваш своите достатъчно често.

— От мене да знаеш, много нещо трябва, за да се съвземе едно разбито сърце. — Дънкан определено беше имал успех сред дъщерите на офицерите, пръснати по цялата необятна Индия. Но после беше имал глупостта да се увлече по щерката на лорд Барет-Дъруин. Негово

благородие не бе останал възхитен от факта, че някакъв си шотландски нехранимайко ухажва най-голямата му дъщеря, и бързо беше изпратил момичето в Англия. Дънкан подаде оставката си и отиде в Лондон само за да научи за венчавката на любимата си с граф Колиър. Гневната му и безразсъдна реакция бе дар божи за Уилям, който се нуждаеше от сънародник за изпълнението на мисията си.

— Мис Пендъргаст ми донесе вест. — Уилям измъкна писмото на лейди Бъкнел от самото си и го метна към Дънкан. — На пръв поглед това е препоръчително писмо.

— На пръв поглед? — Дънкан го вдигна от писалището.

— Чети.

Дънкан внимателно прочете първия абзац.

— „Мис Пендъргаст е отлично обучена, интелигентна, изобретателна...“ — Много добре, Уил, но...

Уилям видя как цялото тяло на приятеля му настръхна. Без да сваля поглед от писмото, Дънкан протегна ръка, за да остави уискито си върху писалището.

— Лейди Бъкнел ти изпраща това? Лейди Бъкнел работи за Хоум Офис? За Трокмортън? Лейди Бъкнел е наша шпионка!

— Вярвам, че лейди Бъкнел помага на Трокмортън с някоя услуга когато може, но би било пресилено да я наречем шпионин.

Дънкан бързо зачете по-нататък.

— Трокмортън пише, че Езерната област е център на подривна дейност, защото... — Писмото падна в скута му. — Лорд и лейди Федърстоунбоу? Тази безобидна възрастна двойка ръководи шпионска мрежа, която покрива почти целия свят?! Лорд и лейди Федърстоунбоу?

— Не ми е известно Трокмортън някога да е бъркал и съм абсолютно сигурен, че той не би се заблудил, когато става дума за нещо толкова сериозно.

— Не поставям под въпрос информацията, просто... — Дънкан поклати в недоумение глава. — Как?

Уилям беше имал няколко минути в повече, за да помисли върху възможните отговори.

— Те имат достъп до всеки благороднически дом в Англия. Никой не би заподозрял тези старци в грях, по-различен от безобидни клюки. Дори да ги заловят със секретни документи пак би им се

разминало, защото всеки ще си помисли, че просто са били използвани без тяхно знание.

— Свят ми се завива, като си помисля.

— Това обяснява всичко. Ето на какво се дължи постоянният приток на непознати в областта — чужденци, жени, които пътуват сами...

— Не забравяй, че имението Федърстоунбоу е разположено съвсем близо до брега, където има пристан. Копелетата имат резервен изход. — Дънкан отново прочете писмото. — Трокмортън ще насочи двамата Федърстоунбоу към нас. Иска да измъкнем колкото е възможно повече информация от тях преди да ги арестува. Какво ще предприемем?

— Имам план. — Но този план се беше оформил в съзнанието му спонтанно само преди няколко минути Сигурно можеше да се измисли нещо по-добро.

— Ще ги измъчваме? Ще проникнем с взлом в имението им? Ще им светим маслото като на бесни кучета? — Дънкан потърка ръце от задоволство.

— Не. — Уилям направи кисела гримаса. — Ще дам прием.

— Прием? — повтори невярващо Дънкан.

— Прием в Силвърмиър. Помисли, човече — точно това е полето им на действие. Поканени са най-видните семейства в цяла Англия. Лорд Федърстоунбоу се опитва да целуне дебютантките, докато лейди Федърстоунбоу се развлича с клюки. А всъщност през цялото време се занимават с подслушване и крадат информация, която после продават на руснаците. Ще ги примамим тук с обещание за апетитни сведения и ще ги заловим на местопрестъплението.

— Прием в Силвърмиър. Гениална идея. — Дънкан въздъхна. — Поне на пръв поглед. Но ти не даваш приеми. Какво те наведе на тази мисъл?

— Гувернантката.

— Малката мис Пендъргаст?

— Според нея съм потомък на едно от най-издигнатите семейства в околността и като такъв съм занемарил подготовката на дъщерите си за бъдещия им светски живот.

— Аз ти говоря същото години наред. Какво те накара да се вслушаш в думите й?

— Така ще мога да спипам двамата Федърстоунбоу в момента на деянието.

— Е, това е друга работа. — Дънкан вдигна чаша за наздравица.

Уилям знаеше какви идеи се въртят в главата на приятеля му. Дънкан си мислеше, че той ще направи първата си крачка към завръщане в обществото, някоя неописуемо красива и надарена с много качества жена ще събуди интереса му и той ще я вземе за съпруга. Дънкан със сигурност хранеше подобни надежди, защото многократно бе подчертавал, че не одобрява липсата в живота на Уилям на това, което французите наричаха *joie de vivre*.

— Но как... Извинявай, друже, но ти въобще не си наясно как се организира прием, нямаш необходимия персонал за това, а Трокмортън очаква лорд и лейди Федърстоунбоу да са тук до първи септември. — Дънкан се залюля в стола. — Как ще се приготвиш навреме?

— Ще пиша на графиня Марчънт за помощ. — Уилям зачака реакцията на Дънкан и тя не закъсна. Приятелят му първо се вцепени, после устните му се извиха в крива усмивка.

— Ужасната лейди Марчънт. Необходимо ли е?

Уилям никога не беше разбирал тази антипатия, пък и сега нямаше време да се занимава с нея.

— Лорд Марчънт беше мой приятел. Тереза беше приятелка на Мери. Освен това след нейната смърт тя ми предложи помощта си когато и за каквото пожелае.

— Не се и съмнявам. — Гневът на Дънкан се отприщи. — За бога, Уил, не разбираш ли?

— Не. — Имаше си хас да не разбира. — Какво?

— До полуда ще се влюбиш в нея и тя ще може да се хвали, че е уловила в примката си друг богат и красив съпруг, който ще я направи обект на завист сред аристократичните кръгове.

— Намираш ме за красив?

— Намирам те за — Дънкан скочи и плесна Уилям по рамото — глупак.

Уилям започна да се кикоти.

— Опитвам се да измисля нов план. Всичко друго е за предпочитане пред...

— Пред нея? — Дънкан се ухили широко. — Да, така и предполагам.

— Щях да кажа „прием“ — Уилям се облегна на перваза на камината и внимателно огледа лицето на приятеля си.

— Може би ще искаш да знаеш. Възнамерявам да позволя на Тереза да ме хване в примката си.

— Не! Откъде-накъде? — Дънкан изглеждаше като ударен с мокър парцал.

— Нуждая се от съпруга. — Уилям презираше онези мъже, които се вайкаха по отминалата любов и плачеха за изгубените възможности. Смъртта на Мери остави дълбок отпечатък в душите на децата. Той самият се чувстваше белязан от чувството, че я е предал. Справяше се с това по най-добрия начин, който му беше известен: военна дисциплина, съчетана с високи изисквания към себе си и към другите. Но някак си през изминалата година дисциплината се беше пропукала, а изискванията се бяха размили. През половината време не беше наясно какво се случва в собствения му дом. Момичетата растяха и той не знаеше какво да прави с тях. — Въпреки че мис Пендъргаст е доста обещаваща, досегашните гувернантки се оказаха провал.

— Мис Пендъргаст наистина изглежда много обещаващо. — Похотливо пламъче светна в очите на Дънкан.

— Но няма гувернантка, която да може да замести майката в живота на момичетата. Те имат нужда от стабилност. Ето защо ще се ожена. — Уилям се отиде до писалището и вдигна лист хартия от него. — Направих списък с изискванията си.

— Списък с изискванията ти? — Какви ли биха могли да бъдат? — Дънкан се опита да звучи сериозно.

— Повечето не са никаква изненада. Бъдещата ми жена трябва да има същото обществено положение като моето, държа на безупречна репутация. Трябва да е обиграна в тънкостите на светския живот, за да организира приеми, които да подготвят дебюта на дъщерите ми в средите на най-изисканото и отбрано общество.

— Звучи разумно.

— Трябва да има приятна външност и да говори с добре модулиран глас.

— Не искаш някое грозилище.

— Да. — Уилям си знаеше, че Дънкан ще разбере точно това изискване. — Тереза отговаря на всички изисквания в списъка.

— Освен това ще си спестиш усилието да я ухажваш. Тя ще падне като зряла ябълка в ръцете ти.

— Точно така.

— Ах ти, глупаво, романтично момче! Думи като твоите ще покорят сърцето на всяка жена — изрече Дънкан без следа от вълнение.

Уилям беше обзет от чувство на безпокойство без сам да знае защо. С няколко крачки стигна до прозореца и погледна към парка.

— Там е работата. Човек не си избира жената, воден от романтични глупости. Той трябва да гледа рода ѝ, положението ѝ в обществото, способността ѝ да се справи като господарка на нов дом.

— Графинята не е просто с приятна външност. Тя е много хубава. — И да искаше, Дънкан не би могъл да докара поотегчено изражение.

— Да, но това не е най-важното. — Уилям не се вълнуваше особено от дребната, смугла Тереза, която беше надарена с необичайна, драматична красота. — Важното е, че тя притежава всички желани качества в тяхната цялост.

— Може би не си толкова добре осведомен за графинята, колкото си мислиш.

Приглушеният коментар на Дънкан изненада Уилям.

— Ако има нещо, което трябва да знам...

— Не! Не, аз само... Нищо — младият мъж махна пренебрежително с ръка.

— Мислех си, че ще се радваш, като чуеш каквото имах да ти казвам. — Уилям беше озадачен от отношението на приятеля си.

— Това не е брак, а безкръвен съюз. — Дънкан удари с длан по писалището. — Има моменти, в които се радвам, че не съм богат. Ще се ожения по любов и всякакви списъци да вървят на майната си.

Понякога Уилям се плашеше от пълното пренебрежение към здравия разум, проявявано от приятеля му.

— Не е мъдро да се отнасяш с такова безразсъдство към толкова важен въпрос.

— Не е. Дръж ме в течение на това, което си намислил. — Дънкан рязко промени темата на разговора.

— Няма да предприема и един ход без теб.

— Твоята гувернантка от хората на Трокмортън ли е? — Дънкан замислено изви вежда.

— Не е. — Понякога Уилям се дразнеше от глупавите въпроси на приятеля си. — Тя е просто гувернантка.

— Дали е прочела писмото?

— Печатът беше цял.

— Печатът не е пречка за сръчните.

Понякога Дънкан наистина успяваше да ядоса Уилям.

— Не е прочела писмото. Лейди Бъкнел гарантира за нея.

— Добре де! Просто проявявах предпазливост. Ти проявяваш предпазливост. — Младият мъж отпи от уискито си. — Как възнамеряваш да спиш при положение, че такава красавица ще се намира само на няколко крачки от теб?

Понякога Дънкан си просеше един здрав шут. Уилям овладя раздразнението си, защото знаеше, че ако приятелят му усети дори намек за неволния му интерес към мис Пендъргаст, щеше да го скъса от подигравки.

— Виждал съм и по-хубави гувернантки от нея. — Определено мис Пендъргаст не проявяваше нито зачитане, нито интерес към него, което беше доста необичайно.

Обаче добре. Щом тя не се интересува от него — хубаво. Беше му гарантирала, че ще остане тук една година и той ѝ вярваше, но дълбоко в себе си се чудеше как ще преживее мъчението тя да е толкова близо до него. В нея имаше нещо особено... някаква дързост, все едно тя имаше тайна, която мамеше да бъде разкрита. Решителност, все едно можеше да се справи с всяка ситуация. Болка, все едно беше видяла най-лошото у мъжете и не им вярваше. И в контраст с всичко това — някакво сладко удивление, сякаш изпитваше привличане към него, ала не знаеше как да прикрие чувствата си. О, да! Първоначалното му желание беше да остане прав по време на разговора им, за да ѝ вдъхне страх с ръста си. Вместо това се бе наложило да седне, за да прикрие крещящото, първично, примитивно доказателство за това, че я желае.

Дънкан го гледаше така, сякаш е изрекъл мислите си на глас.

— Другите ти гувернантки бяха безмозъчни идиотки. Тази е от друг сой. Слушах ви под прозореца и определено мога да кажа, че те постави на мястото ти. Не знам как ще ѝ устоиш.

— Не ми допадат жени с толкова остър език.

— Не спирай да си повтаряш това. Помага. — Този път усмивката на Дънкан беше горчива.

Имението „Блайт“, резиденцията на Трокмортън в Съфолк, Англия.

Същия ден

— Благородни млади момко, вие със сигурност знаете как да покажете нагледно на бедната стара жена какво значи вихрен танц. — Валда, графиня Федърстоунбоу се облегна на една от мраморните колони във величествената бална зала на Трокмортънови и почна да си вее с ветрилото от паунови пера. — Готова съм да се обзаложа, че сте много популярен сред младите дами.

Лорд Хийт, смешен и глупав млад мъж, се усмихна самодоволно и подаде на графинята бастуна ѝ.

— Благодаря, мадам, ще ми се да вярвам, че съм им приятен по единствено присъщ на мене начин. Да ви донеса ли нещо разхладително, например лимонада? На вашата напреднала възраст трябва да сте доста изтощена след толкова напрегнато занимание.

Валда затвори очи и го потупа по ръката с ветрилото.

— Ах, ти, чаровнико! Ще съм ти благодарна ако ми отделиш още един момент от безценното си време, за да ми донесеш лимонада.

— Да, мадам. На вашите услуги, мадам. — Лорд Хийт се поклони дълбоко и се отдалечи с бодра крачка — висок, мургав, почти красив мъж.

Поправка: Щеше да бъде красив, ако не се беше изринатото му с многобройни пъпчици лице, което неимоверно го загрозяваше. Валда изчака той да се скрие от погледа ѝ, след което, усмихвайки се и кимайки наляво и надясно, същинска вълчица сред стадо блеещи овце, се смеси с тълпата. Една от младите овчици се разхождаше с перо, забодено във високо фризираната коса, с превзета усмивка и с трапчинки на лицето си. Рокля от блестяща, златна коприна придаваше на друга овчица жълтеникав, нездрав вид. Естествено, всички овни бяха облечени по еднакъв начин: тъмни сака, снежнобели ризи, панталони от шотландски кариран плат и безупречно лъснати

черни кожени обувки. Със своя тюрбан с диамантена брошка от наситенолилаво кадифе в комбинация с кадифена рокля в същия цвят с розово копринено елече, закопчано до кръста, Валда изглеждаше по-добре от всички тях.

Тя зърна свое отражение в едно от многото огледала, които покриваха стените на залата. Или по-точно, зърна отражение от годините на своята младост. Във фигурата и лицето си тя видя остатъците от красотата, която и беше спечелила граф за съпруг. Висока, очарователна, елегантна — тя все още беше всичко това. Но старостта... Мразеше тая работа със стареенето. Бореше се всячески срещу него, ала губеше битката, а за жена с нейното възпитание и интелигентност това беше немислимо. Животът ѝ се състоеше от безкрайно преодоляване на предизвикателства. Беше се родила в бедно семейство с добро потекло и се бе омъжила за богат благородник. Съпругът ѝ беше прахосал всичките си пари и тя се беше озовала заточена във фамилното имение в Езерната област — какво примитивно място! Ах, какво ликуване беше, когато се измъкна от Мейтланд менър! Считаше това за най-големия си успех. Беше открила начин да изкарва повече пари, отколкото човек можеше да си представи. Този начин включваше надхитряването на псетата-пазачи тези костюмирани, скучни овце, които се смееха, танцуваха и флиртуваха без да подозират за вълчицата, която се промъкваше необезпокоявано сред тях.

Харесваше ѝ да бъде по-умна от всички тях. Мразеше бастуна, с който беше принудена да ходи, гърбицата си, червеникавокафявите петна по бузите си. Но най-много от всичко мразеше пренебрежителния начин, по който пъпчиви млади мъже я канеха на танц. Преди трийсет години я молеха за тази чест. Сега просто изпълняваха дълга си, и на всичкото отгоре танцуването болезнено натоварваше бедрената ѝ става.

Федърстоунбоу, старият глупак, все още можеше да танцува гавот. Валда спря зад огромна ваза с разкошни цветя и видя как Рупърт подскача с младата мис Кей за партньорка. Пъргав и енергичен както винаги, той търчеше подир момичета, които не бяха и наполовина толкова хубави, колкото Валда навремето. Ако не беше кесията, която свитите ѝ от артритата пръсти стискаха здраво, той веднага щеше да я зареже. Пък и напоследък... напоследък тя го караше да се чувства

неудобно. Може би след толкова много години най-сетне беше почнал да осъзнава, че се е оженил за вълчица, която е способна да се обърне срещу него и да му прегризе гърлото.

Страхът му ѝ доставяше голямо удоволствие, но не можеше да допусне да го уплаши прекалено много — колкото и да беше жалко. Ако хората научеха, че мъжът ѝ се бои от нея, те биха могли да си зададат въпроса дали наистина я познават. Щяха да се вгледат по-дълбоко в нея, а това би могло да има лоши последици. В края на краищата Валда познаваше цялото английско общество и от своя страна обществото си мислеше, че я познава.

Не, ако станеше обект на подозрение, щяха да последват неприятности. В нейната професия неприятностите водеха до натрупване на повече неприятности, а най-голямата неприятност беше смърт, причинена от куршум в челото. Тя самата често бе прибегвала към това решение. Значи трябваше да се държи по-мило с Рупърт и да спре да лелее образи за това как го убива. Една вдовица не получава покани за приеми. От вдовиците се очаква да потънат в траур, а ако Валда не можеше да посещава приеми, нямаше да може да стриже информация от тези добре облечени овце.

— Лейди Федърстоунбоу.

Тя подскочи, когато чу гласа на младия Трокмортън. Не бе усетила кога е застанал зад нея. Беше пооглушала малко — изискванията на професията ѝ го налагаха.

Той излезе пред нея и се поклони. Някои жени го намираха за красив, но не и Валда. Той беше твърде висок, твърде широкоплещест, твърде сериозен, а очите му можеха да пробият женското спокойствие.

— Гарик, момко, радвам се да те видя. Получи ли онази важна бизнес информация къде мога да инвестирам някоя и друга лира?

Може ли да те изпратя за напитка, през това време ще те почакам в кабинета ти и ще претършувам чекмеджетата ти.

— Не и тази вечер. — Той протегна ръка и онази градинарска щерка, за която бе имал глупостта да се ожени, пристъпи напред и я пое. — Селест и аз искахме да ви благодарим за това, че удостоихте с присъствието си нашия пръв прием.

Валда им отвърна с блага — и неискрена — усмивка.

— Мили мои, за нищо на света не бихме пропуснали мъничкото ви празненство. Та нали практически аз и Рупърт станахме причината

да се съберат двете влюбени птичета! — добави със скрита злоба тя.

Това девойче, тази шафрантия, тази Селест дори нямаше благоприличието да се изчерви при напомнянето за онази позорна сцена в зимната градина. Тя само отвори широко лешниковите си очи, пое ръката на Валда в своята и я стисна сърдечно.

— Точно така е — каза тя.

Валда искаше да отскубне ръката си от нейната и да запрати в лицето ѝ някоя обида. Но това не влизаше в ролята на доброжелателна семейна приятелка, а ако въобще някое семейство беше богато на международна информация, това бяха Трокмортънови. За тях шпионажът беше традиция и тя очакваше да измъкне буца самородно злато от младия Трокмортън точно тази вечер.

Той отправи към нея още един кос поклон.

— Ако не възразявате, милейди, ще поверя Селест на вашите грижи. Дошъл е пратеник с новини от голяма важност за моите ъ-ъ... за търговията ми с вносни стоки и се налага незабавно да му отделя внимание.

Валда искаше да смачка Селест като бълха, но вместо това размаха укорително пръст към младия Трокмортън.

— Какво си намислил, скъпи момко? Ако се открие възможност за инвестиране непременно трябва да кажеш това на твоите верни приятели, лорд и лейди Федърстоунбоу.

— Това не е точно възможност за инвестиране — Трокмортън шаваше с яката си. — По-скоро бих казал, че сме претърпели големи поражения от предателството ъ-ъ... от нападенията на плъхове и сега сме разбрали кой е главният доносник ъ-ъ... как да изтребим плъховете. А сега моля да ме извините.

Валда се втренчи в гърба му, докато той крачеше към кабинета си. Плъхове? Това код ли беше? За нея и Рупърт ли говореше? За нея? Невъзможно. Тя не беше никакъв малък, пухкав, отвратителен гризач. Тя беше вълчица, пред която стоеше задачата да незабавно да узнае що за разговор се провежда в кабинета. Валда се обърна към Селест, която още се усмихваше с онази своя усмивка.

— Знам, че не искаш да стоиш до една глупава стара жена, когато можеш да танцуваш.

— О, лейди Федърстоунбоу, за мен със сигурност е удоволствие възможността да се наслаждавам на компанията на толкова *стара* и

почитана гостенка.

Селест съвсем ясно беше наблегнала на прилагателното „стара“. Валда я досърбя ръката да цапардоса малката кучка. За да си отмъсти за тази наглост, тя улови погледа на съпруга си и с повелителен жест на брадичката му нареди да отиде при нея. Той бързо си проправи път през натоварения дансинг.

— Твърде си любезна, скъпа — каза тя на Селест и постави ръката ѝ върху тази на Рупърт. — Нашата очарователна млада домакиня не бива да седи без партньор за танците.

Дъртият глупак не можеше да повярва на късмета си. Той искаше да се докопа до новата мисис Трокмортън от първия миг, в който я беше видял. Това беше когато Селест наскоро се беше завърнала от Париж и се държеше прелъстително с всеки мъж, който проявяваше интерес към нея. Рупърт се поклони, изви вежди и я поведе към дансинга.

Валда остана достатъчно дълго на мястото си, за да се увери, че двамата няма скоро да приключат с танца, после се отправи към кабинета на Трокмортън.

В преддверието се разнесе мъжки глас, в който се усещаше явно недоверие:

— Та това е скандално! Не вярвам! Кой го твърди?

Валда се напрегна, за да чуе отговора, изречен от нисък и приглушен мъжки глас.

— Уверявам ви, че той не притежава интелигентността за да ме заблуждава толкова дълго време — тържествено обяви Трокмортън.

Валда тихичко си пое дълбоко дъх и стисна коприненото елече пред гърдите си.

Ниският глас отново отговори. Валда се примъкна по-близо.

— Доколко вероятно е това? Тя е стара. — В гласа на Трокмортън се усещаше подигравателна ирония. — Освен това те са уважавани семейни приятели.

Валда беше чула достатъчно. Те говореха за Рупърт и за... нея. Не след дълго Трокмортън щеше да бъде убеден и тогава... щеше да ѝ се наложи да върви по копринено въже.

Върна се в балната зала и я обходи с поглед. Рупърт, стария глупак, се беше оттеглил настрана и стискаше силно ръката си, сякаш много го болеше.

Очевидно младата Селест не бе останала възхитена от опипването му.

Валда го изгледа яростно, улови погледа му и отново му даде знак с брадичка. Наблюдаваше го, докато той вървеше несигурно към нея — кокалест мъж с издължена брадичка и репутация на коцкар, от когото копнееше да се освободи. Но както винаги той висеше на шията ѝ като воденичен камък.

Знаеше твърде много. Плашеше се прекалено лесно. Той трябваше да се върне с нея... обратно в Езерната област и Мейтланд менър. Там, където беше скривалището със злато и скъпоценни камъни. Веднъж да стигнеха там, тя щеше да задейства плана им за бягство и те щяха да изчезнат от Англия.

Разтърка бедрото, което я болеше ужасно. Само да не беше толкова стара за приключения...

— Тези деца са чудовища.

— Да, мис.

— Отнасям се с уважение към тях и всичко, което искам в замяна, е малко уважение и към мен самата.

— Да, мис.

— Но те продължават да се мусят, отказват да сътрудничат и се преструват, че нищо не са разбрали от урока, макар отлично да знам, че това не е така.

— Можеше и по-зле да е, мис.

Саманта вдигна клюмналата си глава и втренчи поглед в Кларинда.

— Какво значи „по-зле“?

— Ами когато учеха при мис Айвс, тя беше преди други две гувернантки, децата напълниха една торба с тор, запалиха я, оставиха я до писалището, и когато госпожицата се опита да стъпче с крак пламъците...

Саманта вдигна ръка, за да пресече думите на Кларинда. Тя седеше и обядваше на поднос в спалнята, която се бе превърнала в нейно убежище, докато момичетата се хранеха в класната стая под надзора на бавачките си. Саманта се срамуваше от собственото си малодушие, но трябваше да признае, че след четири дена е уморена до смърт и не е открила начин как да се справи с безкрайната враждебност, която я заобикаляше отвсякъде.

— Как така се измъкват безнаказано? Нима на никого не е дошло до гуша от техните щуротии?

— Само на думи, мис. Държат се зле, защото баща им се занимава повече с тях, когато си нямат гувернантка, между нас да си остане. Затова... помагаме им, щом се отвори случай, особено бавачките. Сега се чувстват силни и това им е замаяло главите, не че съм казала подобно нещо. — Кларинда пхна вилицата в ръката ѝ. — Яжте, мис, ще имате нужда от сила.

След като се наобядва, Саманта обмисли новополучената информация, докато изкачваше стълбите до класната стая на третия етаж. Нищо чудно, че не бе успяла да омае момичетата, които бяха подпомагани в непокорството си от бавачките и целия персонал. Щом нещата стояха така, тя щеше да вземе драстични мерки. Беше намислила да отдалечи децата от къщата, където се чувстваха сигурни.

От стаята се разнасяше оживеното бърборене на момичетата, но когато отвори вратата, те утихнаха на мига и впериха нетърпеливите си очи в нея. Може би децата бяха осъзнали колко лошо се държат и от предвидените мерки нямаше да има нужда. Саманта се усмихна. Получи усмивка в отговор.

— Надявам се, че обядът ви е харесал.

— Да, мис Пендъргаст — в хор отвърнаха те.

— Сега ще имаме урок по математика. — Децата наистина бяха весели и тръпка на лошо предчувствие полази по гръбнака ѝ. — Ако обичате, извадете учебниците си. — Тя отвори чекмеджето на писалището и успя да види как от него във всички посоки, но най-вече към нея, плъзват купища зелени змии. За пръв — Саманта се надяваше да е и за последен — път в живота си виждаше змии, но знаеше какво представляват. Заслепена от паника при вида на тези стрелкащи се езици, гладки люспи и голи очи, тя изпищя.

Децата се заливаха в гръмогласен смях. Змиите се плъзгаха по пода, увиваха се по стола, гърчеха се на писалището.

— По дяволите — кресна тя. Децата! Мили боже, змиите щяха да ухапят децата. Саманта събра кураж, изтича при Кайла и Емелин, сграбчи ги около кръста и ги изнесе в коридора. Стовари ги на пода и с бясно биещо сърце изтича да спаси останалите.

Момичетата вече не се смееха.

— Побързайте — Саманта размаха ръце — преди да ви ухапят!

— Това са просто тревисти змии. — Агнес се изправи на чина си. — Не си ли виждала тревисти змии? — Гласът ѝ издаваше неподправено презрение.

Една от ужасните твари се промъкна между децата и Саманта, която я прескочи, и сграбчи Хенриета за ръката.

— По-бързо!

— Това са просто тревисти змии — повтори Агнес.

— Не ми е забавно вече — Хенриета излезе в коридора със Саманта, където двете по-малки деца стояха с широко отворени очи.

Сега и останалите момичета се изнесоха от класната стая.

— Това са тревисти змии. — Агнес осъзна, че е стигнала твърде далече и дързостта ѝ се превърна в открита враждебност.

Саманта ги заведе до спалнята им и откри, че там ги чака цяло сбирнище жени.. Когато влезе в помещението, веселите разговори замряха и лицата на бавачките придобиха толкова виновно изражение, че тя не се усъмни в правотата на Кларинда — те бяха подкокоросали децата.

— Пригответе ги за разходка. Скоро ще се върна за тях — нареди Саманта с толкова тих глас, че жените трябваше да се напрегнат, за да я чуят. — И всички вие — тя изгледа поотделно всяка от шестте бавачки — гледайте в класната стая да не е останала и една-единствена змия, когато се върнем.

Колкото по-тихо говореше, толкова повече растеше яростта ѝ. Очевидно жените разбраха колко е гневна, защото кимнаха и побързаха да изпълнят заповедта ѝ.

С бързи крачки Саманта стигна до спалнята си. Застана пред прозореца и видя, че слънцето най-накрая е пробил пелената от облаци. На устните ѝ заигра зловна усмивчица. Тя се измъкна от бледоморавата рокля и си облече тази от зеления шевиот, смени пантофките със здрави, практични обувки и се върна за момичетата. Завари ги да си шепнат нещо, скупчени на пода на спалнята. Саманта се престори, че не забелязва как си шушукат и плесна с ръце, за да привлече вниманието им.

— Хайде, момичета, отиваме на разходка.

Шест детски лица се обърнаха към нея.

— Защо? — попита Агнес.

— За да ми разкажете какво сте учили. Отегчавам ви с неща, които са ви познати, и смятам, че това трябва да се промени.

— По програма сега трябва да учим — каза Мара.

— Време е да се опознаем. — Саманта погледна през прозореца. — Слънцето грее, но ако ви се стои вкъщи...

Емелин скочи на крака и изтича при Саманта, следвана от Кайла. Останалите се изправиха по-бавно и с подозрение изгледаха гувернантката си. Агнес и Вивиан си размениха погледи. Хенриета и

Мара кимнаха с разбиране. Момичетата бяха имали време да се прегрупират и да се реорганизируют в отбрана. Саманта нямаше търпение да види какво са ѝ приготвили. Не се и съмняваше, че ще им покаже кой командва парада.

Ако нямаше змии. Тя се потърси гнусливо.

Всичко в дома на полковник Грегъри щеше да се промени.

— Това е първият слънчев ден, откакто пристигнах. — Саманта се запъти към вратата. — Тъй като почти не съм имала възможност да се огледам наоколо, реших, че може би ще искате да ми покажете любимите си кътчета.

— Да ѝ покажем въжения мост! — Агнес стисна ръцете си една в друга.

Останалите деца нададоха радостни възгласи. Дори Емелин и Кайла се разсмяха и радостно почнаха да подскачат нагоре-надолу.

— Звучи великолепно — съгласи се Саманта. — Звучи коварно. И страшно. Въжен мост. Над някоя пропаст, разбира се. Сигурно децата се надяваха, че тя ще падне и ще се пребие до смърт. Поправи се, когато видя светналите очи на Емелин и Кайла: — където щяха да залюлеят въжето и да я изплашат.

— Ето ги бонето и ръкавиците ми. Вземете своите.

Децата побързаха да се подчинят. Шапките им бяха грозни като останалата част от облеклото им, а що се отнася до ръкавиците, поне половината от тях липсваха.

— Радвам се да видя, че поне в едно нещо сте като другите деца — изрече Саманта с ръце на хълбоците.

— Какво имаш предвид? — Агнес рязко извърна глава.

— Губите ръкавиците си, което значи, че обичате да играете навън. В това отношение не се различавате от другите ми повереници.

— Е, ти пък се различаваш от другите ни гувернантки. Те бяха интелигентни.

— Ако това беше така, те още щяха да са тук, а аз щях да бъда в Лондон. — Което беше най-страстното ѝ желание в момента. — Вивиан, къде са старите ти обувки?

Докато Мара се преобуе, всички останали се приготвиха за излизане.

— Хайде, по-живо — подкани ги Саманта и отвори вратата. — Темпо.

Децата се строиха като истински мънички войници, Кайла начело на редицата, Агнес на края, и поеха надолу по стълбите. Те маршируваха, размахвайки ръце, свити в лактите, и тропайки с пети. Саманта се чувстваше едновременно развеселена и изумена, когато ги последва. Слязоха във високото фоайе и завиха към задния вход, който спокойно би могъл да е параден — признак за елегантността и богатството на този дом.

Един лакей отвори двойните врати и децата излязоха на широката веранда, която опасваше цялото имение. Когато Саманта се присъедини към тях, пред очите ѝ се разкри необятна панорама, която прикова погледа ѝ, изпълни душата ѝ, завладя сетивата ѝ. Зашеметена, със зяпнала уста, тя отиде до широката каменна балюстрада и я стисна здраво.

Знаеше каква гледка я очаква, дори беше видяла малко от нея в деня на пристигането си. Но на верандата цялото това нещо изглеждаше толкова... голямо. Огрените от слънцето окосени ливади се спускаха към ширнало се, лазурносиньо езеро. Тихите му, неподвижни води отразяваха назъбените сиви върхове, склоновете от блед пясъчник, изумрудензелените ливади. Тук-там в сенчестите падинки се белееха преспи сняг, макар вече да бе лято. В подножието на планината ясенът, брястовете и лешниковите храсти се възправяха като воители на честта в очакване на битка. Огромни птици мързеливо описваха кръгове в небето.

Сразена, Саманта покри устните си с длан.

— Мис Пендъргаст — Емелин я дръпна за ръката — защо гледате така особено?

— Аз просто... За първи път виждам нещо такова. Толкова е... диво. И... страшно.

— Ще го кажа на татко. — Агнес надменно се запъти към нея. — Той обича планината повече от всичко.

Саманта се обърна, за да погледне Агнес в очите.

— Баща ти вече е наясно с мнението ми за тази пустош. Аз сама му го казах.

— Не... Ти... Не си! — Агнес я изглежда невярващо. — Никой не може да казва на татко неща, които той не желае да чуе.

— Освен мен. — Саманта обходи с поглед верандата от полиран гранит, на която бяха пръснати масички и столове, и която беше

покрита с голям, широк сенник. — Колко удобно е тук. Нека останем!

— Не, не, не! — Хенриета започна да подскача нагоре-надолу със стиснати юмруци — Искаме да те заведем до б...

— До възжения мост. Искаме да ви заведем до възжения мост. — Вивиан запуши с ръка устата на Хенриета.

— До възжения мост? — Саманта погледна поотделно всяко едно от момичетата, после всички вкупом.

Те кимнаха в знак на съгласие.

— В такъв случай непременно трябва да отидем до възжения мост. Води ни, Макдъф — обърна се тя към Агнес.

Поеха по каменистия път, която се виеше около езерото, после тръгнаха сред дърветата. Отначало дъбовете бяха част от парка и между тях се простираха равни ливади с по някоя и друга пейка, но скоро децата свиха към една по-дива част, където се налагаше да прескачат каменни зидове и да ходят по кални пътеки, утъпкани в поляни, обрасли с цветя.

Саманта забави крачка.

— Това все още ли са земите на баща ви?

— Защо питаш? — попита Агнес рязко.

— Защото обещах на баща ви, че няма да излизаме извън имението.

— И защо не каза на татко, че не искаш? — Тонът на момичето беше неприятен.

— Защото искам. Искам моята и вашата сигурност да бъде гарантирана. — Тя втренчи поглед в момичето, докато Агнес не сведе глава.

Наклонът ставаше все по-стръмен. Заобикаляха локви и минаваха през шубраци. Агнес помагаше на Кайла, а Вивиан — на Емелин.

— Не сте ли уморена, мис Пендъргаст? — неискрено я попита Агнес.

— Макар че съм грохнала старица, намирам, че се справям поносимо.

Единствено Агнес долови подтекста на думите ѝ и я погледна първо стреснато, после злобно.

— Аз ще ти помогна, мис Пендъргаст. Още малко остава. — Мара ѝ предложи ръката си, забравила, че водят битка. Саманта я пое

и се наслади на доверчивостта, с която пръстите на детето обвиха нейните.

Въженият мост съвпаднаше с описанието на момичетата. Той беше направено от множество дъсчици, стегнати здраво с дебели въжета, които оформяха тясна просека. На това място нямаше дървета и само няколко туфи трева растяха по ръба на долчинката, над която висеше мостът. Краищата му бяха завързани за дебели диреци, здраво побити в земята.

Мостът нямаше перила, но Саманта не беше и очаквала друго.

— Обзалагам се, че те е страх да го пресечеш до другата страна.
— Агнес предизвикателно постави ръце на кръста си.

Саманта трябваше да се справи със ситуацията по много деликатен начин. Агнес беше пред прага на женствеността и предостатъчно бе предвождала този малък бунт. Другите момичета бяха просто деца, и следователно лековерни като повечето деца. Саманта се наведе, хвана въжетата и ги залюля, при което мостът се нагъна като змия. Тя повтори движението няколко пъти, погледна в долчинката, престори се на много уплашена отдръпна се и поклати невярващо глава.

— Теб те е... страх? — невярващо възкликна Агнес. — Никоя от предишните гувернантки не я беше страх.

— Досега винаги съм живяла в Лондон и никога не съм пресичала такъв мост. Изглежда ми прекалено трудно.

— Не, въобще не е вярно. Много е лесно — намръщи се Вивиан.

Саманта нерешително стъпи с единия крак на моста и децата засияха.

— Прекалено е трудно. — Саманта дръпна крака си. — Мястото е диво. Предпочитам да се връщаме вкъщи.

Първа в капана се хвана Хенриета. Тя изтича по средата на моста и започна да подскача нагоре-надолу.

— Гледай ме! Толкова е хубаво!

— Внимавай! — Саманта убедително успя да изрази загриженост.

— Не я грози никаква опасност, както и тебе. Пресичай смело, когато Хенриета се върне.

— Много съм тежка. Мостът може да се срути!

— Гледай! — Вивиан стъпи на моста, прегърна Хенриета и двете почнаха да подскачат заедно.

— Ела, ще те пазя да не паднеш — Мара дръпна ръката ѝ.

— Първо ти, мила — Саманта нежно я подбутна напред. Мостът се тресеше от подскоците на трите деца.

Не е ли забавно? — подхвърли Агнес.

— Страх ме е от високото — продължаваше да го увърта Саманта.

— От това даже Емелин не я е страх.

Емелин също се присъедини към подскачащите момичета, издавайки радостни звуци.

— Не я пускай там! — изкрещя Саманта. Очевидно заповедта ѝ беше прозвучала доста авторитетно, защото се случи иначе немислимото — Агнес се втурна и улови Емелин за ръката.

— Ти не, миличка, — Саманта хвана Кайла преди да е хукнала при сестрите си, коленичи и стисна с две ръце възела на въжето. Агнес нададе пронизителен писък, когато разбра, че е изиграна. Саманта вдигна поглед, усмихна се сладко-сладко на момичетата, и светкавично измъкна въжето от дирека.

Размахали ръце и крака, децата звучно се плъоснаха в гъстата, мазна, черна тиня, което дари покой на отмъстителното ѝ сърце. Агнес цопна по лице в калта. Вивиан успя да се приземи на краката си, но загуби равновесие, просна се по гръб в тинята и почна горко да ридае. Саманта през цялото време държеше под око Емелин — момиченцето се приземи с писък, но веднага се засмя. Хенриета седеше и уплашено се взираше някъде. Мара смъкна бонето си и с блажено изражение се отпусна назад. Мъчеха се да станат, хързулваха се, улавяха се една друга и отново падаха.

— И аз искам! И аз искам! — Кайла сочеше сестрите си с пръст, крещеше и тропаше с крака.

— Искаш, значи? — радостно се засмя Саманта. Обичаше малките деца, защото бяха толкова естествени. Знаеха, че калта означава забавление, и не се интересуваха кой ще почисти дрехите им. Пък и Кайла искаше да е част от групата. Саманта я вдигна, нагласи я на ръба на дерето и внимателно я пусна в лепкавата тиня. Кайла изписка весело, когато се приземи право в Емелин и двете паднаха отново в калта. Саманта остави момичетата да се въргалят в тинята,

плачейки или смеейки се в зависимост от характера си, след което застана на ръба, с ръце, прибрани в юмруци на кръста, и за първи път проговори с гласа си на учителка:

— Млади дами! — Момичетата утихнаха, защото знаеха какво вещае този тон. — Аз съм по-голяма, по-умна, по-хитра от вас и ако продължите да ми се опъвате, само ще загубите. Може би сега ще ми повярвате и ще се отнасяте към мен с нужното уважение. Или — тя погледна Агнес, която махаше калта от лицето си с яростни, резки движения — няма да го направите. Отново ще загубите, не си въобразявайте друго. Не съм като предишните ви гувернантки, смазани и наплашени. Сред вас няма по-коварна и жилава от мен.

— Знаех си, че ще е забавна! — Мара избухна в смях.

— Обещах на баща ви, че ще остана тук поне година и възнамерявам да удържа на думата си. Въпроси?

— Ух, да. — Агнес с мъка се изправи на крака и несигурно се запъти към ръба. Полата и фустите ѝ бяха покрити с тонове кал и Саманта можеше само да си представи гневния пламък, горящ в скритите ѝ под мръсотията очи. — Ще ми помогнеш ли да изляза? — Момичето протегна ръка към нея.

— За мен ще бъде удоволствие — Саманта протегна ръка и точно преди момичето да я повлече в гъола, я дръпна. Агнес се прекатури и с такава скорост потъна в тинята, че над главата и се образува вълничка.

— Чуй ме, Агнес — бавно и отчетливо произнесе Саманта, навеждайки се над дерето. — По-хитра съм от тебе. Предай се. — Без да дочака отговора на момичето или въобще някаква реакция, Саманта се обърна към останалите:

— Давам ви още десет минути за игра в тинята. След това без никакво бавене към къщи.

— Татко ще е бесен — отново зарони сълзи Вивиан.

— Оставете баща ви на мен. — Саманта се настани на един продълговат камък и извади часовника си. — Играйте. Ще ви кажа, когато дойде време да се прибираме.

Мара събори Вивиан, Вивиан пък спря да плаче и натика главата на Мара в калта.

— Ако обичаш, Вивиан, не удавяй сестра си — извика Саманта. — Ти също се забавлявай, Агнес — добави тя, когато видя, че

девойката се е запътила към нея. — И без друго не те пускам да си ходиш сама.

Саманта ясно видя как момичето се поколеба, прехвърляйки наум различните възможности, как стигна до решение, и се изкатери, улавяйки се за туфите трева. Надменно се отдалечи до един камък, където седна и зачака сестрите си, със скръстени ръце на гърдите и нацупена долна устна.

Доволна, че всички ще се прибират заедно, Саманта насочи вниманието си към дечурлигата в гьола. Пръски кал летяха във всички посоки. Получили одобрението на гувернантката си, децата се забавляваха като пощръклели.

В чистия и свеж въздух се носеше ухание на джоджен. Саманта откъсна листата на едно късостеблено растение, помириса ги и ги смачка между пръстите си. Точно така, на това ѝ миришеше. Може би някакво растение издаваше това ухание.

И може би то ухаеше така, за да примами непредпазливите си жертви. Тя веднага изпусна листата и изтупа ръкавиците си в полата. Дано растението не е отровно при вдишване! Трябваше да си донесе от Лондон книга, от която да прочете за опасностите, дебнеци в планините — като змии в писалището, например.

Саманта махна бонето си, за да изложи лицето си на преките слънчеви лъчи. Знаеше, че така рискува много да развали тена си, но пък в Лондон слънцето никога не грееше толкова ярко. Там всичко беше почерняло от сажди, небето никога не беше толкова синьо. Само ако... но не, нямаше смисъл да размишлява хипотетично. Беше изгнаница от любимия си Лондон и беше обещала на полковник Грегъри да остане в Силвърмиър една година. Това не ѝ струваше нищо: така или иначе лейди Бъкнел нямаше да ѝ позволи да се завърне без да е доказала, че може да живее дванайсет месеца с едно семейство без да се бърка в делата му. Дотогава достопочтените пазителки на обществените нрави щяха да са забравили злобните обвинения на мистър Уърдлоу и тя щеше да си намери друго място. Междувременно ѝ предстоеше цяла година... година, в която щеше да се занимава с Агнес, тази напъпила госпожица, и нейните сестри. Година усърден труд под лъснатия ботуш на полковник Грегъри.

— Десет минути минаха! — извика тя след справка с часовника си.

Капеща чернилка покриваше момичетата. Те се изкатериха, помагайки си една на друга. От мрачното им настроение сутринта не бе останало нищо и Саманта се поздрави с първия си успех.

Ако не броеше Агнес, разбира се. Саманта погледна свитата ѝ фигурка Тя беше друга работа. Полковник Грегъри беше друга работа. Но какво е животът без предизвикателства?

8

— Не можем да ядем, когато изглеждаме по този начин — Хенриета посочи калната си пола.

— Ще ядете, след като се изкъпете — обеща Саманта. — А сега, пехотинци, чака ни поход!

Агнес следваше шумната групичка на разстояние и когато Вивиан опита да я включи в разговорите, беше отрязана. Саманта трябваше да направи нещо по въпроса, и то час по-скоро. Също толкова неотложно беше да убеди баща им, че е нужно децата да имат индивидуален режим, по-гъвкав съобразно възрастта и характерите им. Жалко, че не можеше да набута полковник Грегъри в онзи гьол.

— Защо вършите такива ужасни неща, деца? — Саманта отлично знаеше отговора, но прецени, че тактически е по-добре да попита.

— Какви толкова ужасно сме направили? — Изкикоти се Хенриета. — Ние ли съборихме гувернантката си в калта?

— Или сме пуснали паяци в джобовете й? — добави Мара.

— Или шме шложили жмии в бюрото й? — изфъфли Емелин. Момиченцето затрепери под яростния поглед на Саманта.

— Всички говорят, че смъртта на мама е разбила сърцето на татко, но... това не е вярно — намеси се Вивиан. Той никога не се прибираше къщи. Занимаваше се единствено със своя полк. — Негодуванието на детето изби на повърхността. — Ние изгубихме майка си. На нас ние мъчно за нея, той е себичен и се е побъркал, защото е принуден да си седи къщи и да ни гледа, вместо да води в битки безценните си войници.

— Мисли си, че не знаем как всяка вечер, след като си легнем, той яхва коня и отива някъде — добавиха Кайла и Агнес.

Саманта беше изненадана не от коментарите, а от силния укор, който се съдържаше в тях. Нещо трябваше да се направи по въпроса и то скоро, но какво? Беше уверена, че не след дълго ще открие правилната линия на поведение.

— Мис Пендъргаст, вижте! — Емелин посочи отвъд поляната, към езерото.

О, не! Налагаше се да открие правилната линия на поведение за броени минути, защото там чакаха двама лакеи с кофи, пълни с вода, а до тях полковник Грегъри, с лице като гръмоносен облак, плющеше по ботуша си с камшик.

— Ето откъде Агнес е прихванала този отвратителен навик — измърмори Саманта и оправи бонето си. Вдъхновението ѝ в момента хич го нямаше, а щеше да има нужда от него, за да се справи с предстоящата сцена.

Когато приближиха, тя видя изражението, с което полковникът наблюдаваше оплесканите от глава до пети деца. Сините му очи бяха леденостудени, правите му, мрачни вежди сочеха нагоре. Той размени няколко думи с един от лакеите. Човекът остави кофата и хукна към къщата.

Децата се скупчиха зад Саманта, в търсене на закрила и изостанаха в крачката си от нея. Тя се надяваше, че увереността успешно ще замести липсата на вдъхновение, ето защо си наложи приветлива усмивка.

— Полковник Грегъри! Каква приятна изненада! Канех се да тръгна да ви търся! — последното не беше лъжа, Саманта просто не спомена кога щеше да се накани. — Децата имаха малък инцидент с една... кална локва.

— Това... го... виждам. — Пляс, пляс, пляс.

— Но за щастие всички са живи и здрави.

Пляс. Намръщване. Пляс.

— Обаче целите са в кал...

— Наистина ли? Едва сега забелязвам — Саманта твърдо го изгледа без дори да мигне.

— Дрехите им не стават за нищо вече.

Саманта с притеснение откри, че очите му бяха придобили цвета на синкави пламъци.

— Малко сапун... и малко студена вода... вършат чудеса.

Той я заобиколи, за да направи обстоен оглед на децата, които смело се опитаха да отвърнат на погледа му и до едно се провалиха.

— Сутринта, когато мис Пендъргаст пристигна, ясно ѝ обясних какво очаквам от нея, а именно да спазва графика. — Той отново

шибна ботуша си и продължи с убийствен сарказъм: — Очаквам същото и от вас. Какво трябва да имате по програма?

— Татко, излязохме, за да се опознаем с мис Пендъргаст. — Емелин нерешително излезе напред, ала баща ѝ не ѝ обърна никакво внимание.

— Какво трябва да имате по програма? — Момичетата едно по едно сведоха глава пред погледа му и никое от тях не отговори. — Агнес?

— Агнес, да не си посмяла! — предупреди я тихо Вивиан.

Саманта се обърна и погледна момичето. Сигурно изкушението да обърне ситуацията в своя полза чрез комбинация от злоба и честност се струваше неустоймо на Агнес, но когато погледна към сестрите си, по молбата и заплахата, изписана в очите им, съобрази че я грози опасност, ако не си мери думите.

— Трябваше да бъдем в класната стая — изрече тихо тя.

— Точно так. — Пляс, пляс. — И защо не сте там?

— Мис Пендъргаст поиска да разбере какво вече сме минали като материал, за да не се повтаря — дръзко изрече Мара.

Емелин поривисто се втурна към баща си, оставяйки кална локва зад себе си, но силната му ръка не и позволи да се гушне в него.

— Моля те, татко, не я карай да си тръгне.

Полковникът се изправи пред овъргаляната в тиня групичка и замислено ги огледа с ръка на брадичката.

— Никак не съм доволен. Имате програма, към която трябва да се придържате, деца.

Агнес отвори уста.

— Да, Агнес, кажи?

— Мис Пендъргаст не харесва планината — с мрачна тържественост докладва момичето.

Агнес правеше грешка след грешка.

— Не харесвам планината почти колкото децата, които занимават с дреболии родителите си — отговори Саманта с глас, бистър и хладен като планински поток.

— Мис Пендъргаст повече от ясно изрази неприязънта си към дивите твари и дивите местности, когато се запознахме, но според мен отношението ѝ се дължи на невежество. — Саманта си пое дълбоко дъх, за да му отговори както подобава, после бавно го изпусна, защото

прецени, че спорът не си заслужава. — Но ние ще ѝ покажем, че греши. — Докато крачеше, той внимателно огледа децата още веднъж. — Дрехите ви никога няма да бъдат същите.

Момичетата наведоха засрамено глави.

— Малко сапун... И малко студена вода... Вършат чудеса — измърмори под носа си Мара.

Полковник Грегъри се извърна рязко и Саманта се боеше, че е видял самодоволната усмивка на дъщеря си.

— Може би наистина ще извършат чудеса — той махна с ръка към редицата прислужници, лакеи и слугини, всеки от които държеше в ръцете си кофа. Всички те се подсмиваха. Камериерът и икономката бяха застанали на верандата и гледаха невярващо. — Имам добри новини за вас. Поръчах плата за новите ви рокли.

— О, татко! — Децата запляскаха с ръце от радост и почнаха да подскачат нагоре-надолу.

— Платът пристигна днес. — Саманта за първи път го видя да се усмивва толкова чаровно. — Знаете ли защо го поръчах?

— Не, татко — извикаха децата в хор.

— Защото мис Пендъргаст ме убеди, че имате нужда от него.

Изцапаните лица на момичетата засияха от радост. Очите им светнаха и те задружно нададоха писък. Саманта осъзна какво ще последва и протегна ръце в напразен опит да ги спре.

— Не! Не, не!

Момичетата се устремиха към нея. Саманта се отдръпна, но те бяха неудържими — заобиколиха я, калните им черни ръце я прегръщаха и галеа, мръсните им личица се притиснаха към полите ѝ.

— Благодаря, мис Пендъргаст, благодаря! — искрена благодарност звучеше в пронизителните им гласове.

Саманта отговори на прегръдките им, погали ги по калните коси и хвърли поглед към полковник Грегъри. Той стоеше ухилен от ухо до ухо, но щом улови погледа ѝ, усмивката му светкавично изчезна и Саманта се запита дали не си я е въобразила. Не беше. Този мъж ѝ бе погодил номер! Беше ѝ погодил номер!

— Няма защо да благодарите на мен. Баща ви беше този, който поръча плата.

Силният, пронизителен писък прозвуча отново. Дъщерите на полковник Грегъри наобиколиха баща си, скочиха върху му, и той

изчезна в калните им прегръдки.

Саманта кръстоса ръце на гърдите си и се усмихна.

— Каква трогателна проява на обич.

Той я чу и погледът му — скръбен, настоятелен — откри нейния. За пръв път в живота си Саманта срещна сродна душа. Този мъж криеше истинската си природа под безчувствена и сурова фасада. Той беше с нрав на воин.

И с нея не беше по-различно. Правеше се на благоприлична и разумна, когато в действителност искаше да тича и да пее, да се радва на живота във всичките му проявления.

Навярно грешеше. Струваше й се невъзможно и той да е като нея.

За безкрайно дълъг миг те не откъснаха поглед един от друг. Саманта се смути, когато я заля горещата вълна на създалата се интимност. Тя бързо извърна глава. Смутена! Тя, която не се смущаваше от нищо! Тя, която неизменно запазваше спокойствие във всяка ситуация, тя, която беше интелигентна, тя, която винаги имаше безпристрастен поглед върху нещата. Не й хареса, това чувство, което я остави без дъх, не й хареса въобще.

— Добре! Добре! — полковник Грегъри отпъди децата, които оплескаха с кал тъмносините му панталони и безупречно лъснатите му ботуши, кремавата му жилетка и тъмносиньото му сако. Саманта се наслади на гледката повече, отколкото беше редно.

— Отивайте в езерото, деца. Прислужниците ще ви полеят с няколко кофи вода.

— Студено е — изхленчи Вивиан.

— Това е наказанието, което ви се полага, задето не успяхте да натопите гувернантката си в тинята.

Саманта затаи дъх. Нищо чудно, че прислужниците ги чакаха с кофи вода. Уилям Грегъри познаваше игричките на децата си. Беше ги оставил да си разиграват коня, както пожелаят. Въпросът бе защо. Въпреки че се беше издал, не личеше да е притеснен.

— Когато човек има шест дъщери, той трябва да е готов за всичко — педантично изрече той.

— Разбирам. — Саманта прочисти гърлото си. — Като гувернантка аз също трябва да съм готова на всичко. Ето защо смятам, че бавачките трябва да си отидат.

— Нима? — Той повдигна изразителните си вежди. — Наистина ли така смятате?

— Да.

— Считайте, че вече е сторено.

На Саманта ѝ се прииска да нададе радостен вик. По някое време през този дълъг, труден ден, тя беше спечелила уважението на полковник Грегъри.

Момичетата изстенаха.

— Ако промяната не ви устройва, чакам да аргументирате становището си.

Дъщерите му се спогледаха и поклатиха глави в знак на отрицание. Не можеха да изложат действителните причини за несъгласието си и битката беше предварително загубена.

— Когато измиете калта от себе си, ще се качите в стаите на втория етаж. Ще изпратя икономката да надзирава къпането ви. Не закъснявайте за вечеря, защото ще направя важно съобщение. — Той посочи окалялата рокля на Саманта. — Мис Пендъргаст, май вие също трябва да влезете в езерото.

— След вас, полковник. — Тя преднамерено впери поглед в оцапаните му панталони и омърляното му сако.

— Вие сте много нахална млада дама. — Той ѝ предложи ръката си в знак на предизвикателство.

— А вие сте много проникателен мъж — отвърна му тя в същия дух.

Отправиха се към къщата заедно, възпламенявайки слухове, които не можеха да бъдат потушени.

9

Начело на дългата маса в елегантната трапезария, полковник Грегъри режеше печеното на тънки филийки. Седналите от двете страни на масата деца го наблюдаваха като изгладнели вълци.

Саманта, облечена в розовата рокля с набори от рюшчета, се опитваше да се държи така, сякаш това ѝ се бе случвало стотици пъти, но всъщност едва за трети път щеше да бъде част от семейна вечеря. Всичките ѝ предишни работодатели биха предпочели да обядват сами, отколкото с гувернантката, камо ли пък с децата си. Ето защо удивлението на Саманта растеше непрекъснато, докато се опитваше да проумее как функционира едно семейство по време на най-домашния от всички ритуали.

Момичетата бяха огладнели от преживяното приключение и Саманта изпитваше към тях едновременно съчувствие и разбиране. На самата нея ѝ потичаха лигите от апетитното блюдо.

— Мис Пендъргаст се постара да изтъкне колко съм занемарил обществените си задължения. Възнамерявам да поправя това, като устроя прием — изрече полковникът, когато острието на ножа се заби в препечената кафява коричка на месото.

Изявлението накара момичетата да забравят за храната и те зяпнаха невярващо баща си.

Нищо чудно, че се съгласил за плата — помисли си Саманта. Тогава го погледна и видя, колко здраво е стиснал челюстта си от напрежение. При военната му дисциплина, при коравото му, мускулесто тяло, без грам излишна тлъстина, при студените му сини очи, обрамчени от тъмни мигли. И за миг не се заблуди, че той следва съвета ѝ. Каква беше истинската причина, поради която щеше да устройва прием?

Той улови погледа ѝ, вдигайки вежди в пародия на невинно любопитство. Тя уподоби изражението и кой знае какво щеше да стане, ако момичетата не бяха заговорили в един глас: „Кога, татко?“ „Кой ще

дойде?“, „Колко дълго ще остане?“, „Ще има ли други деца, с които да си играем?“

Митън, главният иконом, координираше прислужниците, които носеха купи със задушени и поръсени с магданоз картофи, димящ грах, брюкселско зеле, апетитен пудинг и изпечен до златисто хляб. Лакеите обикаляха напред-назад, докато Саманта помагаше на седналите до нея Кайла и Хенриета да напълнят чиниите си. Полковник Грегъри режеше месото и отговаряше на въпросите поред без излишни подробности.

— Незабавно ще изпратя поканите за първи септември. Надявам се да дойдат всички от околността, приятели от чужбина и колеги колкото успея да събера. Приемът ще трае три дни. След три дни гостите започват да миришат на развалена риба.

Митън пое подноса с нарязаното месо и сервира на по-големите деца.

— А те не могат ли да се изкъпят? — замислено набръчка чело Кайла.

Саманта метна поглед към полковник Грегъри и видя веселието, с което той посрещна въпроса на Кайла. По тялото ѝ се разля топлина, която Саманта решително пренебрегна и погали момиченцето по ръката.

— Така се казва, скъпа. Гостите могат да се къпят колкото пожелаят, те няма наистина да миришат.

— Възрастните винаги говорят странни работи — високо прошепна Вивиан към Кайла.

Митън поднесе месото към Саманта, ала бързо-бързо остави подноса, за да улови вилицата на Хенриета преди да се е паднала със звън на пода. Саманта се обслужи и помогна на Хенриета да избърше картофите от корсажа си, преди лакеят да ѝ донесе нов прибор.

Да вечеряш с деца винаги е приключение.

— Но първи септември е само след две седмици! — възкликна Агнес и ококори очи — Как ще смогнем с приготвянията?

Полковник Грегъри нарязва месото на Емелин.

— Преди три дни изпратих писмо на графиня Марчънт, в което я моля за помощ.

Децата нададоха вой в един глас и баща им ги удостои с най-ледения си поглед. Те веднага сведоха глави над чиниите си.

Полковник Грегъри освободи прислужниците, прие поклоните им, и след като те излязоха отсече:

— Графиня Марчънт е отлична домакиня и за нас присъствието ѝ ще е от истинска полза.

Саманта не беше наясно какво точно става, но усети, че ще е добре да заглади нещата:

— Сигурна съм, че това е така и не се и съмнявам, че графинята ще допринесе много с присъствието си.

Агнес примигна нервно, сякаш само името на графинята бе достатъчно, за да я докара до плач. Саманта загреба няколко грахчета с вилицата си, и ги сдъвка.

— Кога да очакваме нейно благородие?

— С малко повече късмет, ако не я задържи някакъв друг ангажимент, тя ще пристигне до края на седмицата.

Хенриета въздъхна облекчено, сякаш огромен товар бе паднал от плещите ѝ.

— Нека ти помогна с месото — Саманта дръпна чинията на момичето към себе си.

— Ох! — Мара ужасено прикри уста с ръката си. — Кой ще ушие роклите ни за толкова кратко време?

— Наех шивачки. За известно време ще прекъснете уроците.

Думите на полковник Грегъри бяха посрещнати с радостни възгласи.

— Но само временно — подчерта той. — Ще трябва да подготвите нещо, което да изпълните пред гостите.

— И защо трябва да изпълняваме нещо? — попита Агнес със нескрита враждебност.

— За да покажете на гостите колко много сте научили. — Полковник Грегъри изгледа остро дъщеря си.

— Прието е младите дами да правят така — обясни Саманта.

— Но... аз не умея нищо. — Цветът се оттече от лицето на Мара.

— Ще пееш. Ти имаш хубав глас — отвърна баща ѝ.

— Не мога да пея пред... хора! — извика момичето.

— Пееш като майка си.

Страните на Мара поруменияха от удоволствие. Я виж ти, помисли си Саманта, полковник Грегъри можел да бъде и съобразителен.

— Мисис Грегъри хубав глас ли имаше? — попита тя.

— Много. Всички деца пеят хубаво, но единствено Мара притежава чистия тембър на майка си.

— Ще... пробвам — заекна Мара.

— Ще пееш, и то прекрасно — отвърна полковникът. Тонът му беше толкова решителен, че момичето само кимна, сякаш беше убедено в думите му. — А сега да видим и останалите. Агнес, упражняваше ли се редовно на пианото?

Агнес блъсна стола си толкова рязко, че той се прекатури, и побягна от трапезарията, обляна в сълзи. Другите деца си размениха погледи, опитвайки се да разберат какво се е случило. Саманта се надигна от стола си, но полковник Грегъри я възпря.

— Довършете вечерята си, мис Пендъргаст. Вие сте последният човек, който тя би желала да види.

Саманта се отпусна обратно в стола си. Предполагаше, че полковникът има право, но в същото време мразеше мисълта, че детето ридае самотно.

— Икономката ще ѝ даде препечена филийка и чаша топло мляко, после ще я сложи да спи. — Полковник Грегъри заля със сос месото си.

— Но Агнес никога преди не се е държала така. — Долната устна на Хенриета също трепереше.

— Не, но преди Агнес не е имала гувернантка, която да я постави на място — той обходи децата с поглед, който показваше, че е наясно с техните номера.

Вивиан и Мара се изчервиха. Емелин и Кайла потънаха в столовете си. Решила да се бори докрай, Хенриета предизвикателно скръсти ръце пред гърдите си.

— Не се тревожи за нея. Всеки войник трябва да знае как да приема поражението. Когато Агнес го научи, ще се оправи. — Докато говореше, полковник Грегъри помогна на Емелин да попие млякото, което беше изляла. След като видя, че всички са се поуспокоили, той отново взе думата.

— Та стига толкова за лични въпроси. Знаете правилата, деца. Когато се храним вечерно време, го оползотворяваме, обсъждайки нещата, които ни интересуват. Тази вечер темата е с какви животни и растения се слави родният ни край.

Саманта спря да яде задушените картофи с магданоз и хвърли остър поглед към полковник Грегъри. За какъв се мислеше, та да я образова?

— Обаче това въобще не ме интересува, татко — възрази Вивиан. — Искам да знам последната мода в роклите.

— Щом е така, мълчи, понеже всички освен теб искат да научат повече за дивата природа.

Всички момичета поклатиха глави в знак на отрицание.

— Ако на някой темата не му е интересна, да напусне масата. — Студените му сини очи се превърнаха в късчета лед. — Доколкото разбрах, готвачката е приготвила с шоколадов сладкиш с ягоди за десерт.

Момичетата кимнаха утвърдително, и въпреки няколкото дребни инцидента, предизвикани от Хенриета, която също изля млякото си, и Емелин, която изпусна парче пудинг на скъпия ориенталски килим, през остатъка от вечерта Саманта научи доста за рогача, язовеца и катерицата. Темата съвсем не я вълнуваше (освен когато не стана дума за животните, които биха могли да я изядат), защото обожаваше шоколадов сладкиш с ягоди.

Когато десертът беше погълнат и децата помолиха за разрешение да се оттеглят, полковник Грегъри ги накара първо да направят реверанс пред него и пред Саманта, и чак тогава ги освободи.

— Останете, мис Пендъргаст. Налейте си чаша бадемов ликьор, или портвайн, ако предпочитате, и ми разкажете какво наистина става.

Това не бе покана. Този мъж просто не знаеше как се отправя покана. Но все пак командата бе изречена по-учтиво отколкото при последния им разговор. Саманта обаче твърде много ѝ се зарадва, което беше сигурен знак, че не трябва да остава.

— Още не съм подготвила уроците за утре.

— Предайте им урок за змиите.

— Знаете всичко, което се случва тук, нали? — Саманта се вцепени на място.

Полковникът не се усмихна, ала очите му — лазурни, сапфирени, кобалтови — Боже господи, нюансът им непрекъснато се променяше — я погледнаха сънливо-чувствено и коленете ѝ омекнаха.

— Не всичко и не винаги. Обикновено се движа с една крачка и един час закъснение.

Саманта трябваше си признае истината и да спре да се заблуждава. Тя не напусна масата, защото желаше да седне и да си поговори с друг възрастен за децата, за времето, за приема.

Искаше да разговаря с полковник Грегъри.

— Портвайн, моля.

Той се изправи, наля две чаши с кехлибарената течност, и постави едната пред нея. Саманта отпи от виното и едва не потрепери гнусливо — портвайнът имаше вкус на смола и прогори гърлото ѝ като керосин.

— Кой нормален човек би пил това? Имам предвид доброволно — прегракнало попита тя.

— Това е само един от сортовете. Опитайте този — той ѝ наля чаша с рубиненочервена напитка. — По-сладък е.

— О! — Кадифената течност гладко се плъзна по езика ѝ. — Това е друго нещо. Харесва ми!

— За пръв път ли пиете портвайн?

— Повечето работодатели не биха и помислили да пият вино с гувернантката, а моите дори не ме пускаха да припаря близо до шкафа с алкохол. — Саманта не можа да сдържи саркастичния си тон.

— Значи не сте алкохоличка?

Саманта се разсмя, но щом зърна мрачното му изражение, веднага отрезвя.

— Уверявам ви, че не съм. Защо питате?

— Когато служех в Индия, съпругата ми ми подари кожен мях, който служи за пренасяне на течности. Местните хора ги използват много. По време на нощните си обиколки винаги го нося със себе си.

— Пълен с портвайн? — Тя обви чаша в шепите си.

— С уиски, мис Пендъргаст. Карам войниците си да напуснат своя дом, за да патрулират с мен през мрака на нощта. От време на време се подкрепяме с тази гореща течност.

Тя за малко не се усмихна на високомерния му тон, но бързо разбра, че той говори сериозно.

— Някой да не е изпил уискито?

— Някой открадна меха. През втората ви нощ тук.

Саманта внимателно остави чашата си на масичката. Не можеше да понесе мисълта, че той я подозира в кражба, макар в миналото си да бе понесла какви ли не удари.

— Не пия тайно, нито пък крада.

— Разбира се, че не, все пак лейди Бъкнел ви е удостоила с доверието си. Тя, както и аз, отлично знаем, че крадецът цял живот си остава крадец.

Гневни пламъци се разгоряха в дълбините на очите ѝ. Пламъци на гняв... и страх. Знаеше ли той за позорното ѝ минало? Това ли беше начинът му да ѝ покаже, че я държи под око?

Не. Полковник Грегъри беше изключително прям. Този човек вонеше на добродетелност и праведност. Тогава защо беше толкова привлекателен?

— Лаская се, че преценката ми винаги е безпогрешна, когато става дума за човешки характер. Вие не сте жена, която би си изкарвала прехраната по толкова долен и безчестен начин.

— Отправяте ми невероятен комплимент, полковник Грегъри. — Саманта и преди беше чувала подобни приказки от хора, които никога не бяха гладували и през целия си живот не бяха изпитвали и най-незначителна материална нужда, които не бяха виждали размахан срещу тях нож, нито пък нежелано бебе, изхвърлено на улицата. След днешния ден тя си беше представяла, беше се надявала, че полковник Грегъри е различен. Но нали всъщност Адорна я беше предупредила? Нейна си беше грешката, че е очаквала нещо друго. Той беше земевладелец. *Мъж*. Защо да е различен, защото е от провинцията ли? Или защото има сини очи и гарвановочерни коси?

— Нещо нередно ли казах?

Каквито и недостатъци да имаше този мъж, не можеше да се отрече, че е проникателен. Вероятната причина за това беше фактът, че му се е налагало да носи отговорност за живота на английски войници в тъмната Индия.

— Сигурно сте оставили меха другаде. Обикновено така става понякога — гласът ѝ беше равен.

— Може би имате право — той издърпа стола си и седна отдясно до нея. Този силен мъж, който се покланяше на закона и сляпо следваше традициите, се намести до една слугиня. Защо?

Саманта отдръпна стола си с няколко сантиметра. Какво целеше той с тази фамилиарност? Трябваше ли да се тревожи за миналото си... или за добродетелта си?

Той сякаш прочете мислите ѝ, но не се дръпна. Саманта не искаше полковник Грегъри да я разпитва за миналото ѝ, защото нямаше удобни отговори на въпросите му. Тя бе заточена тук за една година и трябваше да спази обещанието си.

— Защо оставяте децата да се измъкват безнаказано, когато вършат бели — змии в писалището, кални бани? Ако ги спрете, шансовете ви да си намерите гувернантка за постоянно се увеличават значително.

Той само я гледаше и тя се опита да отвърне решително на взора му, но не успя съвсем. Миналото ѝ, разбитите ѝ илюзии относно този мъж и най-вече непрестанното, смуцаващо привличане, което изпитваше към него, я накараха да сведе поглед към масата, да се загледа над дясното му рамо, настрани към огледалата в златни рамки, и най-накрая в брадичката му. Саманта не помръдна поглед оттам и видя движението на устните му, когато той най-сетне реши да ѝ отговори.

— Непрекъснато съм на път и ако една гувернантка не може да се справя с необичайни и извънредни ситуации, значи е по-добре да си ходи.

— Така и предполагам. — Саманта внимателно разгледа петната, с които децата бяха наклепали бялата покривка. — Коя е графиня Марчънт?

— Тереза е прекрасна дама, която дружеше със съпругата ми. — Той завъртя чашата в ръката си и с любов погледна виното в нея, сякаш виждаше очите на графинята. — Тя ми оказа неоценима помощ, при завръщането ми в родината. Тъй като отдавна ме подтиква да възобновя светския си живот, ще бъде доволна да уреди този прием.

— О! — Ледена тръпка премина по тялото ѝ и тя се изправи на стола си. Беше сигурна, че полковникът има скрити причини да желае устройването на прием и най-после разбра: той беше решил да ухажва лейди Марчънт и щеше да и предложи имението си като най-добрата примамка, която му бе на разположение. Това обясняваше унинието на децата, които не бяха склонни да оставят друга жена да заеме мястото на майка им, но не обясняваше собственото ѝ уиние. Щеше да го обмисли някой друг път.

— Ще вечеряте ли заедно с децата, когато графинята пристигне? — Саманта отпи от портвайна и се наслади на прекрасния му аромат.

— Не и докато трае самият прием, но по всяко друго време — разбира се. И защо не? — изражението му беше безстрастно.

— Те... разливат мляко — Саманта не бе сигурна как точно да обясни очевидното.

— И какво от това? Дъщерите ми непрекъснато разливат мляко. Цялата къща е залята с мляко. Учудвам се, че досега не сме се удавили в море от мляко.

— Заради това повечето благородници не вечерят с по-малките си деца — Саманта се засмя неочаквано искрено.

— Питате се защо ли аз го правя. Прав ли съм, мис Пендъргаст?

Нищо чудно, че онази паметна нощ я беше държал толкова здраво. Той имаше най-силните и мъжествени ръце, които тя някога бе имала удоволствието да наблюдава — с широки длани и дълги пръсти, чисти и с хубави нокти. Десницата му — огромна и тежка, леко обрасла с тъмни косъмчета — издаваше авторитет и могъщество. Играта на мускулите и сухожилията предизвика онова дразнещо усещане долу под корема ѝ. Лицето ѝ поруменя. Какво ли означаваше това? Та тя никога не се изчервяваше! „Не се прави, че не знаеш“ — обади се едно подигравателно гласче вътре в нея, но тя безмилостно го заглуши. Намираше се далеч от дома си, сред непознати, нищо чудно, че виждаше силата и сигурността в лицето на този голям мъж. Нищо повече.

— Повечето благородници не разрешават на децата си да изучават доброто поведение на трапезата заедно с тях.

— Аз съм зает човек. Не виждам децата си толкова често, колкото би ми се искало, но почти винаги ми се удава да вечерям с тях. Ако има пропуски във възпитанието им, аз съм човекът, който най-добре може да се справи с тях.

— Просто не е за вярване — промърмори Саманта. Полковник Грегъри вършеше нещата по свой собствен начин. Ето защо беше опасен за нея, за която семейството беше това, което е спасителният фар за подмятаните от буря кораби. През целия си живот бе надзъртала тайно през прозорците на големи семейства, събрани заедно около масата, които ядяха, разговаряха и се смееха. Беше решила, че за нея никога не ще има подобно щастие, но въпреки това в душата ѝ все още се таеше надежда, че и тя ще има свое семейство. Как беше успял този

мъж да предизвика възхищението ѝ противно на волята ѝ? И то след като преди броени минути я бе наранил жестоко?

— Хванали сте тен, мис Пендъргаст, и — пръстите му докоснаха връхчето на носа ѝ — сте поизгоряла малко.

Саманта съзря в думите му шанса да се измъкне от масата. От него. От въпросите му. От интимността, която бе възникнала помежду им. Тя скочи на крака и светкавично се озова пред едно от многото огледала. Полковник Грегъри беше прав. Лицето ѝ беше хванало загар, а носът ѝ беше зачервен.

— Лейди Бъкнел ме предупреди, че не бива да излизам без бонето си, но днес не можах да устоя на изкушението.

— Изглеждате очарователно. — Думите, които последваха, бяха изречени с господарска надменност и развалиха всичко. — Защо не сте омъжена?

— Що за въпрос е това? — Саманта рязко се извърна към него.

— Вие сте привлекателна млада жена. Навярно сте се запътили на лов за съпруг и сте тук само временно.

Сега тя разбра. Полковник Грегъри беше загрижен, че тъкмо когато децата свикнат с нея, тя ще ги напусне и те отново ще останат без гувернантка. Въпросът му бе породен от чисто егоистичен интерес, значи Саманта се намираше на сигурна почва.

— Уверявам ви, че ако си търсех мъж, спокойно можех да го намеря в Лондон. — Тя пак седна. — Бракът не ме интересува.

— Предпочитате да се грижите за чужди деца вместо да изберете сигурността на собствения дом и съпруг, който да се грижи за вас?

Недоверието в гласа му не можеше да се сбърка. Доколко беше редно да се разкрие? За всеки случай по-добре да бъде предпазлива.

— Домът ми не можеше да се нарече сигурен. Бях на дванайсет години, когато вече работех, за да плащам за развлеченията на баща си. — Саманта отново отпи глътка портвайн, ала внезапно ѝ се стори, че ароматът му е изчезнал.

— Да съдиш за всички мъже само по един представител на нашия пол — колкото и силно влияние да е оказал върху теб — е меко казано неразумно.

Саманта не знаеше защо реши да му отговори. Може би заради начина, по който полковникът изви веждата си, сякаш намекваше, че

една жена няма как да не бъде неразумна. Може би вече ѝ бе писнало от типично мъжкото чувство за превъзходство.

— Когато бях четиринайсетгодишна, най-добрата ми приятелка се влюби безумно в един млад лорд. Но когато ѝ направи дете, любовта му, който знае защо, изчезна — също както и самият той. Аз изродих бебето и го погребях. — Саманта погледна полковник Грегъри и се учуди как въобще е могла да го намира привлекателен. — Кажете ми, полковник, какво носи бракът на жената?

— Честният мъж не хойка, отнася се почтено към другите и издържа съпругата си — с глупава помпозност отвърна той.

— Намерете ми един честен мъж, и аз ще стана негова жена. — Усмивката ѝ ясно изразяваше дълбоко недоверие към мъжете — по принцип — и към полковник Грегъри — в частност. — Евентуално.

Той не се усмихна, не се намръщи на грубото ѝ поведение, не ѝ каза, че щом е жена тя трябва да се подчинява на мъжете, без значение с какво количество мозък разполагат, в това число и на него.

— Значи баща ви е мъртъв?

— Да. — Толкова можеше да каже по въпроса.

— А майка ви?

— При ангелите. — Никога нямаше да забрави смъртта на майка си в една студена нощ преди толкова години.

Биха могли да се гледат минути без никой от двамата да сведе поглед, но Митън влезе със сребърен поднос, на който лежеше запечатан плик.

— Сър, това пристигна за вас от Лондон.

Полковник Грегъри отвори писмото, прегледа го, след което се изправи и се поклони на Саманта.

— Налага се да изляза. Моля, предайте на момичетата лека нощ вместо мен.

— Разбира се. — Саманта се поколеба. — Това бандитите ли са?

— Моите работи не ви засягат, мис Пендъргаст. — Очите му бяха студени като лед.

10

Дънкан препускаше със жребеца си по тънещия във вечерен сумрак път. Бяха служили заедно с Уилям в Индия, а от две години имаха съвместна мисия в Англия. През цялото това време случаите, в които беше получавал такова съобщение от приятеля си се брояха на пръстите на едната ръка: Сбито. Загадъчно. „Повикай подкрепление. Ела незабавно.“

Уилям беше идеалният воин. Той лесно поемаше командването и после изискваше безусловно подчинение. Военният опит на Дънкан обаче предизвикваше уважението му и той отдаваше на бойния си другар цялото дължимо внимание. Но не и сега. Не и тази вечер.

За това имаше едно-единствено обяснение: нещата най-последно идваха на мястото си.

Дънкан дръпна юздите на Тристам, за да го насочи по страничната горска просека, която водеше до сечището. Когато пристигна там, завари Уилям, който го чакаше на гърба на своя скопец, животно, прословуто с необикновено сериозния си нрав.

— Какво има? — Дънкан се приближи до приятеля си.

— Получих известие от Трокмортън. — Полумесецът огряваше мрачната физиономия на Уилям. — Лорд и лейди Федърстоунбоу са се оттеглили от обществото и бягат на север.

— Готови ли сме да ги посрещнем?

— Поканите са разпратени и важните личности — генерал Уилсън, секретар Грей — ги приеха — беше им наредено да ги приемат.

— Придружени от съпругите си, предполагам? — Впечатлен от височайшите гости, Дънкан подсвирна възхитено.

— Естествено. Има кораб, който отплава за Ирландия от местното пристанище, който прави рейс на всеки две седмици. Лорд и лейди Федърстоунбоу възнамеряват да се измъкнат с този кораб. Когато пристигнат в имението си, съм се погрижил да получат известие, че той е отплавал съвсем малко преди да дойдат... — Дънкан

се изсмя гръмогласно — и те ще се чувстват като корабокрушенци на пустинен остров, докато не научат, че на няколко мили от тях аз давам прием, на който присъстват хора, които знаят всяка държавна тайна.

По лицето на Уилям сякаш бе преминал ледения северняк.

— О, те няма да устоят на възможността да продадат още информация. Ще дойдат, привлечени като пеперуда от пламък.

— Коварен си като самия дявол — възхитено изрече Дънкан.

— Искаш да кажеш решителен. Стъпка по стъпка те напредват към Хоуксмаут.

— Стъпка по стъпка ли? Но защо? — Дънкан звучеше обезпокоено.

— Посещават хора, които биха могли да притежават информация, която ги интересува. Нощуват при тях и се стараят да създадат впечатлението за обичайно пътуване. Движат се напосоки през страната, вероятно с надеждата да заблудят евентуалните си преследвачи.

Тристам се размърда неспокойно, усещайки вълнението на ездача си.

— Но ако са наясно, че имат преследвачи по петите си, защо не ги изпреварят, като пристигнат в имението си?

— Имат много къщи. Може би се надяват, че Трокмортън няма да разбере къде точно са се насочили. — Преди Дънкан да успее да възрази, Уилям го възпря с повелителен жест. — От подслушани разговори Трокмортън си е извадил заключението, че лорд Федърстоунбоу се съпротивлява и клинчи.

— И защо се опъва толкова? — Дънкан бе срещал лорд Федърстоунбоу. Той му направи впечатление на глупав, арогантен човек, отдаден на клюки и разврат, и затова идеята, че такъв посредствен мъж е способен да заблуди най-добрите английски шпиони, му беше непонятна.

— Защото не вярва, че ги грози опасност.

Е, това просто довърши Дънкан.

— Този тип продава секретна информация на врага от тридесет години и не се чувства заплашен?!

— Той е аристократ от старата школа, който поставя себе си над закона. — Уилям не остави на Дънкан време да възрази. — Начинът, по който напуснаха Лондон, предизвика слухове, което бе добре дошло

за Трокмортън и неговата агентска мрежа. Той допълнително пусна някои клюки, за да види няма ли съюзниците на двамата да се издадат по някакъв начин. — Уилям стисна ръката на приятеля си. — Граф Пашенка Фиърс Гайеф е напуснал града.

— Пашенка, а? — Дънкан отлично разбра значението на тази информация. Граф Пашенка беше елегантен мъж, популярен сред аристократичните среди, особено сред дамите; беше чужденец, който от години се движеше сред висшите кръгове на английското общество и разправяше на всеослушание тъжната си история за това как несправедливо е бил лишен от губерниите си в Русия. — Насам ли се е запътил? Него ли ще гоним по петите тази нощ?

— Според Трокмортън той е потеглил към имението на лорд и лейди Федърстоунбоу, откъдето смята да се измъкне през морето. — Двамата другари дочуха чаткането на копита по пътя. Това беше исканото подкрепление войници. Уилям снижи глас:

— Ако си изиграем правилно картите ще заловим не само предателите на родината, но ще пипнем и Пашенка, водача, пред когото се отчитат.

— Хитро. — Дънкан се усмихна и предложи нещо, което удовлетвори безкрайно Уилям: — А няма ли да е по-добре да му пуснем фалшива информация, след което да го пуснем по живо, по здраво?

— По дяволите, Дънкан! — От възмущение Уилям едва си пое дъх. — Брилянтна идея! Сега си спомням защо те искам близо до мен.

За трета поредна нощ силният и открояващ се кръсък на бухала се разнесе под безоблачното нощно небе. Войниците на Уилям се завръщаха на сечището и началникът им ги чакаше, яхнал стабилно коня си, за да рапортуват пред него.

Кметът на Хоуксмаут, Дуайът Гревил, пристигна първи на своя кон по огряната от луната просека.

— На север, по пътя до кръста на свети Георги, всичко е спокойно, сър. — Носът му потръпна със заешка предпазливост, когато ноздрите му доловиха аромата на нощния бриз. — Но тая работа не ми харесва. Жена ми примигва с лявото си око, а това е сигурно предчувствие, че се задават неприятности. Ужасно предчувствие, полковник, наистина. Тази нощ нещо се носи във въздуха.

— Щом не се носи по земята, значи всичко е наред — отвърна Уилям. Гревил постоянно предсказваше различни опасности, разяждан от безпокойството, че нещо може да наруши спокойствието на Хоуксмаут по време на мандата му. Уилям прекарваше повечето си вечери, уверявайки кмета, че никаква беда няма да сполети селцето.

Дънкан беше яхнал онзи свой проклет жребец, чистокръвен звяр, който обичаше да се изправя на задните си крака и да рие с копитата си въздуха, вместо да придвижва господаря си от място на място.

— Нощта е тиха. Никакво движение на юг — обяви Дънкан. Останалите коне станаха нервни, заразени от буйството на Тристам. Дори Озбърн, необикновено сериозният скопец на Уилям, започна да танцува с копита.

Не само Тристам дразнеше Озбърн. Лунната светлина и лекият ветрец, обсипаното със звезди небе, мирисът на трева, която конските копита тъпчеха — всичко беше някак си нереално. Уилям се чувстваше неспокоен и мрачен като жребеца си. За първи път от години насам той усещаше как кръвта му кипи, как сърцето му бясно тупти, как магията във въздуха го опиянява. Каза си, че това е защото възмездието приближава. Още малко и щеше да спипа зверовете, причинили смъртта на жена му, щеше да въздаде справедливост.

Обаче това не бе всичко. Откакто бе срещнал Саманта на пътя, душата му копнееше за нещо повече.

Дънкан, този негодник, веднага беше забелязал промяната в него и правилно я беше приписал на Саманта. Уилям си каза, че страда, задето твърде дълго е потискал естествените нужди на тялото си. Но ако това беше истина, защо не мислеше за Тереза със същата охота? Тя беше изключително привлекателна жена, вдовица от класа, образец за еlegantност и изящество, която знаеше мястото си и не го поправяше, кореше, и не оспорваше правилността на действията му. Това искаше Уилям, не устатата, модерно мислеща млада жена с неясен произход. Жена, която нагажда фактите, както ѝ е удобно и непрекъснато намира недостатъци в начина, по който Уилям възпитава децата си. Жена, която не се посвени да изрази презрението си — или по-точно казано страха си — от неговата любима Езерна област.

Жена, мисълта за която го караше да се измъчва цяла нощ, задето не може да отиде през две стаи и да я сграбчи в прегръдките си.

Следващият ездач, който се появи, беше Зефания Юън. Разсъдлив и трезвомислещ, младият фермер патрулираше по пътя, който минаваше край земите му. Той беше надарен с необикновено шесто чувство и безпогрешно усещаше кого трябва да задържи, и кого — да остави да си върви по пътя. Младият мъж потупа коня си по шията и докладва:

— Пътят на изток е чист, сър, като изключим един цигански катун.

— Цигански катун? — Гласът на Гревил затрепери от вълнение. — Всеки знае, че циганите са опасно племе.

— Не и тези цигани. Те редовно идват тук всяка година на панаира и си гледат своите работи.

— Не сме на лов за цигани — намеси се Уилям. — Издирваме странни чужденци и англичани, които се мотаят без причина в околността.

— Можем да прогоним предателите като заловим няколко и ги обесим, например — предложи Гревил.

— Целта ни не е да ги прогоним, а да ги накараме сами да дойдат при нас, проклинайки разбойниците. Това е етап от опасната игра, с която сме се заловили.

— Но не и повече, нали? — Очите на Гревил блестяха на лунната светлина. — Сега ги хващаме и ги задържаме, понеже... — Гласът му заглъхна. Не знаеше защо го правят, а Уилям нямаше никакво намерение да споделя повече, отколкото беше необходимо.

— Точно така — рече той. — Задържаме ги. — Освен това претърсваха обувките им, дрехите им, вещите им — всяко нещо, в което можеше да се укрие кореспонденция. Лорд и лейди Федърстоунбоу бяха на път за вкъщи и планът на Уилям беше приведен в действие.

Отдалеч се дочу звукът от галопиращи копита. Някой препускаше устремно към тях. Уилям и тримата мъже се махнаха от сечището, и се притаиха в сенките покрай пътя.

Приведеният ездач беше младият Майло и Уилям се показа. Майло спря коня, пое си шумно дъх и извика:

— Карета! С герб! На главния път, на запад от Хоуксмаут.

— Какъв беше гербът — попита Уилям и се приготви за бясна езда.

— Не можах да видя, сър, беше тъмно.

— Сега? Тази нощ? — изпелтечи Гревил.

Уилям, Дънкан и Юън не си губиха времето с въпроси, а препуснаха напъряко през гората към главния път подир Майло. Гревил ги последва с по-умерен ход.

Беше ли възможно? Бяха ли пристигнали лорд и лейди Федърстоунбоу? Когато достигнаха нанагорницето на пътя, мъжете нахлупиха шапки на главите си и ги омотаха с шалове така, че да могат да виждат. Превърнаха се в страшните бандити на Езерната област.

Каретата трополеше към тях. Те заеха позиции край пътя и Уилям стреля във въздуха, докато останалите насочиха пушките си към кочияша, който спря впряга от четири благородни коня.

— Парите или живота! — изкрещя Уилям.

Дънкан пришпори жребеца си към каретата и с грубо движение я отвори.

— Излизай!

— Ще има да разказвам за този поздрав на приятелките си — Топлият, кадифен глас принадлежеше на жена, която очевидно се забавляваше.

Уилям се радваше, че шалът покрива устата му, защото челюстта му увисна от удивление. Тереза? Тереза вече беше тук? Но в такъв случай тя трябваше да се е отзовала на поканата му мигновено.

Тереза подаде глава от каретата и лунната светлина разкри красивите ѝ черти, които обаче се видяха тънки и остри на Уилям. Усмихна се, ала на Уилям му се стори, че усмивката ѝ издава раздразнение. Тя слезе по стълбичките и застана насред пътя. Пелерината ѝ зееше около деколтето и позволяваше на погледа да стигне до блестящата кожа на красивите ѝ гърди. Гледката беше радост за мъжките очи — Уилям го признаваше — и фигурката ѝ, както бе огряна от лунното сияние, изглеждаше възхитително.

— Красив бандит иска да отнеме бижутата ми. Само да кажа на домакиня си, полковник Грегъри — ще му бъде забавно... Нали?

Дънкан сигурно беше стреснат от външността ѝ, но успешно се вписа в ролята си на изпечен разбойник. Той пхна пистолета обратно в кобура си, скочи от седлото, приближи се до дамата, свали шапката си и направи елегантен поклон.

— Милейди, с кого имам честта да разговарям?

— С графиня Марчънт, нещастнико, и горчиво ще съжаляваш за това. — Тя сграбчи Дънкан за косите, извъртя се и с едно бързо движение го повали на колене, измъкна пищова от кобура и го опря в челото му. С усмивка, която накара кръвта на Уилям да замръзне, Тереза се обърна към мнимите бандити:

— Или ще ме пуснете да си отида, или с него е свършено.

Гревил изблея като овца.

Юън дръпна коня си назад.

Дребната Тереза изглеждаше изпълнена с безмилостна решителност. Уилям даде знак и тримата обърнаха конете си към гората.

— Лакеите ми вече са извадили оръжията си. А сте се върнали, а са ви изпозастреляли.

Скрит зад едни клони, Уилям видя как Дънкан опита да се надигне и Тереза, без дори да го погледне, с всичка сила заби коляно в лицето му. Уилям за първи път виждаше тази страна от характера на Тереза. Тя неизменно бе модно облечена, фризирана и усмихната. Не приличаше на жена, способна да отблъсне четирима разбойници с деликатните си голи ръце.

С пистолет, насочен към главата на Дънкан, тя се качи в каретата и затръшна вратичката. Возилото затрополи по пътя към Силвърмиър.

Дънкан с олюляване се изправи на крака. Той покриваше носа си с ръка и гледаше след каретата с убийствен гняв. Уилям мълчавиво улови юздите на Тристам и изчака приятелят му да го яхне.

— Счупен ли е?

— Не мисля. — Дънкан попи кръвта от лицето си с носна кърпичка. — Но утре и двете ми очи ще са насинени. По-добре побързай, за да си вкъщи, когато гостенката ти пристигне. Ако това е жената, за която си решил да се венчаеш, бъди предпазлив, когато паднеш на колене, за да ѝ направиш предложение. Има здрав ритник.

— Сър! — Викарият, мистър Уебър, се задаваше откъм Хоуксмаут и размахваше ръка. — В хана пристигна чужденец, очевидно доста заможен джентълмен. Преди да си легне, поиска да му покажат в коя посока се намира имението на лорд и лейди Федърстоунбоу. Да го задържим ли?

— Естествено. — Уилям обърна коня си към селцето. — Той не знае, че скоро ще го посетят най-дръзките бандити, които някога са

нахлували в хан.

— Ами ако не открием нищо? — Дънкан попи кръвта от носа си.

— Ще го оставим да продължи към имението на двамата Федърстоунбоу и докато е там ще се погрижим да получи възможно най-секретната информация за плановете на английското правителство. — Уилям се усмихна студено. — Колко жалко, че когато се завърне с нея в Русия, ще узнае, че е невярна.

— Това ще го довърши — Съчувствието в гласа на Дънкан беше престорено.

11

На следващия ден, точно когато часовникът удари дванайсет, Тереза слезе по стълбището. Тя изглеждаше съвсем различно на дневна светлина — усмихната, с блеснали лешникови очи, с тъмни къдриви коси, които падаха на букли около слабото ѝ лице, и с широки поли от невероятен розов сатен, които шумоляха при всяка нейна стъпка.

— Уилям, толкова се радвам да те видя отново! — Тереза протегна ръце и се усмихна с добре пресметната комбинация от резервираност и неподправено удоволствие.

Нищо общо с широкото гаменско ухилване, което беше сигурен признак, че мис Пендъргаст е развеселена, помисли си Уилям. Той пое протегнатите ръце на Тереза и любезно изрече:

— Благодаря ти, че се отзова на молбата ми. Съжалявам, че ме нямаше, когато си пристигнала снощи.

— А аз имах такава нужда от теб! — Тя се нацупи укорително. — Не ще ми повярваш, скъпи. Нападнаха ме бандити!

Както никога досега Уилям осъзна, че актьорството и преструвките не са силната му страна. Все пак се надяваше, че е успял достоверно да изобрази изненада и ужас.

— Какво? Къде?

— На пътя, недалеч от тук.

— Каква невероятна дързост! Господи, надявам се, че не са те наранили!

Тереза стисна здраво ръката му:

— Прислужниците ми храбро ги отблъснаха, но аз толкова много се уплаших!

Сега пък Уилям се надяваше, че не изглежда изненадан.

— Горката ти! Мислиш ли, че би могла... да ги разпознаеш?

— Знаех си, че ще ме попиташ, но отговорът ми е „не“. Бяха с маски и освен това в никакъв случай не искам да рискуваш живота си заради мен, скъпи. Не откраднаха нищо — Тереза докосна с ръка

челото си, сякаш ей-сега щеше да падне в несвяст — освен... душевния ми покой.

Тя шегуваше ли се? Или лъжеше? Уилям рядко беше виждал жена да се проявява като Тереза снощи.

— Приеми извиненията ми. Безопасността на пътищата е моя отговорност, която в твоя случай не съм оправдал.

— Скъпи, от теб просто се излъчва добросъвестност, но не забравяй, че си земевладелец, а не ловец на крадци. Никой не очаква от теб да обикаляш пътищата нощем и да дебнеш злосторници.

— И въпреки това...

— Въпреки че наистина ми е чудно къде може да си бил снощи. Но не! Няма значение. — Тереза се засмя гърлено и махна пренебрежително с ръка. — Не ми обяснявай. Момчетата ще си останат момчета и ако ти си имаш някаква далеч не толкова благородна причина да отсъстваш в един часа през нощта, не искам да я знам.

Уилям се поклони леко. Изумително. Току що го беше обвинила в безполезност, в неумение да осигури сигурността на района, и му беше дала позволение да се отдава на разврат. Как смееше?

— Аз съм човек на честта — от възмущение гласът му прозвуча надут и неестествено.

— Разбира се, скъпи.

Тогава Уилям осъзна, че е отговорил като помпозен глупак. Ако беше казал същото на Саманта, тя щеше да изсумти. Тереза ласкаеше мъжкото му самолюбие толкова изкусно, че той се запита какво всъщност мисли тя за него. Смяташе ли, че той се обезсърчава лесно, че е несигурен в себе си, че се нуждае от увереност?

Да. Разбира се, че да. Тереза мислеше така за всички мъже и затова на воля сипеше ласкателства, за да постигне своето, и изричаше лъжи, за да изглежда по-уязвима. Уилям го знаеше и преди не намираще нищо нередно в това. Обаче след непрекословната прямота на мис Пендъргаст поведението на Тереза изглеждаше почти неморално.

— Има ли нещо, скъпи? Защо гледаш така странно? — Тереза се вторачи в лицето му и Уилям излезе от вгълбеността си.

— Причината е в новините ти. Потресен съм. — А може би причината беше в успешната вечер, когато бяха проникнали в покоите на Пашенка в хана. Той се беше оказал трудна плячка — държа Юън

на мушка, докато Уилям не го повали с удар изотзад. Пистолетът беше гръмнал, и куршумът лизна ръката на Дънкан.

Снощи приятелят му определено не бе извадило късмет.

Завързаха Пашенка, претърсиха вещите му и отмъкнаха куп неща, в това число пари и писма, които той бе зашил в балтона си. Дори сега писмата пътуваха към Трокмортън и с помощта на ханджията Пашенка беше на път към Мейтланд, където — да се надяваме — щеше да се укрие до пристигането на лорд и лейди Федърстоунбоу.

Уилям нямаше нужда от успокоенията на Тереза. Най-сетне щеше да отмъсти за смъртта на Мери.

— Значи ще даваме прием? — Тереза огледа високото преддверие, обгърна ръката му и я притисна към гърдата си с такава ловкост, че Уилям за малко да повярва, че тя не осъзнава какво върши. — Толкова съм щастлива, че ме повика!

— Кого друго да повикам, ако не най-добрата приятелка на Мери? — Той я поведе към вратата и добави:

Наредих да сервираат закуската ни на верандата.

— Колко си силен, мили — Тереза отново увисна на ръката му.

Той освободи ръката си и я покани да излезе първа. Тя шумно си пое дъх, когато величествената гледка на планините се разкри пред погледа ѝ. Уилям се усмихна.

— Великолепно! — Тя се отправи с бързи крачки към перилата, наведе се и зарея поглед в далечината. — Как си могъл да понесеш службата в Индия?

— Нали разбираш: по-малък син, чин в армията, нямах никакъв избор. — Той също зарея поглед, позволявайки на скалите и долините да подействат като балсам на уморената му душа. — Но както си забелязала, побързах да се уредя в планините на Кашмир. Едва след убийството на Мери осъзнах, че трябва да се завърна у дома. Не вярвам, че щях да се съвзема без целебните гледки и ухания на Силвърмиър. Нуждая се от това място.

Тереза постави ръката си върху неговата на перилата.

— Прости ми, приятелю... може да те наричам приятел, нали?

— Може. — Беше мислел, че я познава толкова добре, а сега му се струваше чужда. *Не биваше да я викам тук.*

— Благодаря. — Пренебрегвайки нарастващата му неловкост, тя щедро го дари с още една усмивка. — Всички обичахме Мери и обстоятелствата около смъртта ѝ бяха просто ужасни, но тя си отиде преди три години. Време е да излезеш от траура.

Уилям се усмихна студено. Съветът ѝ бъркаше в оголен нерв. Тереза може и да беше главната кандидатка за ръката му, но трябваше да си знае мястото.

Тя потри доволно ръце, като работник, който се захваща за работа.

— Колко гости ще присъстват на приема?

— Поканил съм около тридесет.

— Тридесет? — Тя примигна с грамадните си лешникови очи. — Вече си ги поканил? Мислех да прегледам списъка и да одобря... — най-сетне тя осъзна, че е преминала всякакви граници и побърза да добави: — Но разбира се, това е твоят прием. Сигурна съм, че изборът ти е безупречен. — Тереза видя, че лакеите ги очакват край масата, застлана с бяла покривка, върху която беше сервиран сервиз за хранене от фин китайски порцелан. Тя отново се обърна към него с онази щедра, многозначителна усмивка:

— О, Уилям! Какъв прекрасен кът за закуска! Непременно ще го направя свой кабинет, докато планирам приема.

— Както желаеш, скъпа — Уилям я заведе до масата и издърпа стола ѝ. — Децата и слугите им също са поканени.

Тереза, която тъкмо се канеше да седне, застина на място.

— Деца? Ти искаш да поканиш... деца?

— Една от причините да устройвам прием, е желанието момичетата ми да усвоят тънкостите на светското общуване. — Това беше абсолютна лъжа, но той не би си и помислил да сподели с нея плана си да измъкне лорд и лейди Федърстоунбоу от дупката им с обещание за последно, сочно парченце информация, което да ги осигури финансово до края на живота им.

— О. Да. Каква нелепа идея. — Тя не го изпусна от поглед, докато той се настаняваше на масата. Вдигнатата ѝ вежда изразяваше едновременно снизходителност и объркване. — Но най-голямата ти дъщеря е на... Осем години?

— Агнес кара дванайсетата си година. При това трудно.

— Вече? Как лети времето! Помня, когато Агнес се роди. Такива вълнуващи времена бяха. Бяхме в Индия, ти и Байрон изглеждахте толкова красиви в униформите си. Байрон ми липсва много... — Тереза попи с кърпичка ъгълчетата на очите си. — А, да те питам, как му беше името на онзи младеж? Същият, който стана за смях, след като дъщерята на лорд Барет-Дъруин го изостави, за да се омъжи за друг?

Уилям я погледна косо. Колко странно, да се интересува от Дънкан, който беше нападнал каретата ѝ преди броени часове, и който тя добре беше наредила.

— Името му е Дънкан Монро и още сме приятели. Не се и съмнявам, че докато си тук ще ти се отдаде сгоден случай да го видиш.

— Нима? — Тя се усмихна като мъркаща писанка. — Драги, лоялността ти е похвална. Но чакай, сетих се нещо. Казах ли ти колко ми е хубаво на тази великолепна веранда с невероятен изглед към планините?

Уилям се облегна назад и вдиша дълбоко свежия въздух.

— Не си, но винаги ще ми е приятно да чуя.

— Бих могла да стоя тук цяла вечност. — Тереза също вдиша дълбоко.

— Някои хора не мислят като теб. Някои хора ненавиждат провинцията и чистия ѝ въздух.

Някои хора се казваха Саманта Пендъргаст.

— Ха! Не мога да повярвам, че има човек, който да не изпитва удоволствие от досега с величествената природа.

Уилям за малко не се изсмя при спомена за мис Пендъргаст — как беше убедена, че по поляните и в горите дебнат стръвници, как ситнеше през тревата, сякаш се боеше, че някое чудовище ще я сграбчи за глезена. Би дал цяла корона, за да види смаяната ѝ физиономия, когато змиите са плъзнали по бюрото ѝ.

Тереза го гледаше сякаш са му изникнали рога:

— Защо се усмихваш толкова странно?

— Няма специална причина. Сигурно защото съм гладен.

Уилям се нахрани добре. Тереза ядеше като птичка, намирайки си някакви незначителни теми, по които да чурулика, докато събеседникът ѝ не приключи със закуската. Тогава тя се подпря с лакти на масата и весело попита:

— Е, ще обсъдим ли организацията на приема?

Някъде в къщата се затръшна врата. По стълбището изтопуркаха ботуши. Тереза подскочи, притискайки с ръка гърдите си.

— Каква е тази шумотевица?

— Чуваш децата. Предполагам, че сега са в междучасие.

— Мъж като теб не бива да се занимава с подобни неща. — Тереза смръщи неодобрително лице. — Та ти дори нямаш представа от изготвянето на учебна програма.

— Изготвих учебна програма.

— Те не я ли спазват?

Уилям едва не изсумтя.

— Имат нова гувернантка, която притежава уникалната способност да пренебрегва правилата и да налага своето.

— Уилям, изненадваш ме! — Тереза потупа ръката му в знак на укор. — Тази дебела бабишкера очевидно те е натикала в миша дупка.

— Ей-сега ще я видиш. — Уилям предпочиташе да не се замисля върху мрачното задоволство, което изпита. — Мис Пендъргаст и децата слизат.

Едно по едно децата излязоха на верандата. Уилям се намръщи. Те бръщолевеха неспирно, ала строят им беше безупречен, облеклото — изрядно, а на лицата им грееха усмивки. С изключение на Агнес. Това момиче сякаш беше абонирано за киселото настроение.

Някога двамата се разбираха отлично. Къде бяха отишли времената, когато тя сядаше на коленете му и изплакваше скърбите и радостите си? Измери с око ръста ѝ. Кога беше пораснала толкова?

Кайла ги забеляза първа и на изразителното ѝ лице се изписа ужас. Емелин се блъсна в нея, Хенриета се блъсна в Емелин и редицата колебливо спря.

Мис Пендъргаст се зададе иззад ъгъла, пляскайки с ръце.

— Хайде, момичета, защо спряхте! Мара трябва да репетира песента си за планините и нищо... — Тя се закова на място, когато ги зърна двамата с Тереза и зяпна точно като Кайла, но бързо се овладя, отиде при най-малкото момиченце и поведе редицката към полковника и гостенката му.

Направи реверанс.

Агнес сякаш всеки момент щеше да избухне в плач.

Какво му имаше на това дете? С всеки изминал ден ставаше все по-емоционално.

Уилям изгледа гневно дъщеря си и същевременно се изправи, за да осъществи формалностите по представянето.

— Деца, надявам се, че помните лейди Марчънт?

— Да, татко — отвърнаха момичетата в един глас и се направиха лек реверанс. — Как сте, лейди Марчънт?

— Благодаря, чувствам се много добре. — Тереза се отпусна в стола си и се обърна към Вивиан:

— Значи ще репетираш песен, Мара?

— Аз не съм Мара. — Вивиан посочи сестра си. — Тя е Мара и пее досущ като мама.

Тереза ядосано присви устни и не рискува да заговори друго момиче по име.

— Много хубаво. Несъмнено всички сте много талантиливи.

— Да, лейди Марчънт — отвърнаха в хор момичетата.

Уилям, който още стоеше изправен, се обърна към Тереза:

— Лейди Марчънт, позволете да ви представя нашата гувернантка, мис Саманта Пендъргаст.

Саманта направи втори реверанс.

— За мен е чест, милейди.

Тереза я огледа изпитателно от глава до пети с поглед, който смрази Уилям.

— Струва ми се, че вие не сте обикновена гувернантка, права ли съм?

Саманта нито се усмихна, нито се намръщи, обикновено изразителното ѝ лице сега бе напълно лишено от емоции.

— Работя за лейди Бъкнел, мадам. — Младата гувернантка направи трети реверанс, сякаш това обяснение беше достатъчно. — А сега ще ни извините, надявам се. Имаме толкова малко време преди да започне следващият ни урок по...

— Математика, мис Пендъргаст — подсказа ѝ Хенриета.

— По математика — съгласи се Саманта. Кимна на Уилям, поведе момичетата по верандата и скоро те се скриха от поглед.

Тереза седна с ръце, опънати в юмруци.

— Ама че нахалница.

— Нима? — *Ако сега ти се струва нахална, какво ли щеше да кажеш, ако я беше видяла в първия ден от пристигането ѝ?*

Тереза изглежда осъзна колко злобно се държи, защото се отпусна и сложи ръка върху неговата.

— Напоследък толкова трудно се намира добра прислуга. Поне е млада и хубава. Децата сигурно я харесват.

Нямаше мъж, който да познава изцяло тайните на женската душа, но Уилям знаеше, че трябва да е пълен глупак, за да изкаже възхищението си от мис Пендъргаст.

— Навярно си права.

— Но е толкова... бледа.

— Струва ми се по-скоро загоряла.

— Ах, да, какъв ужасен тен — Тереза горестно въздъхна. — Естествена последица на разходките в парка с децата. Тя е момиче, което си изкарва прехраната с труд. Несправедливо е да очакваме от нея да има вида и обноските на дама. Но всъщност говорех за косата ѝ. Чудя се как ли е постигнала това невъзможно русо.

— Не е ли естествено?

Звънливият смях на Тереза огласи верандата.

— Нали мислиш, че такъв цвят може да е естествен?

— Чудех се. — Дяволите да го вземат Дънкан! Той твърдеше противното.

— Аз пък се чудя защо се боядисва. Вероятно истинският цвят на косата ѝ е онова отвратително дяволско червено. Е, на някои жени им липсва увереност, за да се справят с изпитанията, които господ им е изпратил. — Тереза поклати глава. — Това нещастно създание ми се видя доста тънко. Храниш ли го както трябва, Уилям?

— Определено. — Уилям много добре си спомняше количеството храна, което мис Пендъргаст можеше да погълне. — Подлага си солидно на вечеря.

— Тя вечеря с теб? — Тереза повиши тон.

— Тя и децата. — Уилям се усмихна и я погледна право в очите. — Довечера и ти ще ни удостоиш с присъствието си.

— Да. Разбира се, че да. — Тя примигна, не изпърха съблазнително с мигли, а просто примигна объркано. — Децата? Драги, винаги съм твърдяла, че и ти си един образ...

Какво иска да каже с това, запита се Уилям.

— Може би ще съм ти от полза следващия път, когато наемаш гувернантка.

— Благодаря ти, Тереза, но мис Пендъргаст ми даде гаранция, че ще се задържи поне една година и мога да разчитам на нея. — Той поднесе ръката ѝ към устните си. — Почакай да я опознаеш по-отблизо и ще разбереш какво имам предвид.

— Не мога да чакам, скъпи, просто не мога.

Рупърт, лорд Федърстоунбоу, се оплакваше от старомодната карета, прахоляка, конете и на Валда, лейди Федърстоунбоу, ѝ се дощя да запищи, само че пищенето не беше в нейния стил. Вместо това се обърна към мъжа си с елегантна настървеност:

— Би предпочел да пътуваме с влака, така ли да те разбирам, скъпи?

— Това би било най-разумното!

— Това ли е най-разумното? Да оправдаем очакванията на Хоум Офис?! Да си осигурим най-бързия и луксозен транспорт? Чух ги. Те са ни подгонили!

— Глупости! — Рупърт махна със старческата си ръка. — Откъде-накъде ще са ни подгонили след толкова много години?

— Имаме невероятен късмет — отговори Валда. — Все някога трябваше да се случи — добави тя доста по-унило.

— Това друсане ще ме довърши. Ами пътищата! Целите са в дупки. Следващия път, когато разговарям с министър-председателя, ще му кажа в прав текст...

— Ако някога отново разговарям с министър-председателя, то ще е за да обяви смъртната ти присъда. Той иска да ни тикне в затвора. Исква да ни убие — Валда заваляше думите от бързане. Опитът ѝ да убеди Рупърт беше единствено сила на волята. Но волята ѝ никога не действаше при него, ето защо тя забави темпото и изрече внимателно всяка сричка: — Ако англичаните не ни убият, ще го направят руснаците.

— Хайде сега, скъпа, преувеличаваш. — Той я потупа по ръката, облечена в ръкавица. — Да не би да си имала гореща вълна? Жените на твоята възраст понякога имат халюцинации.

Тя премери думите си:

— Не страдам от горещи вълни или от халюцинации. Чух ги да разговарят. Чух младия Трокмортън. Дотук бяхме. Планирах този

момент от началото на кариерата ни. Бягаме от Англия и ако всичко потръгне както трябва — а то ще потръгне — след по-малко от месец ще живеем в някой дворец в Италия под фалшива самоличност.

— Можеше да измислиш нещо по-добро. Тази карета не ми харесва. — Той скръсти ръце пред гърдите си и набръчканото му лице се изкриви в превзета гримаса. — Не е модна.

Може би пищенето все пак беше в нейния стил.

12

Вратата на спалнята изскърца и Саманта вдигна глава от плана на уроците. Кой би могъл да я търси в този час? Навън се беше смрачило. Огънят в камината не можеше напълно да прогони студа на планината и Саманта се беше увила плътно в пухените си завивки. Бялата ѝ памучна нощница беше закопчана до брадичката, русата ѝ коса се спускаше в плитка по гърба. Не ѝ се искаше да изпълзи от топличкото си убежище, за да отвори вратата.

— Влизай, който и да си — раздразнено извика тя.

След дълъг момент на колебание вратата бавно изскърца и се отвори.

Агнес. Агнес стоеше на прага, същинска миниатюрна версия на Саманта — с проста бяла нощница, боси нозе и сплетена коса. Момичето трепереше конвулсивно; очите му бяха разширени от уплаха.

Саманта незабавно скочи от леглото и краката ѝ изтопуркаха до ледения под, но после застина нерешително на място. Дали да отиде при детето, което се разкъсваше между желанието до побегне и да остане, или да изчака Агнес сама да отиде при нея? Накрая тя свали шала от раменете си и го подаде на момичето.

— Заповядай, миличка, ще измръзнеш.

Лицето на Агнес се изкриви от плач. Тя се втурна в прегръдките на Саманта и се вкопчи здраво в нея, сякаш младата жена беше последната ѝ надежда за спасение.

— Какво има, миличка? — Саманта отметна кичурите, нападали по челото на Агнес.

— Аз... ужасно е... — хълцукайки проплака момичето. — Не зная... как да го кажа... Боли... Умирам...

— Умиращ? — Саманта беше изумена. — Как така умираш?

— Защото... защото аз... — Агнес скри лице в рамото на Саманта. — Толкова... е отвратително.

Злокобно подозрение се зароди в Саманта и тя си пое дълбоко дъх.

— Ти умираш и казваш, че с теб става нещо отвратително?

— Аз... аз...

Детето не може да изрече думите, пък и беше ли необходимо? Някой вече трябваше да ѝ е обяснил тези неща.

— Кръв ли ти тече?

Агнес я погледна слисано със зачервените си и подути от плач очи.

— Откъде знаеш?

Саманта овладя бесния гняв, който заплашваше да се надигне в нея. Постара се да отговори колкото се може по-спокойно.

— Това е нещо съвсем естествено, което се случва на всяка жена.

— На всяка ли? — попита Агнес, преглъщайки едно ридание.

— На всяка.

— Кога?

— Веднъж в месеца.

За момент Агнес осмисли информацията, после се заля в нов порой от сълзи:

— Отвратително!

— Да, така е.

Когато Саманта най-накрая успокои момичето и му обясни фактите, за да знае как да се справя с проблема за в бъдеще, тя беше едновременно разгневена до немай-къде и изпълнена със съчувствие. Нищо чудно, че Агнес беше толкова емоционална. Детето е страдало от първата си менструация, било е оставено да се справя само със страховете си без да е подготвено за промяната, настъпваща в собственото му тяло.

— Може ли да спя при теб? — едва чуто попита Агнес.

„Стане ли девет часът, децата си лягат. Не позволявам изключения.“

Е, полковник Грегъри да върви по дяволите. Смяташе, че се грижи невероятно добре за дъщерите си, а ето до какво бяха довели неговото невежество си и пълната му липса на заинтересованост.

— Разбира се, че може — отвърна Саманта. — Нали сега с тебе сме големите момичета вкъщи.

Агнес непохватно се покатери на кревата.

— Благодаря ви, мис Пендъргаст. Не исках да си лягам в онова легло. — Момичето потрепери. — На сутринта всички ще разберат.

— Марш в другия край! — Саманта се покатери при Агнес. — Ще разберат само жените, а те ще те приветстват като една от тях. Пък и това нещо си има добрите страни. Заради него един ден ще държиш бебе в прегръдката си.

— Ами тогава можеше да изчака докато се ожения! — отговори момичето с предишния си заядлив тон.

Саманта удържа усмивката си.

— Както и да е, време е да измислим в каква прическа ще вдигнеш косата си.

Агнес се изправи и обви с ръце коленете си. Гласът ѝ прозвуча по-бодро:

— А ще мога ли да ходя вече с дълга пола?

— Не и преди да навършиш петнайсет години. Ще споделя с теб истината: Дългите поли изглеждат страхотно, ала непрекъснато ти се пречкат. Представяш ли си да се изкатериш по дърво с дълга пола?

— Мога да се изкатеря до тази стая, понесла кутия със змии.

Отначало Саманта затаи дъх от ужас, после удостои Агнес с убийствен поглед:

— Да не си... посмяла! Ще си отмъстя, като направя живота ти черен, заклевам се.

— Знам. — Устните на момичето се изкривиха в зловеща усмивка. — Но мога да се изкатеря и до стаята на лейди Марчънт...

Сърцето на Саманта подскочи радостно при тази мисъл, но тя побърза да си придаде намръщеното изражение на благовъзпитана гувернантка:

— Идеята ти не е от най-добрите.

— Тя иска да се омъжи за татко.

— Няма откъде да го знаеш.

Агнес изпепели Саманта с пламтящия си от презрение поглед.

— Не ги ли видя на вечеря? Тази жена го гледа както паяк гледа муха.

Саманта си помисли, че би трябвало да се засмее. Само че въобще не ѝ беше до смях и това никак не ѝ харесваше.

— Мисля, че баща ги е достатъчно възрастен, за да се оправя сам.

— И беше заела твоето място на масата.

Странно. На Саманта никак не ѝ се беше понавило, че трябва да седне с децата и е напълно изключена от обсъждането след вечеря, което вече не беше на образователна тема, а с право можеше да се нарече разговор, воден изцяло от лейди Марчънт, докато полковникът само слушаше със замислена усмивка.

— Мястото ми не е на масата. Понастоящем лейди Марчънт е домакиня на баща ти, а домакинята винаги седи в долния край на масата.

Агнес скръсти ръце пред гърдите си и сведе брадичка.

— Тя иска да е нещо повече от домакинята на татко.

На Саманта много ѝ се щеше да изръмжи в знак на съгласие, но като гувернантка беше длъжна да се съобразява с положението си. Трябваше да бъде гласът на разума.

— Лейди Марчънт не може да накара баща ти насила да се ожени за нея.

— Мисля, че той няма нищо против. Мисля, че той я харесва.

— В такъв случай трябва да се радваш за него. Той не може вечно да скърби за майка ти.

— Да, знам. Не искам подобно нещо. — Агнес прехапа устни. — Много добре си спомням мама. Също и Вивиан. Не ни трябва друга майка. Но останалите... за тях е добре да имат нова майка.

Агнес говореше като зрял човек. На Саманта ѝ се доця да заплаче.

— Но това не бива да е лейди Марчънт. Тя ни ненавижда. Мен и сестрите ми. И ти го знаеш.

— За вас щеше да е по-добре, ако не бяхте момичета — отвърна Саманта без да се замисля. — Тя вижда във вас бъдещите си съпернички, които растат под носа ѝ... — младата жена спря ужасено. Не биваше да забравя, че не може да разговаря с Агнес като с възрастен, и че момичето още не ѝ е приятелка.

— Тя не ни смята за съпернички, защото е стара — отсече Агнес и постави ръце зад главата си. — А къде е твоята майка?

— В рая.

— Заедно с моята. Мислиш ли, че са приятелки?

Една дама и улична метачка? Някак си не ѝ се вярваше.

— Може би.

— Събудих се една сутрин, и научих, че мама е мъртва. — Агнес избърса потеклата сълза във възглавницата. — Как умря твоята майка?

— Разболя се и умря от липса на достатъчно храна. — Облечена в дрипи, простряна на пода, докато седемгодишната Саманта се беше гушнала в нея.

— Какъв ужас.

— Майка ми наистина беше прекрасна жена. Тя искаше да бъда... като нея. Честна и трудолюбива. Но... — Саманта замлъкна. Не можеше да признае миналото си на горката, нещастна Агнес.

— Харесвам те, мис Пендъргаст. — Момичето срамежливо я прегърна.

— Благодаря ти, миличка. — Саманта отговори на прегръдката ѝ. — И аз те харесвам.

Агнес се прозя.

— Толкова съм уморена. И главата ме боли. И стомахът.

— Знам, миличка — отвърна младата гувернантка, на която вече не ѝ се говореше по тази тема. — Мръдни се.

Агнес се обърна по корем, прегърна възглавницата и остави Саманта да разтрие гърба ѝ. Само след пет минути момичето хъркаше гръмогласно.

— Бедното дете — промърмори Саманта. Спомни си деня, в който беше започнало месечното ѝ кръвотечение. Баща ѝ я беше захвърлил в сиропиталище, за да се забавлява на воля с някаква дама. Едно от другите момичета ѝ беше обяснило с отегчен глас какво става и какво трябва да направи. Саманта беше плакала, докато не заспа. В онзи момент майка ѝ ѝ липсваше както никога допреди. Никое момиче не биваше да посрещне този ден самотно и уплашено.

Остро почукване по вратата я изтръгна от мислите ѝ. Кой ли пък беше сега?

Разбира се, че знаеше отговора. Само полковник Грегъри би почукал така властно.

Наложи си да се успокои. Научила си беше урока. Трябваше да мери думите си, да не позволява на гнева да я завладее, в противен случай щеше да си навлече същите проблеми, които я бяха прогонили от Лондон в това забравено от бога място.

Слезе от леглото и посегна към синия си хавлиен пенъоар. Навлече го, завърза го на кръста си и отвори вратата.

Полковникът беше с черен костюм за езда и черни ботуши, които стигаха до коленете му. Кожени ръкавици висяха на колана му. Изглеждаше както през първата нощ, в която го срещна на пътя — строг, изправен, гневен. С тези свършено прави вежди приличаше на дявол.

Значи беше намислил да я изплаши? Яростта ѝ се разгоря.

Той я сграбчи за ръката, издърпа я в коридора и безшумно затвори вратата след нея.

— Къде е Агнес?

Той знаеше отговора. Беше видял детето да идва при нея. Но щом искаше да си играят игрички, намерил си беше майстора.

— Спи в леглото ми. Знаете ли защо?

— Защото гувернантката ѝ не може да изпълни едно просто нареждане.

— Защото баща ѝ е загубен.

Сините му очи се разтвориха широко, после се стесниха в цепки:

— В името на Хадес, за какво говориш?

— Това дете — Саманта посочи към вратата — твоето дете не знае какво става с тялото му.

Трябваше да признае, че полковник Грегъри действително се разтревожи.

— Какво става с тялото ѝ?

— От тази вечер тя е жена. — Саманта въобще и не помисли да го успокоява.

Той се втренчи в нея неразбиращо.

— Започна месечното ѝ кръвотечение — добави Саманта, правейки се, че проявява търпение.

Уилям Грегъри направи крачка назад.

— Мис Пендъргаст! Това не е предмет, който вие и аз трябва да обсъждаме!

Как смееше?!

— И с кого да го обсъдя? Или може би е по-добре да кажа с кого ще го обсъдите вие? Нали сте ѝ баща? Твърдите, че поемате отговорността за всичко, което се случва на дъщерите ви, обаче пренебрегвате този важен етап, през който всяка една от тях ще трябва да мине?

Уилям отвори уста от изумление. За пръв път, откакто го беше срещнала, той нямаше думи.

— Не съм пренебрегвал нищо, което е от значение за добруването на дъщерите ми — най-сетне, процеди през зъби той. — Това е напълно естествено състояние. Уверен съм, че някоя от техните учителки им е разказала за него.

— Не е било в програмата. — Саманта се облегна на стената и стисна ръце, за да не разтърси здраво този непоносим мъж. — Жените не са по-различни от мъжете. Някоя жена не иска да каже на едно дете, че тялото му ще претърпи промени на прага на женствеността, и че тези промени могат да бъдат болезнени и объркващи. Как смее да предположите, че някой друг ще има грижата за нещо толкова важно?

— Мис Пендъргаст, няма да търпя подобен тон.

Решението ѝ да запази спокойствие беше разклатено под напора на всепомитащ гняв.

— О, ще търпите. Някой трябва да хвърли в лицето ви грубата истина. Вие си хойкате някъде по цяла нощ без да знаете, че момичетата се тревожат за вас, без да знаете, че собствените ви бавачки заговорничат срещу гувернантката, без да знаете за болестта на Кайла и страховете на Мара, за кошмарите на Вивиан или цикъла на Агнес. Въобразявате си, че сте много демократичен, защото вечеряте с децата си, но правите всичко по силите си между вас да не протече непринуден разговор, а някаква скучновата лекция по тема, която сте избрал по свое усмотрение.

— Грижа се момичетата да оползотворяват времето си. — Полковник Грегъри отстъпи с една крачка.

— Не познавате децата си и не им давате шанс да говорят свободно с вас. Не им позволявате да изкажат страховете и надеждите си, да пораснат уверени в себе си. Никога не си признавате, че може и да сгрешите и определено не можете да си признаете, че не знаете всичко на този свят. Докажете, че сте наясно с видовете риба, които се въдят в Езерната област, и че не сте наясно с децата си. Всяка нощ сте по петите на бандитите. — Саманта посочи към парадния вход. — Време е да останете у дома с момичетата!

— Мис Пендъргаст! — Уилям посегна с две ръце към нея и спря на сантиметър от раменете ѝ. Вместо това притисна ръце към стената от двете страни на главата ѝ. В очите му светеше гневен пламък,

гърдите му се вдигаха и отпускаха бясно. — Събирайте си багажа! Уволнена сте.

Саманта посочи към вратата с трепереща ръка. Гласът ѝ също трепереше, когато проговори:

— Агнес мислеше, че умира.

Уилям си пое дъх. Лицето му пламна, после стана бледо като на смъртник.

— Мислеше, че кръвта ѝ ще изтече. Ако според вас съм си позволила твърде много и сте решили да ме отпратите, не мога да ви спра, но знайте, полковник Грегъри, че всяка от дъщерите ви рано или късно ще се изправи пред този проблем и подозирам, че само след няколко месеца Вивиан ще се сблъска с него. Трябва някой да ги преведе през прага на женствеността. След няколко години Агнес ще си намери съпруг и някой ще трябва да я подготви за първата брачна нощ и майчинството, за реалността, която се крие зад приказките за щъркели и феи. Способен ли сте на това, полковник Грегъри? — Саманта се наклони към него и младият мъж почувства горещата вълна на гнева ѝ. — Способен ли сте?

Очите на Уилям блеснаха. Ръцете му започнаха да треперят.

— Не знаеш кога да млъкнеш — изрече ядно той, след което сведе глава и впи устни в нейните.

В първия момент Саманта бе под въздействието на речта си и не разбра какво точно се случва. И тогава осъзна. Той ме целува. Полковник Грегъри ме целува.

Гняв. Объркване. Изумление. Тя се откъсна от него и притисна отбранително с ръка копrienеното шалче на гърлото му.

— Ти луд ли си?

— Как мислиш? — Той отново впи устни в нейните.

Тя мислеше... че навярно е луда, защото целувката му беше невероятна. Та те се бореха!

Но целувката му беше невероятна.

Ами децата... Ами Агнес...

Те спяха. Нямаше кой да ги види. Нямаше кой да ги спре.

Целувката му беше невероятна.

Лошо. Много лошо.

— Не бива да правим това. — Саманта отново се отдръпна.

— Не. — Но Уилям остана на мястото си.

— Ти си си ти, аз съм си аз и между нас няма нищо общо.

— Да. — Лицето му се доближи до нейното. Вълшебна близост. Дъхът му ухаеше на портвайн — остър и благоуханен, като онази първа щедра глътка, която тя отпи от чашата. Виждаше брадата, набола по брадичката му, виждаше щедрата, плътна, чувствена извивка на устните му.

Вършила съм какво ли не през живота си, но това е най-лошото.

Тя сграбчи краищата на копринено му шалче и притисна лицето му към своето.

Ръцете му се опираха на стената от двете страни на главата ѝ. Тялото му се наклони към нейното. Той я докосваше единствено с устни. Ако останеше безучастна, може би целувките скоро щяха да му омръзнат. И все пак бе готова да се закълне, че топлината му я обгръща като одеяло. Мирисът му беше тръпчив от кожата на ръкавиците и ботушите му. Устните му търсеха очертанятията на нейните, бавеха се на въгълчетата, притискаха се сладостно към устата ѝ.

Саманта изпърха с мигли и притвори клепачи. Стори ѝ се, че наоколо заблестяха скъпоценни камъни: рубини, сапфири, изумруди. Усещаше как вената на гърлото му пулсира яростно там, където я докосваше с пръстите си, как сърцето ѝ туптеше като лудо.

Значи затова мъжете и жените се целували. За да се видят, почувстват, опознаят по един невъзможен, великолепен начин. Би могла да стои тук цяла нощ и да приема даровете на милувките му.

Тогава езикът му се плъзна по устните ѝ.

Очите ѝ рязко се отвориха. Това беше езикът му! Тя обви пръсти около китката му и я задърпа. Китката му... дебела като ствол, покрита с разкошни твърди косъмчета.

— Отвори уста. — Устните му, топли и интимни, се притиснаха към ухото ѝ.

Не беше съвсем сигурна, че го е чула правилно. Клепачите ѝ се повдигнаха.

— Какво? Защо?

Той също повдигна клепачи и я погледна. Лицето му беше толкова близо до нейното, че тя виждаше всяка черна, извита мигличка, която обрамчваше чудно сините му очи.

— Точно така — прошепна той, притвори клепачи и езикът му се плъзна между зъбите ѝ.

Саманта затвори очи и възхитено разтвори устни.

Първата целувка беше само прелюдия, опознаване. Сега езикът му се плъзна в устата ѝ и се зае да я изследва, сякаш вътре го чакаше истинско съкровище. Това я караше да се чувства по един... различен начин. Не като самоуверената, независима жена, каквато я беше направил животът, а като единствената, обожествявана, желана любима. Дишането ѝ се накъса и учести. Гърбът ѝ се подпря плътно на стената и тя поиска да отвърне на целувката му.

Никога досега не беше искала подобно нещо и не знаеше какво да предприеме. Но с Уилям... по някакъв начин силата му ѝ въздействаше. В съзнанието ѝ започнаха да се раждат образи... сцени, в които бяха само той и тя; телата им се преплитаха, ръцете му я докосваха на едни потайни кътчета, които никога не бяха познали мъжката ласка. Представи си го без дрехи — мускулест, космат, силен. Представи си как щеше да изпие с поглед. Представи си как ще... ще я плени с онези неща, които винаги беше презирала, защото носеха на жените само скръб, освен това звучаха скандално и отблъскващо. Но кой знае защо перспективата да ги изживее с него я въодушевяваше, сякаш те бяха наистина прекрасни, като вода, с която да утоли дългата жажда или кадифено меката козина на животно, което гали изнурената ѝ кожа.

Той беше нежен, ала настоятелен. Главата му се наклони първо наляво, после надясно, докато Уилям я вкусваше, разпалваше желанието ѝ да му отговори.

Гърдите ѝ изтръпнаха и зърната им щръкнаха. Саманта стисна бедра, за да облекчи чувството на дискомфорт, парещата влага в центъра между тях. Това помогна... и същевременно влоши нещата. Искаше да спре, трябваше да продължи. Искаше да се притисне към тялото му, но някаква блуждаеща частичка мъдрост я държеше плътно притисната до стената. Китката му започна да трепери под пръстите му, езикът му се раздвижи около нейния и тя му отговори — изумено, неловко, нетърпеливо. Целувките му станаха отчаяни, изискваха все повече страст, разпалваха все по-силно желанието ѝ, подтикваха я към отдаване.

Искаше той да наруши мълчанието. Напрегна се да чуе...

Подскочи и шумно си пое дъх, отдръпвайки лицето си от неговото. Полковник Грегъри се изправи.

— Какво? Какво има?

— Мисля, че, че чух... нещо. Нещо като хлопването на врата.

Уилям се огледа.

— Така ти се е сторило. — Той сграбчи раменете ѝ и плъзна ръце по тях, но миговете страстна лудост си бяха отишли безвъзвратно. — Очите ти... колко необикновен е цветът им.

— Най-обикновено кафяво. Като пръстта — Саманта почти не разбираше какво говори.

— Не, тази вечер те са като мед — златисто кафяви, широко отворени и замислени. — Той повдигна брадичката ѝ. — Знаеш ли, че имаш най-изразителните очи на света?

Тя поклати отрицателно глава.

— В тях мога да чета мислите ти.

— О! Не! — Саманта се чудеше къде да се дене. Мислите ѝ бяха устремени към него и съвсем не можеха да се нарекат невинни. Тя извърна поглед.

Той се засмя доволно и Саманта се почувства още по-несигурна.

— Можеш да ме прелъстиш единствено с очи.

Притеснената мис Пендъргаст отново го измери с поглед.

— Нямам подобни намерения.

— Знам. Тази целувка... не трябваше да се случва.

— Да. Разбира се. Не трябваше.

Но ето че той отново разтриваше раменете ѝ.

— Не бива да повтаряме грешката си.

— Не бива. Никога.

Саманта заби поглед в босите си крака, стъпили на студения, твърд под. Никога не се беше чувствала толкова жива.

Да, тя беше целунала полковник Грегъри. Да, беше си мечтала за това. Тайно. В най-тъмните кътчета на съзнанието си.

Но да се отдаде на тайния си копнеж — при това толкова дълго и в такива изумителни подробности... и което беше по-важно, тя беше изпитала удоволствие. И той го знаеше. Как щеше да се изправи лице в лице с него утре на дневна светлина? Та тя дори сега не можеше да посрещне погледа му!

— За какво разговаряхме... допреди малко? — Това не беше полковникът, който тя познаваше. Гласът му преливаше от обич и нежност. Реакцията на тялото ѝ беше мигновена.

Тя трябваше да се овладее.

— По-рано... ти ми каза, че съм уволнена. — Надяваше се, че босите ѝ стъпала са останали незабелязани. Лейди Бъкнел никога не ѝ беше казвала нещо за краката. Но щом една дама щеше да наруши всички правила на благоприличието, ако подаде ръка, непредпазена от ръкавица, на който и да било мъж, то сигурно санкциите относно разхождането с необути крака бяха още по-жестоки. — Да си събирам ли багажа.

— Не! Не. Аз... бях ядосан. — Той се поизкашля. — казах недопустими неща.

Саманта вдигна поглед и видя, че той наблюдава босите ѝ крака с лека усмивка.

Побърза да ги скрие под пеньоара и тогава осъзна, че не носи нищо под нощницата. Докато тя се тревожеше за босите си стъпала, той беше видял... не можеше да е видял нещо. Пеньоарът беше завързан, а нощницата беше от плътна, непрозрачна материя, която не прозираше. Но самата мисъл, че е била тук, с него, когато той е можел да повдигне подгъва на нощницата и да прокара ръка по голата ѝ кожа чак до... Саманта здраво притисна коленете си, ако Уилям беше го беше сторил, щеше да открие, че вътрешностите ѝ са се разтопили; очевидно това беше станало, щом сърцевината ѝ беше толкова влажна и набъбнала.

— Надявам се да останеш. Моля те. — Когато не получи отговор, Уилям изправи рамене, отпусна ръце покрай тялото си и отстъпи крачка назад. — Тазвечерната грешка няма да се повтори. Аз не се целувам... тоест целувам се, но не и гувернантките си. Да натрапваш вниманието си на младата жена, която работи за теб е действие, достойно за страхливец и негодник. Напълно осъзнавам това. Не знам какво ме прихвана.

Лицето ѝ пламна. Тя знаеше, и то отлично. Представата за това ѝ причини нещо повече от лек дискомфорт.

— Ти не си ми натрапил вниманието си. Можех да изкрещя... или нещо подобно.

— Както и да е, очевидно е, че ти си млада дама, неопитна в любовното изкуство...

— Целувката лоша ли беше? — шокирано промълви Саманта.

— Не! — Той погали с пръсти устните ѝ.

Тя едва се удържа да не ги захапе нежно, а после да ги обсипе с целувки.

— Не, въобще не — продължи той. — Достави ми истинска наслада. Целувката ти беше всичко, за което копнеех.

Той е копнял за целувката ми?

— Но ти не обви врата ми с ръце, и когато те целунах за първи път, ти не ми отговори. — Той отново погали устните ѝ, сякаш не можеше да се насити на допира до кожата ѝ. — Ти не се съпротивляваше, по-скоро беше объркана.

— И си разбрал това само защото си ме целунал?

— А ти не можеш ли да опишеш как съм се чувствал аз?

— Ами... — тя заби поглед в краката си и почна да върти горното копче на нощницата си. — Да.

— И аз също. — Уилям сведе поглед към пръстите ѝ. — Когато една жена реши да съблазни някой мъж, тя целенасочено разкопчава някои копчета на стратегически места, за да може той да зърне гърдта ѝ.

Саманта пусна копчетата, сграбчи краищата на пеньоара и се уви по-плътено в него. Макар да беше добре закопчана, Уилям така я изпиваше с поглед, че тя се почувства гола.

— Ако знаеш какво ми причиняваш, когато... — Той сякаш не можеше да се удържи. Ръката му внимателно развърза възела на колана ѝ. Дланта му се обви около кръста ѝ, после се спусна по бедрото ѝ. — Не. Разбира се, че не знаеш.

Ако беше разумна, щеше да го цапардоса така, че да види звезди посред бял ден. Вместо това Саманта се притисна към него, затвори очи и се наслади на ръката му, която се притискаше в нея, разтопи се от докосването му — толкова желано и толкова кратко.

Уилям повдигна ръката си и я погледна така, сякаш щеше да види кожата ѝ, отпечатана върху неговата.

— Както и да е, един мъж на честта не прелъстява гувернантките си. — Той опъна рамене и гласът му стана по-твърд, гласът на предишния полковник Грегъри. — Както вече имах възможност да ви

кажа, мис Пендъргаст, на този свят все още са останали мъже на честта и аз съм един от тях.

— Да — отвърна тя, докато се обръщаше към вратата. — Вярвам ви. На сутринта ще изпратя Агнес обратно в спалнята ѝ.

— Прекланям се на вашата несравнима мъдрост по въпросите, които касаят физическото добруване на дъщерите ми. — По погледа му си личеше, че гори от желание да я последва.

— Да. Добре. Благодаря ви.

Тя застана на прага и започна да си играе с дръжката. Беше ѝ толкова неудобно и притеснено, че най-голямото ѝ желание в момента беше да се скрие в стаята и да се пъхне под завивките. Същевременно... същевременно искаше да остане тук, да го погледне, да поведе някакъв абсолютно безсмислен разговор, защото... добре де, не знаеше защо, но такова беше желанието ѝ, а само един пълен глупак би поискал подобно нещо.

Нали? Тя прекрачи прага на спалнята си. Нали.

— Лека нощ, мис Пендъргаст. — Гласът му беше по-дълбок, по-проницателен и по-богат на нюанси, от когато и да е било преди. Като шоколадов крем и кехлибарен портвайн.

— Лека нощ, полковник Грегъри. — Саманта побърза да влезе в стаята и затръшна вратата в лицето му. Усещането беше, че се е спасила от големи неприятности. И че се е обрела на самота.

13

Уилям отвори широко прозореца на спалнята си, наведе се през него, така че да се изложи на ранната слънчева светлина, и вдиша дълбоко свежия планински въздух.

— Какъв невероятен ден ще бъде!

— Да, полковник, право си е. — Високият му и тънък като вейка камериер не би могъл да прозвучи по-саркастично, дори ако преднамерено беше положил усилие. Настроението му непрекъснато беше кисело, защото му липсваше изпълненият с вълнения и опасности войнишки живот. — Не се задава нито едно облаче, не се очертава нито една битка, човек би могъл да си умре от скука.

Скука? Не и със Саманта, която живееше две стаи по-надолу в коридора. Кой да помисли, че такава дръзка и пряма жена ще се целува с такава невинна, неподправена страст?

— Идвай, докато ваната не е изстинала. — Клийвърс опита водата с лакътя си. — Сега е точно каквато я обичаш — толкова вряла, че да вариш раци в нея.

Уилям остави прозореца отворен и се потопи в медната вана.

— Идеално.

Врялата вода отпусна мускулите му, които се бяха схванали след нощната езда и преживените приключения.

Нещата се развиваха главоломно. Хората му бяха заловили един руснак, който се бяхтеше по пътя за Мейтланд, и което беше по-важно — двама англичани и една англичанка, всичките шпиони, които пътуваха отделно, и всеки поотделно бе решен да достигне светилището на двамата Федърстоунбоу. Произношението на мъжете беше грубо, това очевидно бяха слуги, които събираха информация, за да я продадат. Но жената беше дама — изтънчена, красива, с товар от писма, разкриващи позициите на английските войски в колониите — дама, уверена, че ще се измъкне благодарение на красотата си.

Беше се опитала да изпробва хитростите си върху Уилям. Той обаче не само че не се трогна, ами я настани под ключа на една

здравомислеща селянка, пред която женските номерца не минаваха.

Младият мъж излезе от ваната, подсуши се, и си сложи панталон и риза. Клийвърс му предложи две сака.

— Тъмнозеленото ли ще предпочетете, полковник, или черното?

Уилям беше хвърлил шпионите, дори дамата, в селския затвор. Надяваше се и довечера късметът му да проработи, защото планът на Трокмортън да изгонят врага от скривалището имаше успех, надминаващ най-смелите очаквания, а неговият собствен план да залови лорд и лейди Федъстоунбау на местопрестъплението започваше да придобива форма.

— Черното, разбира се. Защо все гледаш да ми натрапиш такива екстравагантни цветове?

— Защото тези сака се намират в дрешника ви? Защото джентълмените се носят в тъмни — не екстравагантни, а тъмни цветове? Защото храня надеждата някой ден да ви изкарам — с цялото ваше дърпане, противене и пискане — на сцената на обществения живот, където може би ще хванете на въдицата си някое нещастно, заблудено същество от женски пол, което да избира облеклото ви?

Една мисъл завладя Уилям и той се втренчи в камериера си:

— Жените харесват зеленото?

Клийвърс намести двуредното зелено сако на закачалката.

— Да, полковник, разправам го откак жена ви се помина, но кой да ме слуша?

С обичайната си решителност, без да се замисля за мотивите си, Уилям направи избор.

— Добре тогава. Подай ми зеленото сако. — Той взе тъмнозеленото копринено шалче и го завърза около гърлото си с грижа към детайла. Облече си черен жакет с тъмнозелена бродерия по реверите.

Клийвърс стоеше на място и го гледаше със зяпнала уста. Черното сако се полюшваше в ръцете, му.

— Побързай, човече!

Стреснатият Клийвърс захвърли черното сако и му помогна да облече зеленото. После му подаде лъснатите до блясък ботуши и Уилям обу първо единия си крак, после другия.

Да, тая работа с шпионите най-сетне щеше да се нареди. Освен това новата гувернантка се оказа неочаквано попадение. Е, то се знае,

не беше лишена от склонност към прекалена критичност и снощи си беше позволила доста при тълкуването на характера му, но колкото и тъжно да беше, тя имаше право.

Слава богу, че го беше утешила по един наистина фантастичен начин.

Уилям изчака нетърпеливо Клийвърс да нагласи коприненото шалче на врата му и да оправи сакото му.

— Благодаря ти, Клийвърс.

Старият човек склучи ръце пред гърдите си и огледа резултатите от работата си.

— За нищо, полковник — отвърна той И побърза лукаво да добави:

— Предполагам, че одеянието ви е в чест на лейди Марчънт?

— На кого? — Уилям го изглежда неразбиращо. — А, да. Лейди Марчънт.

Клийвърс погледна замислено господаря си, който крачеше по коридора. Може би слуховете, които се носеха из къщата, бяха верни.

Уилям не беше осъзнал, че Агнес е пораснала толкова бързо. Никога не му беше хрумвало, че дъщерите му ще се нуждаят от женска помощ и това повече от всичко друго показваше доколко го беше завладяла жаждата за отмъщение. Той се гордеше със своята подготвеност, а ето че се беше провалил с най-голямото си момиче. И то с гръм и трясък. Той не беше мъж, който понася лесно провалите, особено своите, и щеше да компенсира пропуските си. Още днес. Сега.

Завъртя бравата на класната стая.

Дъщерите му седяха на чиновете и Уилям с изненада установи, че Саманта преподава урок по история. Тя спазваше програмата и в същото време говореше с такова въодушевление, че децата я гледаха с блеснали очи. Стомахът му се присви от странното усещане: за първи път от много време насам момичетата бяха едно щастливо цяло — и това благодарение на Саманта. Тя стоеше пред черната дъска с показалка в ръка. Приказваше с възторжения тон на страдна почитателка:

— Както виждате, кралица Елизабет е обединила нацията, сполучвайки да избегне встъпването в брак, който би я направил зависима и би подкопал устоите на властта ѝ в управляваното от мъже

правителство. Няма значение какво ви казват мъжете — възможно е една жена да преуспее в живота и без съпруг!

Уилям се намръщи. Всъщност тя на какво учеше децата? Седем чифта очи се обърнаха към него.

— Татко! — Агнес се изправи на крака.

Останалите понечиха да последват примера ѝ, но той ги възпря.

— Не ставайте, не ставайте!

Усмихна се на Саманта и тихо се придвижи до дъното на класната стая, където се подпря на масата. Скръсти ръце и ѝ кимна да продължи.

Тя отново вдигна показалката, само че сега на бузите ѝ бяха красиво обаяни от две червени петна. Погледът ѝ не спря върху него.

Очевидно си спомняше целувката му.

Не трябваше да се ласкае толкова. В края на краищата той окуражаваше Тереза да вярва, че ще ѝ предложи брак. Логиката му казваше, че Тереза е съпругата, от която се нуждае. Също така логиката му казваше, че похотта, която го мъчеше жестоко при вида на Саманта, е достойна за презрение.

— Добрата кралица Бес отблъсквала атаките на испанците години наред с комбинация от хитрост и празни обещания. Без съмнения това са женски средства, но тези средства са проработили, когато нищо друго не дало резултат.

Вивиан беше подпряла брадичката си с една ръка и гледаше ококорено Саманта.

— Какво направила тя, мис Пендъргаст?

— Обещала, че ще обмисли евентуална женитба с испанския крал, макар отлично да е знаела, че стане ли негова съпруга ще зависи от волята му, и че Англия ще стане васал на Испания.

Очите на Саманта се стрелкаха около Уилям и от време на време докосваха раменете му, гърдите му, шията му, но нито веднъж не се спряха на лицето му. Уилям се наведе и улови погледа ѝ, при което тя пламна още повече и заекна леко:

— К-когато испанецът разбрал, че Елизабет си играе с него и атакувал нашето крайбрежие, Англия вече била морска сила и разгромила испанската Армада.

Саманта наистина беше красива: разкошно руси коси, невероятно топли кафяви очи. Висока, слаба... някои биха я намерили

за твърде слаба, и щяха да сбъркат. Уилям харесваше жени, чиято плът не преливаше от дрехите и лесно можеше да си представи, че когато смъкне корсажа ѝ... но не. Нямаше право да мисли така. Ако някога му се отвореше сгоден случай да смъкне корсажа ѝ... не, и тази мисъл беше порочна.

Но всеки мъж си има своите фантазии без значение дали ги отрича, и Уилям знаеше, че може да обхване гърдите ѝ в шепа, да ги държи, да ги милва, да ги засмуче...

Обзе го внезапно усещане за дискомфорт и му се стори, че всички погледи са насочени към него, затова побърза да преметне крак върху коляното си.

Проблемът беше, че Саманта носеше абсолютно неподходяща рокля: от лилав муселин, поръбен с розов сатен. Гувернантките не се обличаха така. Не преподаваха с такъв възторг. Не се целуваха... като изумени девизи, с цялата страст и всеотдайност, на която е способно съществуването им. Саманта не трябваше да бъде гувернантка. Би ѝ подходило да е хурия, или куртизанка... или съпруга.

Уилям заби поглед в пода. Съпруга. На другото. Не на него. Тя не отговаряше на нито един критерий от списъка му. Не знаеше нищо за произхода ѝ. Не знаеше нищо за семейството ѝ. Познаваше темперамента ѝ, който съвсем не можеше да се нарече умерен. Очевидно помежду им нямаше нищо общо. И все пак в главата му се въртеше мисълта... че може би тя е жената за него.

Кое то си беше отявлена глупост. Той беше поканил Тереза, за да види как ще се впише тя в семейството му, а вместо това имаше очи само за Саманта. Къде беше останал здравият му разум?

Пък и основната част от вниманието си трябваше да посвети на проблема със залавянето и двамата Федърстоунбоу.

Той можеше да се оправи с тях и същевременно да ухажва лейди Марчънт. Но не можеше и да помисли за подобно нещо, докато е зает с ухажването на Саманта.

Изсумтя. Божичко, та той дори не можеше да стои прав, докато тялото му се измъчваше от жажда по красивата гувернантка.

Уилям вдигна поглед и установи, че Саманта и децата са го зяпнали.

— Не сте ли съгласен с мен, полковник? — попита Саманта със захаросан глас. Вече не избягваше лицето му и надменно го гледаше

очи в очи.

Уилям огледа момичетата. Не можеше да си признае, че не е слушал — това щеше да подкопае авторитета на Саманта. Но също така беше невъзможно да се съгласи на сляпо с нещо, което не е чул. Той внимателно подбра думите си.

— Просто се чудех как сте достигнала до тези изводи.

— Че нейно величество кралица Елизабет е един от най-изтъкнатите тактици в историята на Англия? С какви аргументи, за бога, ще оборите въпросната теза? — подхвърли саркастично младата жена, поставила ръце на кръста си.

— Не, не! Съгласен съм с вашето твърдение. Просто вярвам, че тя, както и много други от нашите високопоставени военачалници, се е сдобила с величието си, защото е правела добър подбор на своите съветници и обикновено се е вслушвала в мнението им. — Уилям отново беше в състояние да се изправи и стана на крака. — Но и тя, подобно много наши високопоставени военачалници, понякога е действала на своя глава.

— Добре казано, полковник! — Саманта го дари с щедрата си усмивка. — Кралица Елизабет е била абсолютен монарх, но в същото време не е била тиранин като толкова много от кралете ни.

Уилям отвърна на усмивката ѝ.

Бузите ѝ за пореден път поруменияха.

В класната стая настана пълна тишина, докато двамата се измерваха с поглед. Двама души с нищо общо помежду си и все пак с толкова много допирни точки.

— Татко, ще оштанеш ли и жа математика? — попита Емелин.

Уилям се отърси от завладялата го магия и коленичи до момиченцето.

— Защо математика, Емелин?

— Защото ижваждането е тлюдно — нададе вопъл Емелин.

— Не и за теб. Ти си най-умната ми дъщеря — Шепотът на Уилям озвучи всяко кътче на класната стая.

— Друг път! — възмутено ревна Кайла.

Уилям протегна ръце и остави децата да се накачулят върху него. От години не се бяха прегръщали така: огромна прегръдка, израз на голяма обич, която трая толкова дълго, че когато вдигна поглед очакваше както някога да види Мери, която ги гледаше с усмивка. Сега

вместо нея видя Саманта и се зарадва. Мери би я одобрила заради нейната доброта, дисциплина, любов към децата.

Агнес стоеше настрана и следеше погледа му към Саманта. Той протегна ръка към нея. Неговата дъщеря-жена се усмихна и я стисна. Уилям я поднесе към устните си в знак на обич.

След като прегърна всички момичета заедно и поотделно, и увери Кайла, че тя е най-умната му дъщеря с изключение на Хенриета, Вивиан, Агнес, Мара и Емелин, той отиде до Саманта, повлякъл децата след себе си, и се поклони на единствената гувернантка, която беше надхитрила дъщерите му.

— Справяте се великолепно с обучението на момичетата.

— Благодаря ви, полковник, за мен е удоволствие. — Тя го изгледа с необичайна сериозност.

Той погледна децата, които бяха увиснали на ръкавите му.

— Готови ли са роклите ви?

Момичетата заговориха в един глас и всяка се опитваше да надвика другите. Уилям ги накара да млъкнат и посочи Агнес.

— Още не, татко, но почти. Непрекъснато правим проби.

— Много е досадно — добави Хенриета.

— Щом дъщеря ми е отегчена, незабавно ще наредя на шивачката да спре.

— Не! Преструвам се, че съм принцеса, която ще ходи на собствения си бал и времето лети неусетно. — Хенриета помисли малко и се намръщи — Освен когато ме бодат с иглата.

Останалите момичета се съгласиха със стон.

— Горя от нетърпение да ви видя с тях. Сега отивам да планирам приема, а вие, деца, се захващайте с математиката. — Уилям погали Емелин и Агнес по бузите, после, без да се усети, помилва и Саманта.

Саманта веднага отдръпна глава.

— Не съм някоя от дъщерите ви, полковник Грегъри!

Движението ѝ, укорът ѝ го разгневиха.

— Не съм се съмнявал, мис Пендъргаст. — Той я изгледа с жарък поглед и я застави да си спомни случилото се между тях.

Лицето ѝ отново пламна, само че тя здраво стисна устни. Отказваше да бъде обуздана със сила. Само най-сладките оръжия щяха да я подчинят.

— Довиждане, мис Пендъргаст — сърдито изрече Уилям. —
Деца. — Прониза я за последно с поглед и се запъти към верандата.
Не била някоя от дъщерите му? Щеше да види тя!

Както Уилям очакваше, Тереза се беше разположила царски под тентата на верандата, изпълнявайки обещанието си да я превърне в център на приготовленията за приема. Навсякъде по масичката пред нея бяха пръснати списъци с различни бележки и отметки. До ръката ѝ имаше звънче, с което тя извикваше прислужниците, които непрекъснато сновяха нагоре-надолу, получавайки инструкции, за чието изпълнение после се отчитаха. Белите, розови и червени карамфили във вазата се полюшваха весело, разклащани от повея на ветреца. От Тереза, както беше установил Уилям, щеше да излезе превъзходен главнокомандващ.

Тя щеше да му бъде добра съпруга.

— Уилям, най-сетне! — Тереза го посрещна с усмивка и протегна ръце към него.

Той ги пое и галантно ги целуна. Тя незабавно ги дръпна и вдигна писалката си. Аха, значи не го вземаше на сериозно. Тереза натопи перото в мастилницата, написа няколко думи и оповести:

— Реших. Ще опънем шатри на ливадата между къщата и езерото и ако времето е хубаво, ще обядваме в тях и трите дни. — Тя изглеждаше свежа и отпочинала в своята сутрешна жълта рокля. Беше си сложила широкопола шапка. Устните ѝ бяха леко начервени, а очите ѝ гледаха будно и проникателно.

— Шатра, опъната на ливадата. — Това беше най-глупавата идея, която Уилям някога беше чувал. — Защо да обядваме в нея, след като за целта си имаме отлична трапезария?

Тереза се начумери и го погледна с подигравателна изтънченост.

— Не можеш да очакваш от гостите си да се хранят само на едно място. Толкова е досадно. Шатрата ще предостави нужното разнообразие, освен това сега пикниците са на мода.

— Тогава нека бъде пикник. — Снощи Уилям беше патрулирал по пътищата на лов за предатели. Не му беше до Тереза и глупавите ѝ хрумвания, но не можеше да изскърца със зъби от нетърпение. В края

на краищата, тя му вършеше огромна услуга. — Желая да впечатля гостите си. — Желаяше да впечатли лорд и лейди Федърстоунбоу.

— Естествено, скъпи. Това е първото ти излизане в обществото след толкова дълго отсъствие. — Тереза погали ръката му, усмихна се прелестно и отново се зае със списъците си. — През първия ден ще сервираме малки сандвичи и дребни нещица за хапване, с които гостите да се подкрепят незабавно след дългия и изморителен път. Ще наредим няколко стола, разбира се, но не много, за да ги принудим да се движат помежду си и да завържат разговори. Вечерта ще имаме неформално събиране. Ще осигурим зала за карти и други игри, ще свири оркестър. Дамите могат да изпълнят...

— Не забравяй децата.

— Няма. Как бих могла? — Усилието да придаде ентузиазъм на усмивката си беше очевидно — През това време децата могат да се... усмихват учтиво. Може би ще организираме и танци, ако гостите желаят, и ще сервираме вечерята в полунощ.

Планът ѝ не беше нищо особено, досущ като всеки друг прием с изключение на шатрите, но Уилям знаеше кога да си държи езика зад зъбите.

— Колко уникално! — възкликна той.

— Благодаря. На втория ден ще наредим маси и столове, на които да се нахраним. Надявам се, че времето ще е хубаво.

— Ако му заповядаш, драга, сигурен съм, че няма да посмее да се развали. — Дори господ не би посмял да се изпречи на пътя на Тереза, когато тя планира прием.

— Благодаря ти! Каква оригинална мисъл. — Тя почти не му обърна внимание. — Ще сервираме желирана съомга, различни видове сирене, студен пай от еленско месо, сладолед. Толкова се радвам, че имаш лед в мазето, скъпи.

— Какво щастлива случайност, наистина. Не забравяй, че децата ми също ще искат да се забавляват.

— Ох, скъпи.

Не беше толкова изпълнена с ентузиазъм, колкото му се щеше. Тереза още не беше научила имената на момичетата и не можеше да завърже разговор с тях. Да не би тя да не обича деца? Това можеше да се окаже препъни-камък в плановете му да я направи своя съпруга. Тереза направи справка с разписанието.

— Не съм ги предвидила никъде. По-скоро... ще предвидя нещо за тях в късния следобед, точно преди чая. Тогава ще изпратим гостите да се преоблекат, а вечерта ще дадем бала.

Уилям се досети, че от него се очакваше да приема предложенията ѝ с възторг, но едва успя да сподави въздишката си. Човек трябваше да отхвърли огромен куп работа в името на така наречените забавления. Щеше да се наложи хората му да патрулират по пътищата сами.

— Вече поръчах оркестъра, който трябва да пристигне от Йорк.

Уилям се надяваше, че кралица Виктория ще оцени високо усилията му да запази мира във владенията ѝ, защото този прием щеше да му струва цяло състояние. Тереза очевидно беше прочела мислите му, защото каза:

— Ама и ти си един, скъпи. Това изражение на спестовност не ти подхожда. Помни, че не си давал прием през последните три години и с този трябва да наваксаш.

— Да, а след него всяка следващо парти ще трябва да бъде по-грандиозно от предишното.

Тереза извади един карамфил от вазата, отчупи дръжката му и закичи с цвета Уилям, след което положи ръка на гърдите му и го погледна право в очите:

— Повечето мъже не осъзнават тази истина.

Тя го докосваше. Съсредоточаваше погледа си в него. Говореше му с мелодичния си глас. А той не изпитваше и частица от вълнението, което го обземаше при една-едничка дума, казана от Саманта. Саманта с нейните хапливи бележки и злостни коментари... и със сладката си уста... и с дългото, стройно тяло.

— Точно така — Уилям се тросна сърдито без да помни с какво се съгласява.

— Не се притеснявай за бала. Ще се погрижа той да е величествен и великолепен.

— Въобще не се притеснявам за бала. — Притесняваше се дали лорд и лейди Федърстоунбоу ще попаднат в капана, който им беше заложил.

— Само това да чувам! — Тя го погали по ревера, натискайки силно с ръката си. — Ще устроим среднощна вечеря. Последния ден...

още един обяд в шатрите, или може би на верандата, и гостите ще се разотидат.

Най-сетне. Тереза беше казала каквото имаше да каже.

— Звучи великолепно. С нетърпение очаквам да видя плода на усилията ти. — Макар че въобще не очакваше с нетърпение още приеми или пък подобни дискусии... ако я направеше своя съпруга, а той беше твърдо решен на това. — Ако обичаш, погрижи се да има много уединени места за частни разговори, където мъжете ще могат да се отпуснат и да поприказват по работа или за удоволствие.

— Да. Да, разбира се. Но не виждам що за удоволствие ще им достави това събиране. Уилям, мъжете са повече от жените. — Тя затрака по масата с дългите си нокти в бърз, отсечен ритъм. — Много повече.

— Да, знам. — Но единствено мъжете заемаха висши ръководни постове в армията или в Хоум Офис. Единствено мъжете щяха да привлекат важни шпиони като двамата Федърстоунбоу. Пък и често военните от кариерата не се женеха. — Не познавам кой знае колко жени. Поканих всички съседи, които имат дъщери.

— Ето защо трябваше да ме почакаш. Аз щях да изготвя списъка с гостите. — Очевидно беше, че Тереза се старее да не показва раздражението си. — Но злото е сторено. Малкото неомъжени дами ще са много доволни от вниманието, което ще им бъде оказано.

Колко странно. Тереза си даваше вид, че обича дома му, земите наоколо, самия него, но изглеждаше някак не на място в Силвърмиър. Отвсякъде тя блестеше като шлифован диамант, показваше се разностранна, но Уилям не знаеше кое в нея е истина, и кое — преструвка. Неизбежно беше да се запита: какви ли тайни крие тя, щом се прикрива толкова умело?

И по-важно: какво го беше грижа? Всички причини, поради които я считаше за подходяща съпруга, все още важаха. Беше от неговата собствена класа, носеше се елегантно, проявяваше се като добра домакиня и можеше да въведе дъщерите му в обществото. Напразно си губеше времето в опити да разбере жените и техния характер. Това не беше по силите на никой мъж. И точно там беше проблемът. Откакто беше срещнал Саманта, понякога му се струваше, че я разбира, а двамата нямаха нищо общо помежду си.

Това безумие трябваше да престане. Той повика един лакей и се обърна към Тереза:

— Закуси ли вече?

— Да, но ти си яж спокойно. — Тя го изгледа остро. — Макар че, доколкото си спомням, никога не си се успивал. Пак ли си се скатавал някъде снощи?

На Уилям му се стори, че след като така и така му е дала разрешение да се отдава на гуляи и разврат, може да си признае спокойно.

— Излязох около единайсет.

— Но не и преди единайсет, а? — Тя вдигна писалката, натопи я в мастилницата, натопи я втори път и я захвърли. Тя цопна на един от списъците и образува голямо черно петно, ала Тереза въобще не го забеляза. — Уилям! Трябва да бъда откровена с теб!

Той поръча закуската си на лакея, отпрати го и чак тогава се обърна към нея.

— Разбира се, драга. Слушам те.

Тереза опъна тесните си рамене.

— Знам колко много ценят военните поверителността и знам, че може би ще те подразня, но се налага да ти го кажа заради благополучието на децата.

— Казвай! — Уилям беше целият в слух.

— Снощи до късно вечерта не можах да заспя. По едно време чух гласове в коридора и станах. Видях твоята мис Пендъргаст да говори с мъж.

Уилям имаше зад гърба си години служба в армията, прекарани в мъчителни преговори с недоверчиви туземци и в оправяне с арогантни, невежи офицери. Тогава се беше научил да прикрива мислите си и днес както никога се нуждаеше от това умение. Да говори? С мъж? Наистина ли Тереза беше видяла Саманта да говори с мъж? С него? Или пък беше видяла Саманта да се целува с мъж? С него?

Но ако ги беше видяла да се целуват, тя без съмнение щеше да го каже в прав текст. Нямаше какво да спечели от negliжирането на въпроса.

А и все едно колко прекрасно беше онова преживяване, то нямаше да се повтори. Той уважаваше Саманта. Тя беше своенравна, упорита и пряма, но се беше посветила с цялото си сърце на

момичетата. Заслужаваше награда за снощната си откровеност, която му беше отворила очите. Не можеше да повярва колко заслепен е бил.

— Аз бях този мъж. Агнес била болна и отишла при мис Пендъргаст. Ядосах се и си разменихме реплики. — И още нещо, за което Тереза нямаше да го съди, дори да го беше видяла. Нали му беше дала височайшето си позволение.

— Боже мили! Искаш да кажеш, че мис Пендъргаст не е свободна дори вечерта?

Тереза го хвана неподготвен. Той си мислеше, че тя ще изобличи niskия морал на младата жена, а вместо това тя показваше загриженост за свободното ѝ време.

— Наложил съм правилото децата да си лягат в девет часа и да не мърдат от леглото.

— Очевидно мис Пендъргаст дотолкова е очаровала дъщерите ти, че не се стесняват да я безпокоят по всяко време..

— Така е. — Уилям не можеше да го отрече.

— Горкичката! — Тереза поклати глава и въздъхна. — Ако на някоя от дъщерите ѝ се доходи при нея, те веднага ще отскочат до коридора със спалнята ѝ. Не се ли боиш, че ще я загубиш? Тя твърди, че е от Реномираната Академия за гувернантки, чиито възпитанички се търсят много. Няма защо да остава на място, където не ѝ предлагат почти никакво усамотение.

Уилям се намръщи. В думите на Тереза имаше доста смисъл. Той не искаше да предостави на Саманта повод за недоволство, който да доведе до оттеглянето ѝ от поста... само защото добрите гувернантки не се намираха под път и над път, разбира се.

— За нещастие мис Пендъргаст е толкова дружелюбна и общителна, че, боя се, тя ще посрещне децата с отворени обятия независимо от нарежданията ми.

— Обноските ѝ са толкова изискани, а речта ѝ — толкова културна. Прекрасна жена. Прекрасна. Абсолютно очарователна. — Тереза потупа с пръст бузата си — Може би е най-добре да я настаним в една от къщичките за гости, където ще има време за себе си.

— Не — отвърна Уилям без да се замисля.

— Защо не?

Защото искаше Саманта да е под един покрив с него. Тереза обгърна ръцете му и го погледна в очите:

— Знам, че за теб е по-удобно мис Пендъргаст да е наблизо, в случай че някое от момичетата има нужда от помощта ѝ, но, скъпи, имай милост към горката жена. Тя и бездруго е толкова слаба. Ако загуби и съня си, сериозно ще се обезпокоя за здравето ѝ.

— Мислиш ли, че има опасност да се разболее? — разтревожено попита Уилям.

— Не, сигурна съм, че е... добре, изглежда ми достатъчно здрава, когато извежда момичетата на разходка, за да се упражняват по пеене. И както ти сам каза, тя поглъща невероятно количество храна. — Тереза притисна стомаха си с пръсти. — Някой може да повярва, че е хванала тения. Тъй че не, не се безпокой за здравето ѝ. Помисли за благополучието ѝ и съм уверена, че ще вземеш правилното решение.

Уилям неохотно трябваше да признае, че Тереза има право и неговата интуитивна реакция е била погрешна. Изцяло погрешна.

Така Саманта щеше да е далеч от него през нощта, и колкото и да не му се искаше да си го признае, тя присъстваше в мислите му, докато лежеше в леглото. Това беше погрешно, защото той ухажваше Тереза. Саманта отвличаше вниманието му, и макар да не се съмняваше в своята способност да надмогне абсурдното си привличане към гувернантката, щеше да му е по-лесно, ако я вижда колкото е възможно по-рядко. В края на краищата миналата година беше дочул слухове за някакъв лорд, който едва не полудял и се оженил за икономката си, но Уилям никога нямаше да си загуби ума по някаква жена. Особено жена, която най-вероятно не беше способна да заеме мястото си до мъж с неговото обществено положение.

— Мисля, че така е най-добре.

Интересът ѝ към благополучието на младата гувернантка внезапно изчезна. Уилям се изправи, поклони се и понечи да се оттегли, но внезапно се спря.

— Хрумна ми нещо. Ти самата каза, че мис Пендъргаст има безупречни обноски.

— Да? — Тереза го наблюдаваше предпазливо.

— В такъв случай тя може да заеме едно от местата на дамите. С нея ще попълним бройката. — А и каква по-добра проверка от това да види дали Саманта ще се разбере с приятелите му! — Колко хубаво, че се сетих.

— О, да, несъмнено.

15

— П-с-с-с-т.

Агнес надигна глава от възглавницата и впери поглед в тъмнината.

— Вивиан?

— Да, аз съм. Пусни ме при теб.

Агнес повдигна завивките си и Вивиан се мушна при сестра си.

— Какво искаш? — Точно сега не ѝ се щеше да бъде със сестра си. Все още ѝ течеше кръв и от време на време ѝ се щеше да заплаче, особено когато си помислеше как татко ги беше прегърнал всичките сутринта. Сети се за времената, когато мама беше жива, само дете татко така беше погледнал мис Пендъргаст, че ѝ се искаше да се загърчи от безсилие.

— Зная нещо, което ти не знаеш — напевно изрече Вивиан.

Агнес се напрегна. Дали сестра ѝ беше разбрала как тялото ѝ я е предало?

— Татко харесва мис Пендъргаст.

Агнес си пое облекчено дъх. Не искаше да осветлява Вивиан по въпроса за месечното кръвотечение. Стигаше ѝ, че трябва да се справя с него и определено не ѝ се говореше по тази тема.

— Откъде знаеш?

Вивиан пъхна глава под завивките. Агнес последва примера ѝ.

— Снощи, когато всички спяха, станах да използвам нощното гърне и познай какво видях в коридора?

— Какво?

— Татко целуваше мис Пендъргаст.

— Не! — Не, мис Пендъргаст беше в леглото с Агнес.

— Да. Казвам ти, видях ги.

Разбира се, Агнес беше заспала. Беше потънала в дълбок сън до зори, когато мис Пендъргаст я събуди, за да се върне в спалнята си.

— Целуваше я сякаш... как да кажа... сякаш... — Вивиан не можеше да намери точната дума.

— Сякаш я харесва? — Агнес ѝ помогна с нарастващо вълнение.

— Да! И тя беше по нощница! — Вивиан очевидно беше шокирана. — Какво ще предприемем?

Момиченцата бяха свикнали да заговорничат срещу гувернантките си по този начин: една до друга в леглото с глави, пъхнати под завивките. Но този път беше различно. Настроението беше различно.

— Искаш да кажеш... да прогоним мис Пендъргаст? — попита несигурно Агнес.

— Не, глупачке! Ще накараме татко да се ожени за нея!

Агнес се отпусна на дюшека.

— За да бъдем отново едно семейство.

— Това е, което искам

— О, аз също.

Разнесе се звукът от решителни стъпки по дървения под. Една-едничка свещ разсейваше мрака и момичетата дръпнаха надолу завивките колкото да виждат. Икономката, приготвена за лягане, стоеше наред стаята и гледаше сърдито.

— Стига ви толкова сплетничене за тази нощ, госпожички. Хайде, заспивайте, че утре е голям ден и няма да съм хубава ако не се наспя добре.

Двете момичета се изкикотиха, но не споделиха гласно мислите си: че колкото и да спи, мисис Шелбърн няма да стане хубава. Тя беше добра душа, въпреки че мразеше да спи в една стая с тях.

— Да, мадам. — Вивиан се изкатери от леглото. — Какво ще се случи утре?

— Как какво, остават само още два дни до приема, разбира се! — мисис Шелбърн заведе Вивиан до леглото ѝ и се върна при Агнес, за да я погали по челото. — Добре ли си, гълъбче?

Тя имаше предвид дали Агнес има нужда от помощ поради месечния си цикъл. Мис Пендъргаст се оказа права. Всички жени се държаха много мило с нея и проявяваха разбиране. Агнес нямаше нищо против, че мисис Шелбърн се интересува. Въпросът ѝ звучеше толкова делово и спокойно. Агнес поклати отрицателно глава и затвори очи. В главата ѝ се въртеше план как да събере татко и мис Пендъргаст.

Никой не знаеше с каква цел ги е свикал господарят. Саманта също нямаше ни най-малка идея.

Слугите се бяха наредили покрай стените в преддверието. Децата бяха застанали пред тях, наредени по височина. Саманта държеше Кайла за ръката. Всички очи бяха вперени в полковник Грегъри. Той стоеше точно в средата на преддверието, облечен в строг костюм от тъмносиво сукно. Юмруците му почиваха на хълбоците. Онези забележителни сини очи наблюдаваха домакинството, строено насреща му. Погледът му изпрати тръпка по гръбнака на Саманта. Младата жена с неудобство отбеляза, че тази тръпка съвсем не е от страх.

— Свиках ви тук поради две причини. Първо — той извади пръст — гостите ще пристигнат утре и държа да сте наясно, че ако някой от вас види, че те замислят нещо, той или тя трябва незабавно да ми съобщи.

Саманта имаше известен опит с приемите, знаеше на какво са способни от скука отегчените аристократи и много добре разбираше Уилям. Естествено, Митън също разбираше Уилям, но заговори излиятелно:

— Извинете, господарю, но ако благоволите да разясните на новопостъпилия персонал какво например може да бъде това...

— Никак няма да съм доволен, ако някой от гостите задигне сребърните прибори. — Полковникът изкриви лице в гримаса. — За съжаление... — Митън и останалите слуги кимнаха тържествено — така стигам до втората причина, поради която ви събрах. — Уилям извади втори пръст. — Миниатюрният портрет на съпругата ми, който държа на своето писалище, е изчезнал.

Сърцето на Саманта потъна в петите.

Слугите си поеха шумно въздух и се спогледаха учудено.

— Разбирам, че понякога се случват инциденти и предполагам, че може би някакъв инцидент се е случил при почистването.

Всички погледи се устремиха към камериерката, отговорна за първия етаж.

— Ако някой от вас — който и да е от вас — е счупил рамката, или пък е станало нещо друго, и не иска да си признае, разбирам го напълно. — Полковник Грегъри влезе в ролята на суровия, но справедлив военачалник: разкрачен, с изпъчени гърди, със строг, но доброжелателен поглед. — Върнете миниатюрата, и обещавам, че няма

да има последици. Просто я оставете на бюрото ми и няма да задавам въпроси. Но моля ви, върнете ми я. За мен тя е безценна.

Саманта огледа лицата в насъбралото се множество, търсейки виновника. Някои слуги мълчаха и се държаха стоически, други мълчаха, очевидно разстроени. Децата гледаха с широко отворени очи, в които напиреха сълзи; Агнес беше гневна, Мара хапеше устните си.

Полковник Грегъри също се взря в стълпотворението и погледът му за кратко се спря на Саманта. Личеше си, че не гледа на нея като на потенциален извършител. Не, топлината на погледа му говореше за нещо съвсем различно и Саманта осъзна, че пристъпва от крак на крак подобно на човек, който иска да побегне назад... или напред? Всички тук навярно са видели как страните ѝ пламват.

Тя сведе поглед. Но разбира се, ако са я видели, сигурно я мислят за крадла. Нима полковникът не я беше обвинил за изчезването на онзи мях, и то без да знае нищо за миналото ѝ?

Саманта изправи рамене. Трябваше да помни коя е, какво представлява, и да се пази от мимолетния интерес на този чувствен мъж.

Стълбището изскърца и всички обърнаха глави. Лейди Марчънт, дребна и изящна в сутрешния си тъмносин тоалет, извезан със сребърни цветчета, стоеше там. Около кръста ѝ беше завързана панделка в същия десен.

— Съжалявам — каза тя и притисна към устата си ръка, облечена в ръкавица. — Очевидно прекъсвам събирането ви. Само слизах за закуска.

— Отлична идея. — Полковник Грегъри ѝ се усмихна, сякаш тя беше най-скъпия му приятел.

Саманта стисна устни. Трябваше да преодолее ирационалната си ненавист към лейди Марчънт. Многоуважаваната дама не проявяваше признаци, че забелязва съществуването ѝ, за което си имаше основателна причина: тя знаеше, както и Саманта — изглежда по-добре от Саманта — че гувернантката не застрашава шансовете ѝ да стане съпругата на полковник Грегъри. Следващата седмица Саманта почти нямаше да види било лейди Марчънт, било полковника, било някой от гостите. Не и ако я придружаваше цяла сюррия деца. След като въпросната дама застанеше начело на домакинството в качеството си на съпруга на господаря, тя сигурно щеше да назначи свои хора в

Силвърмиър и най-вероятно щеше да изхвърли Саманта. Ако нещата се развиеха по този начин, Адорна нямаше да може да възрази нищо срещу преждевременното завръщане на своята питомка.

Значи лейди Марчънт можеше да изиграе ролята на освободителка. Саманта трябваше да е благодарна и да престане да имитира подигравателно грациозната походка и пърхащите мигли.

Полковник Грегъри продължи:

— Излез на верандата, Тереза. Лакеите скоро ще ти сервират.

Лейди Марчънт се плъзна надолу по стълбите и излезе през вратата като фея, която пръска вълшебен прашец подире си.

Уилям отново се обърна към свиканите слуги:

— Това е всичко. Ще се наложи да работим като едно цяло, за да има приемът успех. Знаем, че ще успеем — заедно! — Той събра крака и удари пети. — Свободно!

Саманта се разкъсваше между възхищение от всеотдайността, която този мъж пробуждаше у хората, и веселата усмивка, предизвикана от поведението му на военен. Всички побързаха да се разотидат. Предстояха най-важните приготовления, които трябваше да се свършат в последната минута и вълнението беше обхванало всички. Готвачката имаше особено измъчен израз на лицето си.

Саманта тъкмо беше подкарала момичетата към класната стая, когато полковник Грегъри се обади:

— Деца, моля ви да останете.

Децата направиха реверанс с войнишка точност и зачакаха следващите му заповеди.

Уилям се приближи до Саманта и се обърна към нея така, че само тя да го чуе:

— Мис Пендъргаст, мога ли да узная какво ви е чак толкова забавно?

— Нищо, полковник.

— Присмивахте ми се.

Саманта не знаеше къде да се дене. Още помнеше усещането от устните му върху своите, начинът, по който я беше заградил с ръцете си, как не можеше да проговори от срам и... добре де, защо да не си го признае? От наслада. Искаше да стои до него, да слуша гласа му, да си представи жаждата му за нейните устни.

— Не ви се присмивах. Аз просто... военният във вас е толкова изразен...

— Да, така е. Служих в Индия и в планините отвъд нея повече от десет години. Някои навици трудно се забравят. Това притеснява ли ви?

— Защо трябва да ви интересува мнението ми? — Саманта го погледна слисано.

— Защото съм интересен мъж с интересни интереси. — Тънка усмивка заигра на устните му. Полковник Грегъри изглеждаше доволен от шегата си като хлапак, който знае, че му се пишат големи неприятности, но пък се е позабавлявал добре.

С нея.

Устата ѝ се изви в решителна линия. По-добре този мъж да внимава в картинката, или тя щеше... или с нейна помощ Кайла случайно щеше да разлее чаша мляко в скута му. Напрежението напусна Саманта. Отмъщението, с което разполагаше като гувернантка, беше дребнаво и незначително, ала определено не беше лишено от чар.

— Качваме се в детската стая — обърна се към децата Уилям. — Последвайте ме.

Саманта остана в края на редицата зад Агнес и призова на помощ цялата си воля, за да не се заглежда в бедрата му, които опъваха плътно панталоните, и в стегнатия му задник, който се поклащаше при всяка крачка. Приятелките ѝ от улицата неведнъж бяха коментирали по доста нецензурен начин мъжете и различните функции на някои детайли от мъжката физика, но както кисело беше отбелязала тогава Саманта, толкова малко мъже бяха достойни за коментар, че тя просто не виждаше какво има да им гледа.

Полковник Грегъри се оказа изключението от правилото. Саманта не можеше да откъсне поглед от него.

Стигнаха до детската стая и момичетата влязоха едно по едно. Саманта остана последна.

Една дребна женица се надигна от люлеещия се стол в ъгъла. Сигурно гонеше петдесетте години. Тя имаше кръгло румено лице и голяма усмивка, която извика у Саманта усещането за топлина.

Децата отвърнаха на усмивката ѝ — стъписани, но и някак доволни.

Полковник Грегъри отиде до сладката дама, пое ръката ѝ и я представи на Саманта:

— Мисис Честър, това е мис Пендъргаст, нашата гувернантка.

— Ах, мис Пендъргаст, името ви се носи от уста на уста в Хоуксмаут. — Жената се усмихваше лъчезарно докато редеше думите. — Казват, че сте укротила тия буйни глави.

За най-голяма изненада на Саманта, момичетата неудобно пристъпиха от крак на крак и се ухилиха засрамено.

— Мисис Честър, това са моите буйни глави... тоест... дъщери. — Уилям представи момичетата поименно. Всяко дете направи реверанс, когато чу името си, и огледа внимателно гостенката.

Мисис Честър се усмихна още по-широко и склочи ръце.

— Значи вие сте немирните момиченца, които ще завивам всяка нощ в леглото?

Саманта погледна към полковник Грегъри и видя, че той се усмихва. Отново се изчерви и по тялото ѝ се разля топлина. Трябваше да престане да реагира така на усмивката му.

— Аз съм новата ви бавачка. Обещавам ви да си прекараме чудесно заедно. — Чуруликащото гласче на мисис Честър трептеше от задоволство. — Не съм виждала толкова много прекрасни дечица, сбрани на едно място, откакто моите собствени птиченца отлетяха от гнездото.

Момичетата едновременно вдигнаха поглед към баща си.

— Мисис Честър се съгласи да ви бъде бавачка, докато имате нужда от нея, и да се грижи за вас, особено докато трае приемът и мис Пендъргаст ще ни трябва, за да попълва бройката.

Децата загледаха втренчено Саманта. Настъпи дълбоко мълчание.

— О-о-о, блазе ви, мис Пендъргаст, ще ходите на бала! — Хенриета облещи очи от възторг.

— Да, мис Пендъргаст, ще ходите на бала... — добави многозначително Агнес и погледна Вивиан — ...с татко.

— Точно така! — Вивиан се опули. — И ще танцувате... с татко!

— Ще бъдете сензацията на вечерта — увери я Агнес и се облегна на бащиното рамо. — Не мислиш ли, че тя ще е най-красивата дама, татко?

— Всички дами ще бъдат красиви — дипломатично отговори Уилям, но отпрати към Саманта взор, изпълнен с толкова дълбоко предвкушване на моментите, в които щяха да бъдат заедно, че сърцето ѝ пропусна един удар.

Привличането между нея и полковника се отразяваше зле на сърдечната ѝ дейност. Щом възвърна здравия си разум, Саманта преглътна от изумление. Тя, известната джебчийка, дъщерята на крадец, жена с огнен темперамент, който избухваше при най-малката проява на неправда! Бог да ѝ е на помощ! Не искаше да ходи на празненството.

— Полковник, не може да имате предвид това. Гостите ви надали ще са очаровани от една проста гувернантка, която се движи сред тях.

— Вие ще сте красавицата на бала, мис Пендъргаст — успокои я Мара.

— Благодаря ти за комплимента, скъпа. Но аз съм... гувернантка. — И джебчийка, но не можеше да го признае. Беше обещала на Адорна да пази мълчание и освен това не желаше Уилям да разбере. Сега или когато и да е било.

Мара притисна замечтано ръце към гърдите си:

— Ще сте като Пепеляшка. Ще отидете на бала и ще се ожените за принца.

— Да, мис Пендъргаст, ще срещнете истинската любов — добави Вивиан.

— Не се надявам на подобно нещо — отсече Саманта. — Твърде съм заета за истинската любов.

Агнес и Вивиан се спогледаха и си размениха лукави усмивки. Полковник Грегъри нетърпеливо се намеси и заговори рязко:

— Повечето от гостите на приема ще бъдат мои другари от армията. Ще присъстват много млади мъже от добро потекло, някои от които дори са се издигнали благодарение на своите собствени усилия и способности. Единственото, което би ги подразнило, е липсата на женска компания и вие ще компенсирате тази празнина.

— Сър, произходът ми е такъв, че дори на младите синове на обикновените офицери не би се понравила моята компания.

Раздразненият Уилям я изглежда унищожително и по гръбнака ѝ полази тръпка, която вече я вледени:

— Не се стягайте толкова, мис Пендъргаст. Вие ще сте още едно човешко присъствие на масата.

— Добре — промърмори тя. — Да не кажеш, че не съм те предупредила.

— Какво? — изсъска той. — Бихте ли повторили?

— Нищо, сър.

Той я измери от глава до пети с неприкрито раздражение.

— Деца, оставям ви тук, за да се опознаете с мисис Честър. — Уилям здраво хвана Саманта за ръката. — Мис Пендъргаст ще ме придружи, за да разбере докъде се простират новите ѝ задължения. — Той я избута пред себе си.

— Почакайте! — сепна се Саманта.

Уилям не обърна внимание на молбата ѝ.

— Децата имат проба в три часа — извика тя през рамо.

— Ще имам грижата — отговори мисис Честър.

— Трябва да имат урок по пиано и пеене.

— Бъдете сигурна, че няма да го пропуснат.

— Обувките на Кайла бяха грешен размер. Новите трябва да пристигнат с дилижанса...

— Не се тревожете, мис Пендъргаст.

Полковник Грегъри я издърпа в коридора и затръшна вратата между децата ѝ нея. Тя се отърси от хватката му.

— Не е нужно да ме третирате като непослушно дете.

— Тогава се дръжте подобаващо на възрастта си.

— Аз нося отговорност за дъщерите ви.

— От която ви освобождавам временно... — Саманта понечи да го прекъсне, но той я възпря с жест — ...Оставих програма на мисис Честър. Мислите ли, че ще зарежа децата си просто така?

Разбира се. Не биваше да забравя, че това не е нейното семейство и след като обучи момичетата, ще си търси ново място.

— Все пак ще е по-добре, ако те останат под опеката ми поне докато...

— Докато какво? Приемът приключи?

— Да. Произходът ми...

— Все едно какъв е произходът ви, лейди Бъкнел ви е обучила да се държите с необходимото изящество и благородство.

Той я последва по стълбите до площадката на втория етаж.

— Да не би да си въобразявате, че ще ви поверя подобна роля, без да ви наблюдавам старателно преди това? По време на вечеря. По време на урок. Докато говорите.

Наистина ли я е подлагал на такъв обстоен оглед?

— Но вие не разбирате. — Саманта се помъчи да обясни какво има предвид без да навлиза в подробности. — Миналото ми беше дискредитирано.

— А настоящето ви е кредитирано. — Уилям се засмя, доволен от шегата си. — Осигурявам ви положението на дама, попълваща бройката. Освен това ви местя от имението и ви настанявам в една къщичка за гости.

— Какво? — Саманта погледна към стаята си и видя как слугите изкарват куфара ѝ. — Не можете да ми причините това! При кого ще отидат децата, ако се разболеят или им стане лошо? — Досети се за отговора, още докато задаваше въпроса си.

— С тази цел наех мисис Честър — отвърна Уилям. — Лейди Марчънт много правилно изтъкна, че децата ви додояват денонощно с грижите си.

— Лейди Марчънт... — Не можеше да каже, че лейди Марчънт е коварна Йезевел — Лейди Марчънт е много грижовна — трмаво завърши Саманта.

— В допълнение ще кажа, че спалнята е нужна, за една от неженените дами, които са поканени на празненството.

— Но в къщата ще съм толкова... изолирана. — Освен това искаше да остане тук, в близост до него, макар и на нея самата да ѝ беше непонятно защо.

— Ще ми се да не се произнасяш по въпроси, които не разбираш — захапа я Уилям.

— Да разбирам ли, че ме изхвърляш от спалнята ми като мръсно коте?

— Да, защото не може да стоиш тук и да изпробваш моралните ми устои. И аз съм човек, и поне що се отнася до теб, нищо човешко не ми е чуждо. — Гласът му звучеше безизразно, ала думите му извикаха у нея спомена за целувката. За страстта. За невероятното, всепоглъщащо усещане за взаимност, което главоломно нарастваше.

— О — тя отвори устни, но от тях не се отрони звук.

— Кларинда ще дойде с теб. Никой от гостите няма да те безпокои. Ще си имаш придружителка, както се полага. — Той погали извивката на челюстта ѝ, кратка милувка, от която кожата ѝ настръхна. Очите му бяха течен зной, леден пламък, толкова невероятно сини, че ѝ се дощя да се потопаи докрай в синевата им.

Вместо това го отблъсна от себе си.

— Недей.

Уилям отдръпна ръката си и погледна пръстите си с поглед, който сякаш потвърждаваше най-лошите му опасения.

— Тъй че, мис Пендъргаст, този ход е за доброто и на двама ни. Бъдете така любезна да го приемете без възражения.

Очевидно беше, че ѝ няма доверие. И защо не? Защото не беше от неговата социална среда и той се боеше, че тя може да използва женските си прелести, за да го вкара в компрометираща ситуация? Беше му казала, че мъжете не я интересуват, но той, като всеки мъж, се имаше за неустоим.

Отлично. Посредством действията си щеше да му покаже как се чувства.

— Оценявам вашето внимание и ще се преместя с радост. Вие ще свържете живота си с лейди Марчънт. — Гневът я завладя. — Не искам да бъркам в нейната каца с мед.

— Надали сравнението ми с каца мед е уместно — изрече Уилям с дълбоко възмущение.

— Точно така.

— Ела. — Той отново я хвана за ръката и я изведе навън.

Лейди Марчънт седеше на една от масите на верандата под балдахин от листа. Бледата ѝ кожа беше безупречна. Кафявата ѝ коса падаше на перфектни букли покрай страните ѝ, а отзад беше свита в елегантен кок. Докато отпиваше от чаената чаша, кутрето ѝ образуваше идеален ъгъл с останалите пръсти. Лейди Марчънт постави чашата на чинийката — изтракването беше съвсем леко — и се усмихна на Саманта:

— Ето я нашата малка гувернантка, която ще попълни бройката. Искрено се надявам, че високо цените честта, която ви оказва полковник Грегъри с подобна задача.

Уилям издърпа един стол и Саманта се настани на него.

— Чак се задъхвам от вълнение — отговори тя.

Лейди Марчънт примигна изумено при тона на младата жена и на Саманта ѝ се дощя да я попита влязло ли е нещо в окото ѝ.

— Мис Пендъргаст се бои, че гостите могат да се почувстват отблъснати от произхода ѝ. — Уилям също седна.

— Каква проява на здравомислие! — Тереза отправи комплимента към Саманта. — И аз изразих същата тревога, Уилям!

Уилям изпълваше стола с масивните си пропорции: огромен мъж, който би трябвало да изглежда нелепо на модния крехък стол от ковано желязо, но вместо това стойката му беше съвсем изправена и идеално балансирана, което говореше много за военното му обучение и аристократичните му обноси.

— Познавам тези мъже. Те са най-нормални хора без излишни претенции. Ще им бъде приятно да се отпуснат в компанията на една красива, чаровна жена. — Той насочи погледа си към Саманта, все едно мислено преценяваше годността ѝ за нещо.

Тя нямаше идея какво може да е то.

— Както ти сама каза, Тереза, — продължи Уилям — мис Пендъргаст е и двете.

— Съвсем правилно — отвърна лейди Марчънт. — Загрижена съм за самата мис Пендъргаст. Не бих искала тя да се чувства неудобно... не на място.

Мили боже! Да ги разправя тия на някой друг! Тя би се радвала, ако Саманта се почувства неудобно и не на място.

— Общувала съм преди с мъже, които се ползват с отлично име в обществото (когато изпразвах джобовете им, помисли си тя), и мога да заявя, че те много приличат на мъжете, които се ползват с лошо име в обществото. — Саманта невинно погледна Уилям с големите си очи. — Толкова лесно е да ги манипулираш!

— Смятате ли, че лесно се поддавам на манипулации, мис Пендъргаст? — Гласът му съдържаше неочаквана заплаха.

— Не знам, полковник, досега не ми е било интересно да проверя — преспокойно отговори тя.

Лейди Марчънт си даваше вид, че не забелязва размяната на реплики между Уилям и Саманта, но сега се изсмя гърлено:

— Не си неустоим за всички жени, Уилям. А що се отнася до манипулациите, знайте, мис Пендъргаст, че номерът е мъжът да не се усети.

— Ние само ви позволяваме да си мислите, че нищо не сме усетили — раздразнено се намеси Уилям.

Саманта не можа да сдържи раздразнението, предизвикано от лейди Марчънт и глупавата ѝ философия:

— Номерът е въобще да не се занимаваш с мъжете. Независимата жена е способна да се грижи за собствените си удоволствия.

Лейди Марчънт отново примигна.

— Колко освежаващо е да ви слуша човек, мис Пендъргаст. Възхищавам се на възгледите ви. Толкова подходат на една слугиня. Ти какво мислиш, Уилям?

— Действително. — Той имаше дързостта да звучи скептично. — Жена, която желае да се изправи сама срещу жестокия, студен свят, трябва наистина да е изключителна.

— Единственото изключително нещо в мен е, че съм видяла с очите си колко сами са жените, които са принудени да живеят с безразличните си съпрузи.

— Била ли сте женена, мис Пендъргаст? — Лейди Марчънт се приведе напред.

— Не. — Саманта завали думата. — И не възнамерявам да се женя.

— Свежо, наистина. — Лейди Марчънт се сви обратно в стола си. — А сега ми се струва, че...

Уилям я прекъсна без да дава знак, че я е чул.

— Жена, която така тържествено обявява, че не желае да се обвърже в брачен съюз с подходящ за нея мъж, трябва да бъде обявена за безчувствено същество без капка женственост.

Как я влудяваше този мъж!

— Да не би да твърдите, че не съм женствена?

— Обичате децата. Не искате ли някога да си имате свои?

Това не беше отговор на обвинението ѝ, но Саманта не устоя на оскърбителната му нападка:

— Много бих искала да имам свое дете, полковник, но за това ми е нужен съпруг, а съпругът е слабата брънка във веригите на брака.

— Уилям, нека ти наля чаша вода. — Тереза вдигна каната и разля малко в скута му. Това беше първата груба постъпка от нейна страна, на която Саманта стана свидетел. Тя насмалко не се засмя, когато видя възмущението и удивлението на Уилям. Без съмнение и той като Саманта знаеше, че Тереза умишлено го е намокрила, но беше недопустимо да обвини домакинята си в подобно провинение. Когато тя почна да се извинява, той попи водата и каза, че няма проблем.

В интерес на истината Саманта се радваше на прекъсването. Спорът с Уилям дотолкова я беше увлякъл, че сърцето ѝ бе ускорило ритъма си, а дъхът ѝ се беше накъсал. И защо? Той беше само един мъж. Привличаше я, да, признаваше го. Но може би този мъж желаше да я използва както баща ѝ беше използвал майка ѝ, а тя беше твърде горда, за да позволи на който и да е волности с достойнството и личността ѝ. Пое чашата, която лейди Марчънт ѝ наля, и я вдигна в знак на поздрава.

— Благодаря, милейди. Тъкмо ми се беше допила вода.

— Чудесно. — Лейди Марчънт седна на мястото си. — Да помисля. Пендъргаст. Пендъргаст. Чувала съм това име отнякъде.

Саманта сви ръце в скута си. Ако Тереза Марчънт наистина беше чувала името ѝ, времето ѝ като гувернантка тук беше свършило преди

да е започнало.

— Да не би да сте от Съмърсет? Мислех, че познавам всички Пендъргаст от Съмърсет, но очевидно съм грешала.

Разпитът беше започнал и Саманта беше сигурна, че това мъчение ще продължи до края на приема.

— От Лондон съм, милейди.

Саманта прекрасно знаеше, че лейди Марчънт няма да се задоволи само с тази информация.

— Само от Лондон?

— Тя е толкова градско момиче, че се страхува от всичко в провинцията. Страхува се, че планините ще се срутят отгоре ѝ — Уилям махна с ръка към Дяволската скала — че ще я ухапе змия, или че Езерното чудовище ще я изгълта цяла-целеничка.

Саманта уплашено притисна ръка към гърлото си:

— Откъде знаете за Езерното чу...

Уилям отметна глава назад и избухна в смях. Саманта осъзна, че той нищо не е знаел. Беше предположил, и то правилно.

— Езерно чудовище? — учудено попита Лейди Марчънт. — Драги, навярно се шегуваш?

— О, да. Шегувам се, и още как.

Саманта искаше да го цапне здравата, задето се подиграва на страховете ѝ, но тогава усети как кракът му се допира до нейния под масата. Тя получаваше тази необуздана ласка пред жената, за която всички — тя, децата, слугите — мислеха, че Уилям желае за своя съпруга.

Саманта искаше да си знае мястото. Обичаше да е наясно с правилата, защото бе разбрала, че униженията и отритването са цената за нарушаването им. В момента полковник Грегъри нарушаваше правилата. Но да не би така да ѝ се струваше? Можеше ли човек със строги морални ценности да нарушава правилата? Може би според него правилата бяха други. Може би той променяше правилата. Каквото и да правеше, тя вече не знаеше на кой свят се намира. Изгледа го сърдито и прибра крака си.

— Тук е страшно, полковник Грегъри.

— Ще ви научим да обичате това място. — Той говореше, напълно уверен в думите си — изключително отблъскваща черта в мъжкия характер.

— Всичко е с прекалено големи размери. — Саманта посочи върховете. — Езерата не са кафяви на цвят, а сини. Въздухът е толкова прозрачен от свежест, че не мога да го видя.

— Това е, защото тук няма въглищен прах — поясни лейди Марчънт.

Уилям смигна на Саманта и те споделиха момент на... *ох, как да го нарече?... на другарство, може би.*

Чак тогава лейди Марчънт схвана смисъла на казаното от Саманта и се засмя престорено.

— О! Това е шега. Колко е смешна. Така, а къде съм ви виждала?

Дамата беше като обучено куче по дирите на кокал: безмилостна и вежливо хищна.

— Не съм живяла другаде освен в Лондон. Затова Езерната област ми се струва толкова неприветлива. През последните четири години работих като гувернантка у няколко семейства. Може би сте ме видели у някое от тях. — *А може би сте ме видели да срязвам нечия кесия на Нюмаркет но ще го призная само в краен случай.*

Полковник Грегъри наблюдаваше как двете жени си разменят реплики и си правеше изводи.

— Познавам Лондон отлично. Ако ми кажете за кого сте работили... — Тереза се намръщи и заслони очи с ръка. — Кой е онзи млад мъж, който се задава откъм конюшните?

Саманта не знаеше кой е той, но вече го харесваше, защото я беше спасил от настоящата дама.

Един висок и красив джентълмен с кафяво вълнено сако, кафяви панталони и черна шапка, бавно крачеше към тях. Докато изкачваше стъпалата на верандата, на бузите му се появиха очарователни трапчинки. Той свали шапка и Саманта видя, че мъжът има насинени очи и подут нос.

— Уилям, пристигнах — весело обяви непознатият. — Приемът може да започне.

Полковник Грегъри се засмя, стана и се здрависа с него.

— Монро, само тебе чакахме, за да дадем начало на увеселението.

Значи мистър Монро беше приятел на полковник Грегъри.

— Ох — отегчено въздъхна лейди Марчънт и едва го удостои с поглед. — Дънкан Монро. Ти си бил, значи.

Очевидно лейди Марчънт не хранеше много добри чувства към младия господин.

Полковник Грегъри представи Саманта. Монро поднесе ръката ѝ към устните си, поклони се и погледът му я обгърна от глава до пети.

— Радвам се, че най-накрая имам честта да се запозная с вас. Надлъж и нашир се носи славата ви на чаровница.

Саманта веднага разбра що за човек стои пред нея: непринуден, сърдечен, засмян, скрил дълбоката си чувствителност и проникателния си ум под фасадата на женкар.

— Не отричам, че такава слава ми се носи... в детската стая.

Дори лейди Марчънт избухна в искрен смях.

Без да пуска ръката ѝ от своята, Дънкан Монро продължи:

— Казвал ли ви е някой, че имате най-необикновените очи? Ако си спомням правилно, един джентълмен твърдеше, че имат цвета на отлежало уиски.

— Чухме достатъчно Монро — прекъсна го Уилям, на чието лице се беше изписала сурова гримаса.

— Благодаря ви, мистър Монро. — Саманта отдръпна ръката си. По реакцията на полковник Грегъри и по присмехулния тон на младия мъж лесно се бе досетила кой е направил въпросното сравнение. Същото се отнасяше и за лейди Марчънт, която някак се намуси. Но колкото и да си казваше, че е глупаво, Саманта не можеше да удържи цястието си от това, че полковник Грегъри е говорил за нея.

— Видно е, Монро, че вече познаваш графинята.

Дънкан изпълни изключително сложен поклон, с такъв размах на ръката, че шапката му забърса пода.

— Лейди Марчънт. Удоволствието е изцяло мое.

Изражението на лейди Марчънт беше толкова кисело, сякаш току-що беше сдъвкала насекомо.

— Мистър Монро, вярвам, че успехът на нашия прием въобще не зависи от вас.

— На нашия прием? — Дънкан погледна първо графинята, после приятеля си. — Откога това е „нашия“ прием? Да очаквам ли скоро покана за годеж?

Саманта затаи дъх. Лейди Марчънт и полковник Грегъри си подхождаха — той толкова висок и мрачен, тя толкова дребна и чернокоса. Но преди две нощи Уилям я целуваше и по някакъв

парадоксален начин Саманта чувстваше, че това ѝ дава известни права над него. Над тялото му. Над мислите му.

Това трябваше да спре незабавно.

Тя го погледна.

Той я наблюдаваше.

Не беше вперил изпълнен с обич поглед в Тереза. Не беше поправил Дънкан. Наблюдаваше я и сякаш се опитваше да прецени реакцията ѝ.

Ето защо тя си наложи своята най-учтива усмивка за пред хората и я отправи първо към него, после към Дънкан.

— Аз съм домакинята — заяви лейди Марчънт и изпърха с мигли. — Следователно партито е и мое.

— Точно така. — С небрежна усмивка Дънкан се настани на масата. — Вие винаги сте домакинята. Спомням си, че в Индия най-хубавите приеми бяха вашите. На тях идваха най-интересните хора.

— На тях вие се правехте на шут — отвърна Лейди Марчънт с неприкрита враждебност, която накара Саманта да повдигне вежди.

— Вярно е. — Дънкан изправи стола си на два крака. — Колко мило от ваша страна да го изтъкнете.

Саманта не разбираше странните отношения между тези двамата. Очевидно се мразеха като куче и котка, и все пак... сякаш караницата едва ли не им доставяше удоволствие.

Слънцето освети лицето на Дънкан и за пръв път лейди Марчънт действително го видя.

— Я чакай малко! Тези резки по лицето ти... Къде се одра? — Тя удари с длан по масата. — Ти си човекът, който спря каретата ми поминалата нощ!

— Той е спрял каретата ви? — Саманта се превърна в слух.

— Това е мъжът, който е спрял каретата ти? — попита Уилям. — Не мисля, че е възможно. Та тогава той дори не беше в областта.

— Възможно е — сопна му се Тереза и Саманта беше готова да се обзаложи, че това се случва за пръв път. — Сграбчих го за косата и фраснах с коляно мутрата му. Погледнете мистър Монро! Очевидно му се е случила случка!

— Врата — каза Дънкан и се ухили на шегата си.

— И дръзваш да ми се присмиваш? Обвиних те в разбойничество! — Тереза се обърна към Уилям и положи ръка в

свивката на лакътя му. — Казвам ти, че потвърждавам обвиненията си.

— Но, Тереза, нали кочияшът беше прогонил разбойниците? — На лицето на полковника беше изписана подигравка. Саманта не предполагаше, че ще стане свидетел на такова отношение към лейди Марчънт от негова страна.

Паднала в собствения си капан, дамата си пое дълбоко дъх и после бавно го изпусна.

— Боя се, че може да съм изопачила леко фактите.

— Тук става нещо странно — намеси се Саманта. Нещо между двамата мъже. Фактите не се връзваха. — През първата ми вечер тук полковник Грегъри ме спря на пътя и претърси чантичката ми. Вярвам, че беше на лов за бандити, но не мога да си представя защо е решил, че аз, една обикновена жена, съм разбойничка. Все още не съм разбрала. Може би мистър Монро работи в тандем с полковник Грегъри.

Двамата мъже се спогледаха.

— Боже господи, това е! — Лейди Марчънт скочи на крака. — Нали? Изглеждате досущ като войници, хванати да пият по време на караул!

— Мис Пендъргаст е права — призна полковник Грегъри. — Обикаляме околността нощем, за да залавяме и пречим на бандитите, които още ни връхлитат. — Той ги изгледа строго. — Ще ви бъда благодарен, дами, ако не разтръбите думите ми наляво и надясно.

— Поддържате сигурността на района като обирате пътници? — Лейди Марчънт очевидно беше скандализирана.

— Не съм те обрал — възрази Дънкан.

— Защото заплаших, че ще пръсна главата ти с твоя собствен пистолет!

Саманта видя дребничката лейди Марчънт в нова светлина. Може би не я беше преценила правилно. Дамата беше по-умна и по-корава, отколкото изглеждаше. Не биваше да го забравя.

— Нямахте да те претърся. Спряхме каретата ти по погрешка.

— Откъде-накъде си помислил, че аз, пътничка в карета с герб, може да съм бандит! — Тереза беше неуморна в атаките си.

— Уверявам те, Тереза, той казва истината — прекъсна я полковник Грегъри.

Лейди Марчънт го изгледа критично, после се опули:

— Ти беше един от другите мъже!

Саманта доволно наблюдаваше как полковник Грегъри се пече на бавен огън.

— Да. Признавам си. Аз бях. И както вече споменах...

— Не вярвам — обяви лейди Марчънт. — В това няма и капка смисъл. Яхваш коня и обираш гостите си?

— Съвсем не — успокои я Уилям. — Положението е под контрол.

Тереза се обърна към Саманта в първия си жест на женско съучастие:

— Разбирате ли нещо от това?

— Не, милейди, но едно ми е ясно. — Саманта закачливо намигна на Дънкан. — На мястото на мистър Монро щях много да внимавам, преди да ви спра втори път.

Дънкан отговори на намигването ѝ:

— За в бъдеще възнамерявам да се отнасям към лейди Марчънт с най-голяма предпазливост.

В Мейтланд Менър слугите на семейство Федърстоунбоу превиваха гръб в същинска вълна от поклони. Обикновено

Валда обикновено се наслаждаваше на гледката, но сега, почервеняла от яд, се понесе по стълбите без да удостои с поглед редицата от прислужници. До ушите ѝ достигаха болезнените ахвания и хихиканията, които клатушкацията се зад нея Рупърт предизвикваше у слугините, щипейки ги по бузите — и по-надолу.

Очите ѝ се присвиха. Дъртият изкуфял глупак дори беше изпробвал номерата си на нея и тя му се беше вързала като последния човек. Когато беше потънала в сън, той се беше помъчил да се измъкне безшумно и да избяга. Рупърт още не вярваше, че ги грози опасност. Като нищо щеше да го убие, стига да не знаеше толкова много.

Щеше да му извие врата като на пиле.

Когато влезе въкъщи, икономът я последва, за да ѝ помогне с палтото и шапката.

— Милейди, не знаехме кога да ви очакваме — каза той Валда се огледа. Мейтланд беше красиво имение, построено през осемнайсети век в чудно хубава долина, пълно с велики произведения на изкуството

и ценни джунджурии. Трябваше да го напусне. От тази мисъл ѝ се гадеше. „*Няма значение. Нищо няма значение.*“ С изключение на картата, която беше откраднала по пътя за насам. Един кретен на име капитан Фаруел я беше заключил в куфара си. По принцип тя не обичаше да се занимава с неща, които лесно можеха да бъдат проследени, но сега нямаше значение дали Фаруел ще се досети у кого е картата му, защото Валда щеше да се прехвърли в Ирландия, оттам в Италия, и никой нямаше да е в състояние да я проследи.

Картата показваше местоположението и броя на всички английски шпиони в Русия. Щеше да ѝ вземе добра пара, която щеше да ѝ послужи като застраховка, в случай че нещо не потръгне. Просто старото ѝ чувство за предпазливост се бе събудило. Като се изключат Рупърт и щуротиите му, откакто бяха напуснали Блайт Менър, всичко се развиваше напълно по план.

Кое то я плашеше до смърт.

— Но вашият гост ни предупреди да ви очакваме и затова ние...

Валда се завъртя към иконома:

— Нашият гост ли? — Вратът ѝ настръхна. — Кой би могъл да е той?

Гласът, който най-малко искаше да чуе — глас с чуждестранен акцент, изтънчен глас — отекна в преддверието:

— Това съм аз, разбира се. Вашият скъп приятел, граф Пашенка.

Без да бърза, Валда се обърна. Високият, красив, непреклонен мъж се възпряваше пред нея с пистолет, скрит — макар и не много добре — в джоба. Пистолет, насочен право към сърцето ѝ.

Къщурката за гости беше много хубава. Малка, но хубава. Идеалното убежище за някой, който искаше да се скрие от гостите, които пристигаха на тълпи в имението.

Белосана отвътре и отвън, къщичката беше на един етаж, разположена сред градина, в която цъфтяха бял пламък, розови карамфили, лилави теменужки и алени бегонии. Покрита веранда, на която имаше маса и няколко стола, в случай, че човек пожелаеше да се наслади на планините, водеше към предната врата.

Саманта нямаше подобно желание и си остана вкъщи, минавайки от едната в другата стая, чудейки се защо не е отказала по-категорично да присъства на приема. Прекара цялата нощ в новото си легло, представяйки си разнообразните беди, които можеха да я сполетят, докато се движи сред членовете на висшето общество. Адорна не я беше изпратила в Кумбрия, за да се стреми към публичност.

— Ще тръгвате ли, мис? — обади се Кларинда от спалнята.

— Още не. — Саманта продължи енергично да крачи из дневната, въртейки ръце като войник на парад. Да, къщурката много ѝ допаднаше. Таванът беше висок, с дълги напречни греди, които подпиреха сламения покрив и даваха усещане за простор. Масичката със столове беше идеална за двама, които искат да хапнат или поиграят; имаше и шкаф, в който се съхраняваха чиниите и одеялата. Тапицираното със син брокат канапе беше поставено пред белокаменната камина, вградена във вътрешната стена, която имаше отвори и в двете стаи на къщата.

Спалнята беше съвършена. Там имаше скрин, в който Кларинда беше прибрала бельото на Саманта, и гардероб със закачалки за дрехите ѝ. Над скрина висеше огледало в дъбова рамка. Леглото беше по-малко от това в голямата къща, но достатъчно удобно за един човек, а пухеният юрган на кафяви ивици беше дебел и пухкав, досущ като онзи, който беше оставила.

Идеално, уютно гнездо за романтични срещи. Очите ѝ се присвиха. Това ли беше истинската причина, поради която...

Не. Глупости. Да, беше я целунал, но ясно беше видяла недоверието в очите му, когато беше предложил къщичката като вариант. Очевидно я подозираше в някакви нечестиви дела. Кражбата на миниатюрата? Или може би смяташе, че тя желае да го прелъсти? Вчера недвусмислено беше изразил мнението си по този въпрос. Жените искаха сигурност и бяха готови на всичко, за да я получат. Полковник Грегъри подозираше, че ако ѝ се отдаде възможност да го прелъсти, тя ще се възползва най-безскрупулно, а истината беше, че той се е възползвал от невинността ѝ. Ужасен мъж, но за жалост типичен представител на племето си, така че нямаше смисъл да го вини.

— Полковник Грегъри има да се чуди къде сте — отново се обади Кларинда.

И там беше ядецът, нали? В моментите, когато не се тревожеше, че ще бъде разпозната, Саманта се тормозеше заради този мъж. По дяволите полковник Грегъри! Ядосваше я както нищо досега. Сякаш не стигаше, че целувката му още гореше върху устните ѝ! Би могла да я припише на случайността, да я определи като отдушник на гнева и напрежението между тях двамата. Но когато Уилям ѝ каза, че я мести в къщичката, защото нищо човешко не му било чуждо, щом се отнасяло до нея... вече не можеше да си затвори очите за проблема. Особено при положение, че следващите дни щяха да се движат като равни в една и съща среда.

Заболя я глава и тя разтърка челото си.

— Нищо чудно, че тъй се бавите, мис. — Кларинда отново се беше появила на вратата. — Защо не ми казахте, че децата ще дойдат да ви вземат? — Ухилената камериерка обърса ръце в престилката си. — Същински куклички са с тези нови рокли.

Саманта отиде до прозореца и дръпна дантелените перденца. Полковник Грегъри благоразумно беше изпратил момичетата да я доведат. Саманта нямаше да се подчини на заповедта му да присъства на приема, ако я беше получила по други вестonosци.

Децата запърхаха като пеперуди наоколо. По-големите държаха за ръце по-малките. Смях и весело бърбене огласиха въздуха. Полковник Грегъри беше послушал съвета на Саманта да облече всяко

момиче в различен цвят. Събрани заедно на едно място, децата образуваха миниатюрна дъга от жълто, синьо, червено, лилаво, зелено и розово, обточена с рюшчета за украса. Рокличките на Кайла й Емелин бяха в най-тъмните цветове. Агнес беше в розово, което хармонираше с прелестния тен на момичето. Дори Мара изглеждаше спретнато в зелената си рокля със скромна дантелена якичка. Всяко момиче носеше боне, завързано под брадичката с пъстра панделка.

Саманта се усмихна за пръв път от сутринта насам.

— Не изглеждат ли прекрасно момичетата в новите си рокли?

— Да, мис, тъй си е. — Кларинда застана до нея и силно я потупа по рамото. — Много ги зарадвахте, дума да няма. Да, някой като вас трябваше да дойде. Помнете го мис, ако ви мине през ума, че не може да се мерите със знатните гости.

— Толкова ли съм прозрачна? — Саманта хвърли кос поглед към Кларинда.

— Нормално е да се притеснявате, мис, защото няма да сте сред кой да е, но ще се справите. Ами то мисис Шелбърн казва, че маниерите ви са като на благородна дама, само дето говорите поизискано, и че навсякъде сте в свои води.

— И лейди Бъкнел твърди същото. — Бузите на Саманта пламнаха от задоволство. — Благодаря ти, Кларинда. Нуждаех се от твоите уверения.

— А сега бегом марш. Посрещнете момичетата и вървете на партито.

Ами ако някой я разпознае... е, все някак щеше да се оправи. Преди съществуването й винаги беше изпълнено с рискове и тя живееше от ден за ден. Нямаше да позволи на полковник Грегъри да я извади от равновесие. Не можеше да го вини, че е постъпил така, както смята за правилно, и я е отдалечил доколкото е възможно от себе си. След като приемът приключи, тя щеше да се върне към битието си на гувернантка. Само трябваше да изтърпи следващите три дни.

Не й се мислеше за остатъка от годината.

Жребият беше хвърлен и Саманта понечи да отвори вратата, но Кларинда й препречи пътя.

— Не, мис. Оставете това на мен. Аз ще отворя на гостите ви.

Кларинда рязко отвори вратата и изчака децата да се качат на верандата. Тогава тя се поклони ниско и тържествено попита:

— За кого ще имам честта да съобщя?

— Това сме ние, Кларинда — обърка се Кайла. — Не знаеш ли кои сме?

— Разбира се, че знае кои сме, но се преструва, че сме пораснали и сме истински дами — обясни Хенриета.

— У-ф-ф-ф — малкото момиченце надменно вдигна пухкавата си брадичка. — Знаем.

Скрита в дневната, Саманта видя как Агнес строи сестрите си.

— Ние сме госпожиците Грегъри и бихме искали да се отбием на визита при мис Пендъргаст — официално изрече Вивиан.

— Ще видя дали ѝ е възможно да ви приеме — отвърна Кларинда и затвори вратата след себе си. Докато момичетата пристъпваха неловко от крак на крак, Кларинда се провикна отвътре:

— Дошли са госпожиците Грегъри, мадам.

Саманта излезе, усмихвайки се любезно.

— Колко мило от ваша страна — да се отбиете при мен на визита! — сковано изрече тя, но после удоволствието, че ги вижда взе връх и тя забрави за играта на Кларинда. — Момичета, изглеждате просто великолепно!

— Да, така е! — изкрещя Емелин.

— И вие също, мис Пендъргаст. — Гласът на Мара беше изпълнен с благоговение.

— Благодаря. — Саманта приглади полите си. Кларинда беше взела една от дневните ѝ рокли — поплин на сапфирено сини и златни карета — и беше обшила със златен ширит горната част на ръкавите, които оставяха раменете голи. Адорна щеше да одобри промяната, защото тя подчертаваше лебедовата шия и нежните ръце на питомката ѝ. Това даде на Саманта увереност. — Ще благоволите ли да почетете дома ми с присъствието си, дами?

— Не, татко ни прати да те доведем. — Хенриета решително се изправи пред Саманта. — Той каза — тя удебели гласа си в имитация на полковник Грегъри — че може би ви е страх да се появите на приема.

— Не ме е страх — инстинктивно отвърна Саманта.

— И аз това му казах — обади се Мара. Момичето пое ръката на гувернантката си и я залюля. — Вас от нищо не ви е страх, нали?

Де да беше истина!

— Всеки го е страх от нещо, Мара.

— От какво ви е страх, мис Пендъргаст? — попита Агнес.

Въображението на Саманта рисува картината до най-малките подробности: някой на приема я сочи с пръст и я заклеява като крадла. Децата ще посърнат. Полковник Грегъри ще ѝ покаже вратата и тя ще си тръгне с подвита опашка, унижена и изпълнена с гняв. Адорна я беше предупредила, че е невъзможно човек да избяга от миналото си. Смяташе, че е свикнала с тази мисъл, но никога залогът не е бил толкова висок. Никога не беше искала с цялото си същество да стане част от нечие семейство.

Привличаше я сплотеността на фамилията Грегъри. Топлината на детската обич.. Шегите и смехът. Сълзите и прегръдките. Нищо друго. Определено не и самият полковник Грегъри. В никакъв случай.

— Не се безпокойте, мис Пендъргаст — успокои я Агнес. — Ще се държим както подобава.

— Няма да има кал — сгълча ги Саманта.

— Не, мис Пендъргаст — изчуруликаха те.

— Освен това Мара пее прекрасно — продължи Агнес.

— Пре-кра-сно — съгласи се Хенриета.

Емелин застана пред Саманта:

— И ние пеем пре-кра-шно — изфъфли тя.

— Да, вярно е. Затова ще пеем с Мара, за да не я е страх.

— Знам, че тя ще се справи просто божествено. Всички ще бъдете невероятни. — Саманта съзря възможност да се позабави с отиването на приема. — Всъщност не искате ли да се поупражняваме ей-сега?

— Не. Сервират обяда в шатрите и специално за децата е разпъната палатка с пудинг и шоколадови пасти. — Мара взе да я дърпа. — Хайде да вървим.

Кларинда изскочи иззад вратата, където беше чакала, и почна да се суети:

— Ето ви бонето, мадам. — Тя завърза панделката му под брадичката на Саманта, докато господарката ѝ си слагаше ръкавиците от фина ярешка кожа с цвят на старо злато.

— Трябва да репетираме — възрази младата жена.

— Трябва да репетирам в пет часа, значи няма да се упражнявам сега — изхитри се Мара. — Но ще се радвам, ако ми помогнете тогава.

— Чудесна идея — бързо се съгласи Саманта. След четири часа на приема щеше да е жадна за отдих.

— Мисис Честър каза, че по програма трябва да пея утре след като обядваме.

Ставаше все по-добре и по-добре.

— На всяка цена ще бъда до теб. В крайна сметка някой трябва да ти акомпанира.

След като прекосиха поляната, Саманта видя три големи разноцветни шатри, опънати край езерото. Те бяха украсени с пъстри флагчета. В първата шатра слугите нареждаха дългите маси и ги отрупваха с блюда. Във втората дузина деца подскачаха и се гонеха под зоркия поглед на своите гувернантки и бавачки. А в третата и най-голяма шатра множество от официално облечени мъже и няколко жени в ярки рокли се тълпеше покрай масите. Водеха се разговори, хората се поздравяваха сякаш не са виждали много отдавна. Вдигаше се весела глъчка. Когато се опита да различи отделните гласове, Саманта откри, че гърлото ѝ е пресъхнало. Успя да познае само един дълбок баритон. Гласът на полковник Грегъри.

Откри го по широките рамене. Лейди Марчънт се беше увесила на ръката му и го гледаше с обожание, докато той говореше на групичка официално облечени джентълмени и войници в униформа, които го слушаха и кимаха сякаш чуваха думите на делфийския оракул.

Това нямаше да се отрази добре на полковник Грегъри. И без излишно внимание работодателят ѝ беше достатъчно самонадеян.

Преценили, че са изпълнили дълга си, момичетата се отскубнаха и хукнаха при останалите деца:

— Чао, мис Пендъргаст! Чао!

Щом чу името ѝ, полковникът вдигна глава. Очите му — два сини въглена — я намериха и я подложиха на щателен оглед. Не се усмихваше, но нещо подсказа на Саманта, че е възхитен от външния ѝ вид. Младата жена се изчерви и прокле светлия си тен.

Ако лейди Марчънт беше забелязала неприкрития му интерес или бурната ѝ реакция, тя с нищо не го показва. Отиде до Саманта със ситни стъпки, пое ръката ѝ и я заведе при кръга от джентълмени.

— Господа, ето я и нашата малка гувернантка.

Тържественото и застинало изражение изчезна от лицата на мъжете и те се поклониха с такава наслада, че Саманта разбра: полковник Грегъри беше казал истината. Тези джентълмени жаднуваха за женска компания и не се интересуваха дали очарователната дама срещу тях е гувернантка или не.

Лейди Марчънт отново хвана Уилям под ръка. Ако хранеше някакво недоволство от присъствието на Саманта тук, то беше добре прикрито зад любезна усмивка.

— Не е ли прелестна?

Един млад офицер с разкошни кафяви мустаци се поклони.

— Повече от прелестна, мадам. За мен ще е чест да ме представите на дамата.

— Да те представи ли, Дюкрос? Теб ли, старо куче! — Друг офицер избута младия мъж. — Лейди Марчънт ще представи първо мен.

Саманта се засмя с дълбокия си и топъл глас:

— Бъдете така добра, лейди Марчънт, представете ме на всички тези господа. Доколкото ми е известно, повече е по-добре от по-малко.

Мъжете изстенаха и се строиха, за да се запознаят с нея. Лейди Марчънт размаха пръст към тях:

— Джентълмени, преди да ви представя, трябва да предупредя мис Пендъргаст, че вие всички сте неженени и си търсите съпруга, и че ако не иска да се задоми с улегнал съпруг, тя трябва много да внимава с вашите ласкателства.

— Неженени, търсят си съпруга. Ще се постарая да го запомня — усмихна се Саманта.

Лейди Марчънт ѝ представи първия от редицата униформени мъже, джентълмен на около петдесетгодишна възраст със сънлив поглед и плешиво теме.

— Това е мистър Лангдън, прочут със своето обаяние и способен партньор в танците.

— За мен е чест, мис Пендъргаст. — Той целуна крайчеца на пръстите ѝ и Саманта се почувства поласкана и запленена.

— А това е граф Хартън. Майка му ще се радва най-сетне да го види задомен. — Лейди Марчънт се усмихна многозначително. — Обещала съм да ѝ съдействам.

— Благодаря ви за предупреждението, Тереза. Мис Пендъргаст, за нас е истинска привилегия да се наслаждаваме на присъствието ви.

Облеклото на лорд Хартън се отличаваше с характерните за континентална Европа пищност и блясък, но Саманта се сви под мрачния му, нетрепващ поглед, който сякаш искаше да проникне до тайните кътчета на душата ѝ. Лордът сякаш ѝ казваше, че ще разбере какво крие в тях.

Лейди Марчънт ѝ представи мустакатия офицер, който носеше униформата на полка си с безподобен блясък:

— Лейтенант Дюкрос от ротата на съпруга ми. Тази пролет той се завърна от Индия, където беше прочут с успехите си сред дамите.

Лейтенант Дюкрос също целуна ръката ѝ, но по дланта. Саманта се почувства неудобно от чувствеността, която младият мъж вложи в целувката. Предупреждението на лейди Марчънт и докосването на устните му говореха повече от ясно: този мъж беше роден прелъстител на дами. Саманта щеше да вземе мерки никога да не се озовава насаме с него.

— Господа, господа! — Тереза плесна с ръце. — Проявете малко сдържаност. Мис Пендъргаст може да е новата ни красавица, но и тя трябва да диша. Може би някои от вас ще се докарат пред нея, като ѝ донесат чиния с нещо за хапване и освежително питие.

Около Саманта се струпаха други мъже и тя използва уменията си, които беше натрупала като джебчийка да ги прецени внимателно. Не слушаше какво ѝ казват, наблюдаваше мимиките, жестовете, очите им. Истината беше изписана на лицата им. Само трябваше да запази самообладание и щеше да се справи.

Разбира се, без късмет нямаше да мине. Никой добър крадец не подценява значението на късмета.

— Виж ти, Уилям, скъпи, колко добре се справя нашата малка гувернантка. Ти беше прав. — Мед капеше от гласа на Тереза, когато тя обгърна ръката му.

Уилям знаеше защо. Тя го изтикваше все по-далеч и по-далеч от сферата на Саманта. Точно това беше планът ѝ: да превърне младата гувернантка в център на вниманието и да запази Уилям само за себе си. Достойна за възхищение стратегия, от която печелеха и Саманта, и Тереза. Единствено Уилям се чувстваше недоволен и объркан.

Макар че... защо всъщност? Беше се надявал, че Саманта ще се окаже в свои води сред доброто общество. Не защото я желаше, а защото социалните ѝ умения щяха да бъдат полезни за дъщерите му. Уилям заби поглед в стъпканата трева под ботушите си и се зачуди защо се държи предизвикателно с него, но не и с другите мъже. Непрекъснато търсеше възможност да го уязви и му създаваше само главоболия, а с господата сега беше нежна и пленителна.

А и фактът, че Тереза беше сметнала за нужно да предприеме тази маневра, говореше за зле прикрития интерес към гувернантката на дъщерите му. Това беше много лошо. Дори да не направеше Тереза своя съпруга, като домакиня тя имаше право да пълното му внимание.

— Ела — подкани той Тереза. — Генерал Стивънс и съпругата му пристигнаха. Трябва да ги поздравим.

Той отведе лейди Марчънт, но някак си неусетно и за него самия не спираше да държи Саманта под око, докато тя се къпеше във възхищението на тълпата от джентълмени, офицери и лордове около нея, която неспирно се увеличаваше.

Дори беше привлякла интереса на лорд Хартън, който произхождаше от много стара и много богата фамилия. За самия лорд се говореше, че има връзки из всичките етажи на Хоум Офис. Лорд Хартън доброволно беше взел участие в плана да впримчат двамата Федърстоунбоу.

Ако не бяха препоръките на лейди Бъкнел, Уилям щеше да се отнася крайно подозрително към съблазънта и изкушението, които младата жена излъчваше.

Но как да не се поддаде на магията на чара ѝ?

Лицето ѝ беше като отворена книга, жестовете ѝ бяха свободни и непринудени за разлика от тези на поканените дами. Тънките ѝ пръсти пърхаха като криле на птичка. Тя беше жизнена, русокоса, уникална по загадъчен начин, който привличаше мъжете като мухи на мед.

Докато поздравяваше гостите, усмихваше се и бърбеше Уилям не спря да я гледа. Не защото се боеше, че тя ще допусне грешка. Просто не можеше да откъсне поглед от нея.

Гърленият ѝ смях, дързък и свободен, затрептя във въздуха.

Главите на дамите се обърнаха подир нея, после съзаклятнически се скупчиха наедно.

— Боже мили! — Стоманеният поглед на Тереза вещаеше зло за всяка проява на женско коварство. — Трябва да нагледам моите скъпи приятелки.

— То се знае — отвърна Уилям. Той видя как тя отиде при групичката дами и ги поведе към гувернантката, използвайки невероятното си обаяние. Представи ги на Саманта и след миг всички избухнаха във весел смях.

Придържайки се към правилата на доброто възпитание, Тереза беше отстранила опасната ситуация.

— Лейди Марчънт е идеалната домакиня — изрече мистър Грей на висок глас. Този посивял господин, облечен в сиво, погледна четиримата мъже, наобиколили Уилям, и когато се увери, че са сродни души, попита тихо:

— Плъховете ухапах ли сиренцето?

— Още не, крият се в дупката си. Но аз не само им изпратих покана, в която изразявам най-съкровено си желание двамата ми съседни да ме почетат с несравнимото си присъствие. Внедрил съм шпионин сред прислугата им, който разполага със списък на гостите. Лорд и лейди Федърстоунбоу знаят всяко име. — Уилям замахна с ръка към четиримата джентълмени до него. — С вас, мистър Грей, и с Хартън, и с генерал Стивънс няма как плъховете да не довтасат.

Тереза улови погледа му. Той се усмихна и кимна сякаш водеше най-обикновен учтив разговор.

Генерал Стивънс, гладко избръснат мъж с изправена стойка, взе думата:

— Планът е невероятно рискован. Някой може да се изпусне и да даде истинска информация.

— Рискът е реален — съгласи се Уилям. — Но никой от тези мъже не е стигнал до сегашния си пост случайно. Всички те знаят да си държат езика зад зъбите.

Лейди Стивънс отиде при тях и господата се дръпнаха, за да й сторят място. Тя беше спечелила уважението на военните: говореше пет езика, а с невинните си сини очи беше измъкнала много поверителна информация от чуждестранни агенти.

— Ти мразиш да пътуваш с такава припряност, Хенри. Да изминеш толкова много мили за някакъв прием. Разбирам да беше битка...

Господата почнаха да се смеят. Веселието им секна, когато Тереза се приближи до тях.

— Извинявай, че се наложи да те оставя, Уилям, но исках да обясня на дамите защо гувернантката трябва да присъства на приема. Не исках да ни мислят за печени-недопечени, както толкова странно се изразява мис Пендъргаст.

— Наистина, защо тя е тук? — любопитства лейди Стивънс.

— Уилям е поканил неравен брой мъже и жени, а мис Пендъргаст е надарена с такива прекрасни обноски, че веднага се сетихме за нея. Но тя е скромна и трябваше много да се потрудим, за да я придумаме въобще да присъства на приема. — Тереза потупа Уилям по ръката. — Това е виновникът мис Пендъргаст да е сред нас сега и него трябва да корите.

— По-скоро ще го наградим с медал! — засмя се генерал Стивънс и останалите мъже се присъединиха към него.

— Да, тази госпожица определено не страда от липса на мъжко внимание. — Лейди Стивънс хладно премери Саманта с поглед. — Известно ли ни е коя е тя?

— Имаш предвид като семейство и роднини ли? Не. — Тереза направи гримаса. — Доколкото знам, тя е сираче, но се намира под опеката на лейди Бъкнел.

— О! — изкашля се генерал Стивънс. — Тогава всичко е наред.

Прочутата усмивка на лейди Стивънс разцъфна на устните й:

— Да, щом лейди Бъкнел гарантира за нея, тогава всичко е наред. Я виж ти! Любимият ми приятел, италианският посланик! Трябва да го поздравя.

— Не без мен, скъпа. Този тип е влюбен в теб, откакто ти дебютира преди двайсет години. — Генерал Стивънс последва жена си.

Всички се засмяха и се разпръснаха сред тълпата. Уилям се обърна към Тереза:

— Ти извърши невъзможното с дамите.

Тереза се помъчи да си придаде вид на оскърбена невинност; но се отказа и се изкикоти:

— Обичам другите да играят по свирката ми.

— Пропиляваш таланта си. Трябва да те назначат за завеждащ на английското дипломатическо представителство в Париж.

Тереза, която уж беше обръгнала на всякакви светски ласкателства, се изчерви смутено:

— С радост. Защо не ме препоръчаш?

— Може би ще го направя. — Той беше пропуснал един съществен елемент в списъка с желаните качества у потенциалната му съпруга: трябваше да я харесва. Въпреки всичките недостатъци на характера ѝ и женски хитрости, той много харесваше Тереза.

— Откри ли портрета на Мери? Онзи, който търсеше вчера?

Удоволствието му от деня, от изобретателния му план, помръкна.

— Още не съм. Омразна ми е мисълта, че някой от слугите го е задигнал, но очевидно случаят е такъв.

— Нямах нужното време за доброто управление на едно голямо домакинство. — Тереза нежно го докосна по бузата. — Трябва ти съпруга, уважаеми.

Жестът ѝ беше доста откровен и това то изненада. Обикновено Тереза беше самото олицетворение на изтънчеността и финеса. Уилям се огледа наоколо и видя няколко развеселени погледа, отправени към тях. Дънкан се мръщеше. Саманта беше с гръб към него. Само на него ли му се струваше, че Тереза току-що е поискала ръката му?

— Добре де! — жизнерадостно възкликна тя. — Навярно смяташ, че можеш да се справиш и без съпруга. Вече имаш известен опит.

Уилям осъзна, че не е отговорил. Това беше много грубо, но от друга страна... какво да каже? Не можеше да падне на колене и да ѝ

предложи брак пред всички тези хора. Той дори не беше помислил как ще ѝ отпрати предложението... още един пропуск от негова страна. Той беше човек, който не оставя нищо на случайността. Но ето че протакаше този тъй важен въпрос.

Заради целувката на друга жена.

— Горд съм, че се справях успешно с прислугата. — Уилям побърза да навакса със закъснелия отговор. — Досега. Моля се да не изчезне нещо друго.

Тереза очевидно се чувстваше обидена, защото устата ѝ беше нацупена, а речта — припряна:

— Аз също. Мога ли да те оставя да се справяш сам с гостите? Искам да проверя дали са пристигнали коприните, които поръчах за бала.

— Коприните? — Това пък колко ли щеше да струва?

— За декорация на балната зала. Не се безпокой, гостите ще бъдат впечатлени.

— Не се и съмнявам — промърмори той и се опита да изобрази интерес.

Очевидно опитът му не сполучи, тъй като Тереза се запревива от смях:

— Обещавам да не те тормозя с повече подробности.

— Благодаря ти.

Докато Тереза бавно крачеше към къщата, Уилям обходи с поглед насъбралото се множество. Дъщерите му бяха замъкнали съседските деца, общо дванайсет на брой, на поляната да играят крикет. Дамите се бяха пръснали сред тълпата и пронизителните им гласове приятно допълваха мъжкия хор. Всичко беше идеално за прием — и за устройването на клопка.

Дънкан го гледаше разтревожено. Двамата Федърстоунбоу още ги нямаше. Хората на Уилям бяха докладвали за пристигането им в Мейтланд. Той им беше изпратил личната си покана, но отговор нямаше. Обзе го напрежение. Ако планът му не проработеше, трябваше да арестуват лорд и лейди Федърстоунбоу по подозрение в шпионство, а подозрението все още не беше факт и можеше да бъде оборено. Пък и щеше да е толкова по-приятно да предоставят на Пашенка заблуждаваща информация преди да го пратят да си ходи по пътя.

От друга страна — Уилям се вцепени при тази мисъл — след като двамата Федърстоунбоу ги нямаше, той можеше да отиде при Саманта.

Тълпата от джентълмени покрай нея се беше разпръснала, когато трима от младите офицери уж се сбориха. Саманта сякаш не забележа идването му, но щом той я заговори, тя спокойно се извърна, за да посрещне погледа му.

Добре. Значи през цялото време го е усещала.

— Видяхте ли, мис Пендъргаст? — Уилям се въздържа да я докосне, понеже чувстваше десетките женски очи, които следяха всяко негово движение. — Нали ви казах, че ще се справите отлично на приема ми.

— Никой ли не ви е казвал, че „Нали ти казах“ е ужасна фраза?

— Само хората, на които съм додявал с нея. — Уилям сподави смеха си.

Саманта се усмихна, но не с хлапашката непринуденост, която винаги го пленяваше. Погледът ѝ се беше устремил някъде настрани и отказваше да срещне неговия. Страничният наблюдател нямаше да види искрите, които припламваха помежду им.

— Ако не можете да се отучите от този навик, боя се, че шансовете ви за валс с някоя от онези очарователни дами застрашително намаляват.

— Но все пак ще танцувам с теб — тихо заяви той.

При тази декларация Саманта го погледна право в очите. За един безкрайно дълъг момент двамата останаха така, после младата жена шокирано отмести поглед.

Уилям беше доволен. Тя беше разкрила уязвимостта си и желанието да се озове в прегръдките му. А той, който винаги беше мразил танците, от все сърце желаше балът да е още тази вечер, за да я притисне към себе си и да заличи спомена за нахалните ухажори, които се въртяха около нея.

Все пак тя запази спокойствие и дори успя да придаде на гласа си прозаичен, леко отегчен тон:

— Отговорът ми на първия ви въпрос е — да, открих, че се оправям доста добре във вихъра на светския живот. Това въобще не е трудно. Отнасям се с джентълмените като с невръстни момченца: гледам ги в очите, преструвам се, че глупавите им пререкания са ми

интересни и мило ги коря, когато глупавите им шеги заплашват да излязат от контрол.

— Говорите саркастично за мъжкия род. — В действителност Уилям не възразяваше: щом не намира привлекателни черти у другите мъже, толкова по-добре за него.

— Съвсем не. Джентълмените са много дружелюбни. — Тя кимна в посока към жените. — Дамите също, благодарение на лейди Марчънт.

— Как да не останат възхитени?

— Боя се, че много лесно. Дамите не се подлъгват по модната рокля или хубавия аксесоар.

Напуши го смях. Тази жена наистина ли беше толкова наивна? Да, беше. Уилям го знаеше.

— Повярвай ми, скъпа, мъжете не се чувстват заплени от твоята рокля.

Челото ѝ се набръчка:

— Искаш да кажеш, че... на тях им допада фигурата ми? Надали. Много съм тънка и нямам почти никакви извивки. — Изглежда тя осъзна, че е груба, защото добави: — но все пак благодаря за комплимента.

Ако можеха да останат насаме, Уилям щеше да ѝ покаже колко пленителна и чаровна я намира. Но офицерите, лордовете и господата, които се бяха дръпнали настрана от уважение към него установиха, че уважението им си има граници. Започнаха да мърморят под носа си, да тъпчат земята като неспокойни коне, да шават нервно. Уилям мрачно ги изгледа и каза:

— Позволи ми да те предупредя. Младите офицери наскоро се завърнаха от Индия и все още са доста диви. Съветвам те да се отнасяш много подозрително към предложения за разходки в градината под блясъка на звездите.

— Освен ако не искам да се сборя с тях ли? — В очите ѝ проблесна раздражение. Уилям нямаше представа с какво го е предизвикал. — Повярвай ми, мъжете от всички социални прослойки използват все една и съща стръв. Знаем им всичките номера.

Ревността го жегна:

— Много мъже ли са опитвали да те прелъстят?

— Да, много. Всички до един — безуспешно. И никой няма да успее. Както и преди заявих, аз съм свободна жена и възнамерявам да си остана такава. — Тя го изгледа с изпепеляващо презрение. — Нищо не ме е накарало да размисля.

Естествено тя искаше да каже, че той не я е накарал да размисли. Но по този начин неволно му беше съобщила, че не намира другите мъже за привлекателни. Уилям се постара да скрие задоволството си, но тя въпреки всичко го усети и недоумяващо се втренчи в него.

Дънкан бавно отиде при тях.

— Мис Пендъргаст, толкова се радвам да ви видя отново — каза той, явно автоматически, защото не ѝ обърна никакво внимание, а Дънкан винаги беше галантен с дамите — освен ако не беше на работа. — Уилям, лорд и лейди Федърстоунбоу дойдоха. Мисля, че ще искаш да ги поздравяваш лично.

Уилям се обърна и видя лейди Федърстоунбоу, която куцукаше по ливадата, облягайки се тежко на бастуна си. Тогава докосна Саманта за пръв път този ден. Кратък допир по ръката ѝ, облечена в ръкавица. Само веднъж и то лекичко.

Между двамата им пламна искра. Големите ѝ кафяви очи се отвориха широко и тя дълбоко си пое дъх.

— Помни, че не си толкова опитна, колкото си мислиш — нежно я предупреди той. Когато се отправи към лейди Федърстоунбоу му се стори, че я чу да си мърмори:

— Не съм и толкова невинна, колкото ме мислиш.

— Извинете ме, господа. — След обяда на следващия ден Саманта кимна учтиво на групичката джентълмени. — Имам определени задължения, от които не мога да се отклоня.

— Полковник Грегъри не се нуждае от вас. — Лейтенант Дюкрос се усмихна галантно, макар и малко остро. Той не беше приел достойно абсолютното и безразличие към неговата особа. — В момента разговаря с лорд и лейди Федърстоунбоу.

— Полковник Грегъри може би — не, но една от дъщерите му — да. — Саманта направи реверанс и с бодра крачка се запъти към къщата. Защо лейтенантът беше решил, че задълженията ѝ имат нещо общо с Уилям? Беше ли издала по някакъв начин интереса си към

полковник Грегъри? Беше ли се усмихнала твърде сладко? Беше ли го погледнала прекалено влюбчиво?

Разтърка слепоочията си. Любовта беше трудна работа. Любовта.

Спъна се на прага и лакеят я подхвана, за да не падне. Тя му поблагодари и продължи да върви, движейки се механично, слагайки единия крак пред другия. Надяваше се, че няма повече прагове; радваше се, че в къщата няма никой, защото точно сега не можеше да се справя с никакъв род проблеми, дори не можеше да води разговор, също както не можеше да лети.

Влюбена? В полковник Грегъри? Невъзможно. Това беше върхът на глупостта.

Хубаво. Признаваше си: беше привлечена от него, намираще тялото му за съблазнително, разговора с него за ободряващ, целувките му за вдъхновяващи. И това беше всичко. Някакво безумно увлечение по целувките му. Ето защо наблюдаваше устните му, докато той говори и си представяше как се плъзват по кожата ѝ. Ето защо по цяла нощ не спираше да мисли какво да облече. Просто беше под влияние на магнетизма му, нищо повече. Сърдечните ѝ трепети, неустойчивото желание да танцува под слънчевите лъчи, тази нужда да го вижда денонощно — това не беше любов. Той беше с високо обществено положение, а тя — проста гувернантка. Не беше влюбена в... никой мъж. От опит знаеше, че любовта не съществува. Не можеше да се случи на нея.

Саманта влезе в празния музикален салон и седна пред пианото. Отвори капака и прокара пръсти по клавишите. Когато акомпанираше на Мара, великолепният инструмент се сливаше с гласа на момичето в божествена хармония. Утре полковник Грегъри щеше да има всички основания да се гордее с дъщеря си. Гласът ѝ беше всичко, за което човек можеше да мечтае.

Младата жена се намръщи. Но самата Мара беше... объркана. Уплашена. Ужасена от предизвикателството да пее пред толкова много хора.

Разбираше я. Когато нейният баща реши, че дъщеря му трябва да почне да си изкарва прехраната, Саманта беше на четири години. Остави я на едно кръстовище, с омазано лице, за да има пострадалически вид. Трябваше да пее, за да има вечеря. Саманта беше толкова уплашена, че гласът ѝ трепереше и никой не ѝ даде пукната

пара. Онази нощ си беше легнала гладна, защото баща ѝ отказваше да храни някакъв безполезен търтей. Саманта бързо преодоля сценичната треска, но никога не забрави онзи вледеняващ страх.

Баща ѝ. Да. Щом ѝ се струваше, че има опасност да се влюби, трябваше да си спомни баща си — наполовина уелсец, наполовина побъркан. Да си спомни нощите, в които се напиваше и падаше мъртвопиян на леглото. Дните, в които беше трезвен и намусен, търсец някой, от който да изкрънка два пенса за джин. Времената, когато се усмихваше — чист, избръснат, с подаръци в ръцете за дъщеричката и съпругата. Когато беше малка, Саманта не разбираше защо майка ѝ почна да плаче точно тогава. По-късно разбра, че баща ѝ е прелъстил една богаташка и я е задоволявал срещу пари. Той беше красавец, и когато поискаше можеше да бъде много чаровен. Като се сетеше за трагичната му кончина... Саманта заслони с ръка очите си, сякаш така щеше да прогони спомена.

Да. Когато я връхлетеше томителният копнеж по полковник Грегъри, щеше да си спомни за татко.

Чу трополенето на ботуши по дъсчения под и побърза да се съвземе.

Мара застана на прага. Лицето ѝ беше поруменяло.

— Съжалявам, че закъснях, мис Пендъргаст, но играхме на народна топка.

— Значи затова си със старите дрехи.

— Мисис Честър настоя. Тя вече трябва да зашие джоба на новата ми рокля, защото го натъпках със страшно много камъни и той се скъса. — В гласа на Мара нямаше и капка разкаяние.

Полковник Грегъри беше прав за мисис Честър. Дребната дама имаше абсолютен контрол над децата независимо от броя им, а чувството ѝ за здрав разум се оказа незаменяемо. Саманта не се тревожеше за момичетата, защото бяха в добри ръце, поне докато траеше приемът.

— Ще пеem ли? — Саманта прокара пръсти по клавишите.

Мара отиде до пианото и след като се разпя подхвана прочутата балада „Барбара Алън“, посветена на любовницата на крал Чарлз Втори. Гласът ѝ беше висок и чист. Тя пееше старата балада със затрогваща невинност. Преди края на втория куплет момичето спря и се обърна към Саманта:

— Знаете ли къде ходи баща ми по нощите?

Саманта прибра ръце в скута си. Сърцето ѝ заби по-бързо. Какво имаше предвид Мара? Беше ли видяла как Уилям я целува?

— Да не си видяла как баща ти излиза някъде посред нощ?

— Да! Всяка нощ татко яхва коня си.

— О! Искаш да кажеш, когато залавя разбойници.

— Не, типове, по-опасни от разбойници. — Момичето звучеше съвсем делово.

— И кои са тези типове?

— Не знам, но снощи плениха някой, който е по-опасен от разбойниците.

Уилям беше пленил нещо повече от разбойник. Беше пленил сърцето ѝ. Влюбена. Тя беше луда.

— Браво на него. Чудесно е, че баща ти е толкова смел и се грижи за нашата безопасност. Трябва много да се гордееш с него.

Мара сви рамене.

— Да, мис. — Детето я наблюдаваше замислено и потропваше с крак.

Саманта беше обзета от подозрения.

— Как разбра това?

Мара вирна брадичка:

— Криех се под писалището в кабинета на татко и чух разговора му с мистър Монро.

— Тази сутрин ли?

— Да.

Моменти като този бяха най-голямото изпитание за всяка гувернантка. Саманта протегна ръце:

— Ела тук, миличка.

Когато Мара се сгуши до нея на пейката пред пианото, Саманта я прегърна и отметна косата от челото ѝ.

— Нали знаеш, че не бива да подслушваш?

— Да, обаче и в кабинета не биваше да съм, така че нямах друг избор. — Мара сви рамене. — Татко щеше да ми крещи.

Детето намираше този аргумент за напълно логичен. Саманта също, колкото и тъжно да ѝ беше от този факт.

— Да, ами... друг път не се крий.

— Обещавам.

— Най-добре да не казваш на никого какво си узнала в кабинета. Това може да се окаже опасно за баща ти. — В съзнанието ѝ веднага се разигра сценка, в която Уилям се изправяше срещу разбойник, който успяваше да го простреля. Любимият ѝ се гърчеше на земята, докато бандитът насочваше пистолета си...

— Не съм толкова глупава — възмути се Мара. — Само с вас щях да споделя. На вас мога да кажа всичко. Нали?

Това беше изречено с треперлив глас, който накара Саманта да наостри уши. Тя се вгледа внимателно в момичето, което се беше гушнало в нея.

— На сто процента. Искаш ли да ми кажеш нещо?

— Да... Не.

— Искаш ли да отгатна?

— Не. — Мара се изтръгна от ръцете на младата жена и застана до пианото. — Искам да пея.

Саманта знаеше, че всеки опит насила да изтръгне признание от детето е обречен на неуспех. Все пак, когато песента свърши, тя се помъчи да му вдъхне увереност:

Довечера ще пееш великолепно и ще бъдеш сензацията на вечерта, гарантирам ти. Баща ти ще е невероятно горд с теб.

— Мис Пендъргаст? — Лицето на Мара посърна.

— Да, миличка?

— Това... То е... за... — Дишането на момичето се накъса и то шумно си пое въздух.

— Когато пееш довечера, ще видиш, че ще забравиш всичките си тревоги и страхове и ще се пренесеш в един друг свят.

— Да, мадам, знам, но... — Погледът на Мара беше изпълнен с безнадеждност. — Друго е.

— Какво има тогава?

— Мис Пендъргаст, на вас мога да кажа всичко. — Гласът на момичето се покачи с октава. — Нали?

Пак същият въпрос. Саманта се изправи и прегърна Мара през раменете.

— На сто процента.

— Дори ако то е... — Мара спря. Сякаш стадо диви коне препускаха в коридора. След миг сестрите ѝ нахълтаха в салона.

— Дойдохме да репетираме песента си — извика Агнес.

— Ще репетираме! Ще репетираме! — Кайла и Емелин подскачаха и пляскаха с ръце.

Мара се отскубна от прегръдката ѝ:

— Обичам репетициите!

Саманта искаше да я извика, да я задържи, но... сега тя изглеждаше добре. Дано всичко да се нареди — с Мара, с полковник Грегъри — и с нея.

Саманта просто не биваше да забравя коя е, откъде е дошла и никога пред никого да не признава любовта към бащата на поверениците си.

В това число и пред себе си.

Същата вечер в музикалния салон лейди Федърстоунбоу кимаше сговорчиво и тактуваше с крак, докато гнусното котило Грегърови дечица изпълняваше отвратителната си песничка. Вълчица с овча кожа, такава беше тя. Проницателна и мъдра жена, дегизирана като симпатично бабе. Засега. Валда докосна сцепената си устна.

Мразеше Пашенка от дъното на душата си. Ако не беше той, тя щеше да е на път за Италия, където я очакваха нова самоличност, бели пари за черни дни и топлото италианско слънце, което щеше да сгрее натъртените ѝ кости. Натъртени, защото онзи злосторник ѝ беше тупнал един лобут, докато се мъчеше да изтръгне от нея информация. След един безкрайно дълъг и болезнен половин час Пашенка ѝ беше разкрил картите си. Полковник Грегъри даваше прием, на който щяха да присъстват военни от най-висок ранг, посланици и дори един-двама служители на Хоум Офис. Тази невестулка, Пашенка, не искаше да рискува някой да разбере за отстъпничеството му, затова поиска тя да отиде с Рупърт на приема. Обеща ѝ, че ако се върне с достатъчно информация, ще пощади живота ѝ.

И ето я тук, седнала на задния ред, слушайки граченето на сюррия деца, докато баща им се усмихва гордо. Днес беше седяла сам-сама на едно удобно кресло в една от нишите на голямата зала и на едно неудобно кресло в една от онези идиотски шатри, в които сервираха обета. След вечеря щеше да си намъкне красива бална рокля, за да седи, докато другите танцуват.

Сцепената устна и натъртеният ѝ задник свеждаха до минимум количеството усмивки, които раздаваше, което беше необичайно за нея. Обикновено тя сипеше ласкателства, усмихваше се наляво и надясно, водеше куп разговори с каймака на обществото и винаги държеше ушите си отворени. Сега трябваше да седи на едно място като старица с надеждата, че някое птиче ще се приближи до нея и ще се разприказва по въпроси от конфиденциален характер.

Какъвто и беше случаят. Както винаги генералите и дипломатите бяха слепи за извънредно голямата ѝ интелигентност и виждаха само някаква глуха бабка, която клати глава. Говореха за позициите на английските войски в Крим и Египет, за шпиони, детонации и муниции. Думите им бяха чисто злато. По-точно казано, тя щеше да ги превърне в злато... ако успееше да избяга от Пашенка.

Рупърт се промъкна покрай редицата столове и се настани толкова близо до нея, че седна върху разкошната ѝ пола от светлолилаво кадифе. Дяволите да го вземат! Той нямаше грешка, когато трябваше да привлече нежелано внимание върху себе си... или да намачка дрехите ѝ.

— Почитаема, къде е картата? — Шепотът му се разнесе високо.

Без да вярва на очите си, Валда се втренчи в редицата слушатели пред тях.

— Спри да бръцолевииш — тихо изсъска тя. — Не можем да говорим тук.

— Никой не може да ни чуе. Децата пеят.

Валда го изгледа, шокирана от глупостта му. Ето защо от него никога не бе излязъл първокласен шпионин. Той виждаше избирателно и постъпваше както му изнася.

— Аз съм твой съпруг. — Рупърт повиши тон. — Аз съм главата на семейството, и заявявам, че трябва да дадеш картата на Пашенка.

— Мълчи, за бога! — Лейди Марчънт седеше пред тях, също и три от онези безмозъчни женички, които служеха за украса на всеки прием. — Ще те чуят!

— Никой не ни обръща внимание, а дори някой случайно да чуе нещо, няма да ни разбере.

Валда се усмихна с ъгълчетата на устните си, сякаш Рупърт току-що ѝ беше разказал някаква шега и отговори с тих, отлично модулиран глас:

— Никога не подценявай силата на клюката. Ако някоя от тези жени в своето невежество повтори това, което е чула, ще загазим.

— Не ме интересува. — Рупърт все пак снижи глас. — Просто дай картата на Пашенка, или ще загазим повече.

— Нима? — Тя го погледна внимателно: тънкия му орлов нос, дългите му пръсти, мършавите му прасци, облечени в старомоден панталон. — И защо? Той не знае, че картата е у нас.

Рупърт отвори уста от изумление. Валда заби нокти в ръката му.
— Знае ли?

Очите му се въртяха неспокойно.

— Казал си му? — изръмжа тя.

— Ако му дадеш картата, той няма да те бие отново. — Откакто Рупърт бе видял как Пашенка удря главата ѝ в стената, той беше отрезвял и бе започнал да съзнава опасността, която ги грозеше. О, щеше да я зареже на минутата, ако знаеше, че ще се измъкне безнаказано, ала не му стигаше ум за това. Ето защо се беше присламчил към Пашенка. Наблюдаваше я непрекъснато, защото ако Валда избягаше без него, той бе загубен.

— Не — саркастично отговори тя. — Ако му дам картата, той ще убие мен... и теб.

— Няма, той обеща.

Валда се усмихна ледено. Плъзна ръка в джоба си и напипа пистолета, който беше откраднала от колекцията на полковник Грегъри. Помисли си с какво голямо удоволствие ще застреля Рупърт. — Докато не стъпя на италианска почва, аз съм жив труп. Ще те отнеса със себе си в гроба, Рупърт, така че не ме предавай.

— Къде е картата? — изскимтя той.

Значи Пашенка беше вербувал Рупърт, командваше го като кукла на конци и си въобразяваше, че тази марионетка ще я накара да се разприказва? Пашенка за идиотка ли я взимаше? Дадеше ли му картата, той щеше да я ликвидира, да избяга от Англия и да си подсигури гърба с информацията, която тя беше събрала.

Та така. Трябваше да измисли друг план. При завръщането си в Мейтланд щеше да обещае на Пашенка картата. Може би дори щеше да се поддаде на заплахите му и да я даде. Обаче старателно щеше да запамети тайните, които беше научила на приема. Щеше да откаже да говори с друг, освен с шеф-резидента... в Русия.

Пълна недомислица, разбира се. Той щеше да я очисти дори похладнокръвно от Пашенка, но трябваше да спечели време. Време, през което да изкове план за бягство. А какъв по-добър начин за прекарване на времето от слушането на военни тайни? Беше минала през куп житейски превратности и беше преуспяла. И сега щеше да се справи.

Усмихна се. После се сгърчи от болка, когато кръвта рукна от сцепената ѝ устна.

Уилям слушаше със скръстени ръце как момичетата пеят пред гостите. Те се бяха подредили в свършена линия според цвета на роклите си. Облечена в бледорозов сатен, който идеално подходеше на порозовелите ѝ страни, Саманта им акомпанираше на пианото. Лека усмивка трептеше на устните ѝ. Когато песента свърши, момичетата се поклониха под аплодисментите на публиката от родители, която шепнеше думи като „очарователно“ и „възхитително“. Всички се усмихваха с умиление, виждайки своите деца в дъщерите на полковника. Саманта деликатно прошепна нещо на Агнес и Вивиан и миг по-късно те избутаха Мара напред, за да се поклати самостоятелно. Тя получи буря от овации. Зашеметеният от бащина гордост полковник Грегъри чу няколко възгласа „браво“. Хванала Емелин за ръка, за да не праща малката въздушни целувки, Саманта изведе момичетата от салона преди ръкоплясканията да затихнат.

— Очарователно, полковник Грегъри — поздрави го лейди Блеър. — Имате си изключително талантиви дъщери.

— То се знае — Уилям се ухили сякаш момичетата бяха най-прочутите певици на света... нещо, в което беше убеден. — Нали си имат изключително талантив баща.

Всички се засмяха. Гостите бяха доволни от забавленията, храната и виното. Украсите и наредбата им допадаха. Посветените в истинската цел на този прием бяха в екстаз от присъствието на двамата Федърстоунбоу и особено от вниманието, което лейди Федърстоунбоу проявяваше към важните люде, които удобно заставаха до нея, и „поверително“ обсъждаха планове за саботажи, маневрите на английските войски и дори начини да се проникне в руското консулство в Париж.

Да. Всичко вървеше както Уилям го беше планирал.

С изключение на ухажването на Тереза.

От вратата той видя как мисис Честър взе момичетата под крилото си и направи знак на Саманта, че спокойно може да се върне на тържеството.

Не даваше пет пари за евентуален брак с Тереза, и това — заради Саманта. Нейна беше вината, че той се отклонява от задълженията си. Нейна беше вината, че той се отнася към един толкова подходящ брак с безразличие.

Както винаги, появата на Саманта предизвика оживление. Този път то не беше само сред младите господа. Не един женен мъж изпиваше с алчен поглед Саманта. Уилям беше сигурен че тя ще получи доста предложения за нови работни места.

Докато гостите се придвижваха към трапезарията, където беше сервирано поредното угощение, Дънкан вдигна чашата си към Саманта:

— Гувернантката на момичетата свърши великолепна работа по организацията на тази проява.

— Да. Така е. — С това коментарът на Уилям се изчерпи, но погледът му не се отдели от Саманта.

Тя поруменя.

Лейди Стивънс се закова на място. Генерал Стивънс спря до нея. Погледите им се местеха от Уилям до Саманта и обратно. Възрастната двойка виждаше твърде много в страстния взор на Уилям, в приведената глава и неподвижната фигура на Саманта. Някои от другите гости също започнаха да се спират. Уилям не искате да се разнесат слухове за него и гувернантката му, но тръгнеш ли мълвата, всичко щеше да е толкова просто. Щом можеше да съсипе репутацията ѝ с такава нищо и никаква хитрина, значи можеше да се ожени за нея и да поправи грешката си. Кой знае защо този план му се струваше велик.

Тази жена да не му беше направила магия, че си мислеше подобни глупости?

— Отлично! — Дънкан толкова силно плесна с ръце, че някои от гостите подскочиха. Всички очи се насочиха към него. — А сега напред към пиршеството. Лично аз не мога да чакам и по този повод се сетих, че ми трябва партньорка за масата. — Той наперено се запъти към Тереза.

Тереза му обърна гръб и излезе от салона. Гостите шумно си поеха дъх и съчувствено се вгледаха в отритнатия Дънкан, който изрече като типичен прелъстител:

— Дамите не могат да ми устоят.

Всички се засмяха и се преместиха в трапезарията. Масите бяха отрупани с много дребни деликатеси за похапване, които трябваше да заситят гостите до полунощ, когато на бала щеше да бъде сервирана вечерята.

Дънкан се промъкна до Уилям:

— Спри да зяпаш мис Пендъргаст.

Лейтенант Дюкрос кавалерски предложи на Саманта ръката си. Тя прие и се заслуша в думите му, но очите ѝ срещнаха за момент тези на Уилям и той почувства как цялото му тяло настръхна. Всеки миг усещаше нейното въздействие върху себе си. Искаше да ѝ се качи като разгонен жребец. Искаше да хване хълбоците ѝ и да се забие дълбоко в нея. Искаше да я тръшне по гръб, да разтвори краката ѝ и да целува най-съкровено ѝ място, докато тя не закрепци от блаженство. Искаше да усети как устните ѝ се сключват около ствола на могъщия му член...

Уилям светкавично напусна музикалния салон. Едно беше да си представя, че е разгонен жребец, съвсем друго — да изглежда като такъв.

— Това беше краят, който включваше моето собствено унижение. Надявам се, че си ми благодарен...

Уилям кимна със задоволство, когато видя как лейди Федърстоунбоу куцука редом с лорд Хартън и попива всяка негова дума.

— ...но виждам, че не си. — заключи Дънкан. — Забавна работа: ти гледаш мис Пендъргаст. Лейди Марчънт гледа теб.

— А ти гледаш лейди Марчънт. — Уилям кимаше, докато гостите хвалеха пеенето на талантливите му момичета. — Какво си ѝ направил на Тереза, че тя не може да те трае?

— Влюбена е в мен и не иска да си го признае. — Дънкан говореше сериозно.

— Нима? — Без да изпитва и най-малка ревност, Уилям обмисли ситуацията. — И ти си влюбен в нея?

— Лудо. И бог ми е свидетел, ти не даваш пет пари за нея.

— Не съм казал подобно нещо.

— То се вижда. Поне за мен е очевидно.

Уилям си взе чаша вино от подноса на минаващия лакей.

— Тя е богата. Ти нямаш и пукнат грош.

Дънкан погледна изправеният гръб на Тереза, докато тя водеше гостите към бюфета.

— С мен ще е щастлива... — Дънкан млъкна внезапно и издърпа Уилям в празната пушалня. — Чакай малко. Да не би да казваш... че не

ти пука? Ама хич? — Той заговори съвсем бавно, натъртвайки всяка дума: — Говоря за прелъстяването на жена, която отговаря на всички изисквания в списъка ти.

— Тя не е единствената, която удовлетворява всички изисквания в списъка ми. — Уилям изгледа приятеля си свирепо. — А ти не е зле поне веднъж в живота си да имаш почтени намерения към някоя жена.

Дънкан се вгледа внимателно в лицето на Уилям и изглежда това, което видя, го направи щастлив, защото младият мъж се отпусна и на устните му заигра усмивка.

— Що се отнася до Тереза, може и да имам, но трябва да напредвам с малки стъпки. Пък и какъв си ти да ми говориш за почтеност? Насмалко да унищожиш доброто име на мис Пендъргаст с един поглед!

Днес беше ден на признанията.

— Имаше нещо повече от поглед. Целунах я.

— Веднъж ли?

— Веднъж.

— Хей, щом е само веднъж не си струва да откровеничиш. По-добре кажи копнеееш ли за още? — Дънкан се изсмя. — И още как. Ти беше пределно ясен.

— Но не бива. — Не и докато... но първо трябваше да се концентрира върху успешното изпълнение на мисията им преди да пристъпи към тази крачка.

— И защо да не бива? Още първия път, когато я видях, ти казах, че тя е за теб. — Дънкан го сръга с лакът. — Ела на себе си! Цял живот си вършил каквото трябва. Сега ти е паднало да се забавляваш.

— Имаш предвид да я направя моя любовница? — Уилям поклати глава. — Няма да е справедливо към нея. Тя е невинна.

— О! — разочаровано въздъхна Дънкан и бакенбардите му тъжно увиснаха. — Пак ще си легнеш с оная работа в ръка.

— За всеки случай е невъзможно да си легна с нея. — В гласа на Уилям се усещаше облекчение. — Изпратих я далеч от мен в една от къщичките за гости.

Дънкан едва не се задави, докато преглъщаше.

— Преместил си я...

— Извън дома си.

— ...в една от къщичките за гости, където може да си устроите същинска вакханалия без да се безпокоите, че децата може да ви чуят?

Ченето на Уилям увисна. Дънкан го потупа по рамото:

— Добра работа, друже. Вече никога няма да спиш сам.

Уилям замислено последва Дънкан, който се беше запътил към трапезарията с големи бавни крачки.

Наистина ли това е бил мотивът му? Затова ли с такава лекота се съгласи с предложението на Тереза? Ами ако точно това е целял в най-потайните кътчета на ума си: да я отдалечи от покрива си, за да лудува цяла нощ в прегръдките ѝ?

Излизаше, че той не познава собственото си „аз“.

Заслуша се в потракването на сребърните прибори, в долитащите гласове... в гласа на Саманта. Обожаваше гласа ѝ: доста дълбок, дрезгав и кадифено нежен, сякаш е уморена от цяла нощ с любовни игри, в които е стенала от преживяната наслада. Този глас бе достатъчен, за да възпламени у един мъж желанието да я чуе как стене неговото име. Тя щеше да стене името му — Уилям просто го знаеше.

Беше в онази къщичка само с Кларинда за придружителка, а Кларинда си имаше доста работа вкъщи, следователно...

Дънкан изхвърча от трапезарията като поле, прошепвайки на Уилям:

— В кабинета ти. Веднага.

Веднага ли? Важността на откритата информация в случая беше без значение — а както изглеждаше, тя бе наистина удивителна. Не, не и докато възбудата му не попреминеше. Дънкан отлично знаеше какво е докарало приятеля му на такъв хал и нямаше да пропусне случая да се повесели на негов гръб. И може би с право. За бога, та Уилям беше на трийсет и четири години, баща на шест момичета, стълб на благоприличието и честта, а се държеше като хлапак, който така се е одървил, че и две не вижда! Това беше доста смущаващо... но и страшно приятно. Уилям се ухили. Със сигурност не си беше загубил ума дотам, че да сподели с Дънкан това!

Той забави крачка, усмихвайки се на един позакъснял гост, който бързаше да заеме мястото си на трапезата. Когато стигна до кабинета, състоянието му почти се беше нормализирало. Почти, защото нищо не беше същото след пристигането на мис Пендъргаст. Уилям влезе и затвори вратата след себе си.

— Какво има?

Дънкан излезе от сенките. Обикновено веселото му лице беше мъртвешки бледо.

— Онзи проклет глупак Федърстоунбоу. Тереза го е чула да говори на жена си.

— Къде? — Уилям възвърна концентрацията си на мига.

— В музикалния салон, преди броени минути. — Дънкан изкриви лице в гримаса. — Не може да се каже, че господинът е потаен.

Уилям кимна.

— Защо Тереза се е обърнала към теб?

— Защото разговорът ѝ се е сторил необичаен, а ти не си бил налице. — В очите на Дънкан проблесна раздразнение. — Чуй ме! Федърстоунбоу казал на жена си, че тя трябва да даде картата на Пашенка, ако не искат да загазят още повече.

— Картата? — Устата на Уилям се изви в мрачна линия.

— Тереза не успяла да чуе всичко, но май лейди Федърстоунбоу е задигнала картата по пътя си за насам и я държи като гаранция, че Пашенка не ще я... — Дънкан сви рамене и пъкна ръце в джобовете си — ...очисти.

— Значи Пашенка я е наредил така?

— Мисля, че няма причина да се съмняваме.

— Бих я ожалил... ако не беше погубила толкова много човешки животи. — Съпругата му. Мери. Уилям стисна конвулсивно ръце. При спомена за нейната смърт... — За каква карта може да става въпрос?

— Пътъом двамата Федърстоунбоу са се отбили при капитан Фаруел. — Дънкан приглади мустаците си. — Изпрати куриер, за да се увериш в подозренията си, но така или иначе е все едно. Лейди Федърстоунбоу е дяволски проникателна жена. Можеш да си сигурен, че картата е много важна.

— Къде ли е скрита? — Мозъкът на Уилям въртеше на пълни обороти.

— Федърстоунбоу не знаеше. — Дънкан отиде до писалището. — Дъртият глупак би я предал, стига да можеше.

— Вероятно. — На този прием Уилям разполагаше с някои от най-могъщите и прозорливи мъже под свое командване, но за жалост

никой от тях не беше специалист по разузнаване и не му вършеше работа в така създалата се ситуация.

— Довечера, когато балът започне, ще претърсиш спалнята ѝ, но тя ще бъде по-глупава и от съпруга си, ако не я носи непрекъснато със себе си.

— И аз това си мислех. — Дънкан се заигра с писалките, пръснати по бюрото на Уилям. — Бихме могли да я арестуваме и да изземем картата при обиска.

— Не забравяй, че искаме да я изпратим със зелен хайвер при Пашенка. Хайвер, който тя е събирала късче по късче от приема.

Дънкан вдигна една от писалките и внимателно я разгледа. Погледът му се устреми въпросително към Уилям:

— Предполагам, че не можем да убедим една баба страстно да захвърли дрехите си?

— Ти си големият прелъстител — ухили се Уилям — ти се оправяй.

Дънкан поглади брадичката и се престори, че обмисля предложението на другаря си.

— Знаеш ли, всъщност аз май не съм чак толкова голям прелъстител.

— Трябва да направим замяна.

— Да ѝ подхвърлим фалшификат и да задигнем оригинала.

— Ако разберем къде е скрит и ако намерим някой с чевръсти пръсти, ще го направим. — Уилям мислеше и отхвърляше стратегия след стратегия. — Но кой и как?

Тереза наблюдаваше своето творение, своето *pièce de resistance*. За всеобщо удивление прасковените коприни висяха от тавана и покриваха стените, придавайки на балната зала пастелна мекота, превръщайки я в разкошен харем. Кристалните полилеи блестяха със светлините на хиляди свещи. Оркестърът свиреше с брилянтен виртуозност. Шампанското се лееше, а дамите бяха затрупани с предложения за танци — но при подобно несъответствие в броя на мъжете и жените нима би могло да бъде другояче? Джентълмените се събираха на групички и разговаряха по сериозни въпроси. Само от време на време някои от тях отиваха в стаята за карти или излизаха на верандата, за да изпуснат по една пура — сигурен знак, че се забавляват. Дори Уилям се държеше нормално и не зяпаше подир Саманта като влюбено теле. Всъщност погледът му беше много сериозен. Мистър Дънкан Монро никакъв го нямаше.

Чудесно. Най-добре въобще да не се вясва.

Тереза гледаше блестящото сборище и не можеше да разбере къде е сбъркала. Не помнеше свои значими прегрешения. През детството си бе разумна, покорна и ученолюбива, стоеше далече от неприятностите, беше утеха за баща си и майка си, но... очевидно изкупуваше някакъв незнаен грях. Защото цялата ситуация с приема се бе обърнала с главата надолу и нищо, абсолютно нищо, не си беше на мястото.

Първо на първо, увлечението на Уилям по гувернантката. Ключката беше плъзнала със скоростта на горски пожар, но Тереза не напразно се славеше като една от най-опитните светски дами. По време на целия прием тя непрестанно спираше при Саманта, за да ѝ покаже благоразположението си; винаги говореше за нея със суперлативи пред най-големите ключкарки и като капак на всичко дори се бе погрижила роклята ѝ от кралскосин сатен с релефна гарнитура да стане перфектна, добавяйки дантели на полата и миниатюрни бели розички на деколтето. Беше потушила огъня на най-опасните клюки,

но ако Уилям продължаваше да гледа Саманта като ударен с тухла по главата, злите езици отново щяха да се развържат.

А и колкото повече време прекарваше с Уилям, толкова повече се двоумеше дали наистина я блазни идеята да мине под венчило с него. Вярно, харесваше го много, обаче...

Стигаше до второ на второ: Дънкан Монро, до неотдавна офицер в Трети Кралски Драгунски полк, истинско камъче в обувката, което ѝ убива, но от което няма отгървяване. Той се осмеляваше да я гледа, нея, Тереза. Така я изяждаше с поглед, че тя току-сегиз си вееше с ветрилото, за да разхлади пламналото си чело, и се дивеше на силата на този мъжки глад. Това, което преди беше безразлично на невъзпитания господин, сега живо го интересува — и с думи той не би го изразил по-ясно. А тя... тя искаше да избяга.

Добре де. Не искаше. Но гордостта я възпираше. И не само. Всяка жена си има планове. Всяка жена има правото да променя тези планове, но Тереза не искаше да променя нищо под натиск, а точно това оказваше върху ѝ мистър Монро: натиск. Не с думи, а с онзи жарък поглед, от който ѝ спираше дъхът. С рязко движение тя разтвори ветрилото и се зае да охлажда пламналите си страни.

Поредното доказателство, че Тереза е прегрешила незнайно кога в миналото си, куцукаше към нея. Лейди Федърстоунбоу я заговори отдалече:

— Каква необикновена млада жена е наел за гувернантка полковник Грегъри!

Тереза криво погледна възрастната госпожа срещу себе си. Сламено-жълтата ѝ копринена рокля с прилепнали ръкави и ниска дантелена яка можеше и да е подходяща за някое младо момиче, но не и за жена, отдавна прехвърлила средната възраст, и определено не за дама, принудена да се подпира на бастуна си, докато се придвижва по мраморния под. Позлатеното ѝ ветрило от щраусови пера и позлатеното перо в косата ѝ бяха добри попадения, но подобен блясък някак си придаваше на лейди Федърстоунбоу уморен вид. Всъщност под очите ѝ имаше торбички, сякаш беше изкарала лоша нощ. Угризения, реши Тереза без да се замисля. Угризения за онази мистериозна карта. Лейди Федърстоунбоу побесня, когато мъжът ѝ спомена за нея, а Дънкан пощръкля, когато тя му съобщи за подочутия

разговор. Очевидно картата беше важна, но Тереза не се интересуваше защо и по какви причини.

— Мис Пендъргаст може да свири, да пее, да се грижи за деца, всички мъже на този прием въздишат по нея... може да прелъсти работодателя си...

Оркестърът свиреше, танцьорите се въртяха по дансинга, лейди Федърстоунбоу се усмихваше мило.

— Доста унижително, а, лейди Марчънт?

Тереза не харесваше лейди Федърстоунбоу. Никога не я беше харесвала и въпросната дама ѝ отговаряше с не по-малко силна неприязън. Тереза я смяташе за блудкава и злобна жена, ожесточена от напредването на годинките. Доказателството беше налице. Едва се бяха поздравили и лейди Федърстоунбоу вече забиваше нажежени игли в кожата ѝ. До кръв.

— Не се грижете за полковник Грегъри. Последвайте примера ми. Мис Пендъргаст е прекрасна жена, надарена със здрав разум, която знае, че е безсмислено да се надява на брак с имотен и състоятелен мъж като него.

— В такъв случай не е зле някой да го осветли. Вече два дена откакто я е зяпнал като безмозъчно теле. — Лейди Федърстоунбоу направи рязко движение с ръката, за да покаже, че след като е посяла семето на раздора, темата вече не я интересува. — Но не затова идвам при вас. Търсех някого, на когото мога да се доверя. Друга жена... поврага, на тази сбирка жените са дефицитни. — Старата жена се приведе и снижи глас: — Спомних си откъде съм чувала името на мис Пендъргаст.

Тереза наостри уши, но се постара да не издаде любопитството си:

— О, няма?

— Мис Пендъргаст е онази безпризорна джебчийка, която се подвизаваше в Лондон преди шест години. Навърташе се около театъра и задигаше портфейлите на джентълмените, които се фукаха как им се била усмихвала, докато изчезвала с парите. — Лейди Федърстоунбоу затвори ветрилото си и притисна дръжката му към присвитите си устни. — Предполагам, че някой трябва да каже на полковник Грегъри, а?

Тереза се втренчи с нямо изумление в събеседницата си — древна в шикозния си тоалет, който не успяваше да създаде илюзията за младост, с петна от руж върху бузите... но не бяха ли това почти изчезнали синини?

Чак тогава проумя важността на казаното от лейди Федърстоунбоу. Проклятие. Сега Тереза си спомни историята. Адорна беше взела момичето-крадла под крилото си и го беше научила как да върви, говори, чете, преподава. Като гувернантка повереницата ѝ си беше спечелила славата на безстрашен защитник на своите подопечни и беше разказала играта на онзи идиот Уърдлоу, за което Тереза ѝ сваляше шапка. А сега... какво да прави с тази информация? Не можеше да реши моментално, обаче ѝ се щеше да посмачка фасона на лейди Федърстоунбоу. Взе си чаша шампанско от преминаващ лакей и отпи с добре изигран израз на досада:

— Сещам се кого имате предвид, но, драга, запомнили сте погрешно името. Онова същество се казваше мис Пени Гаст. — Тереза отчетливо произнесе думите и отпи глътка от шампанското си. — Грешката ви е разбираема. Предвид напредналата ви възраст, проблемите с недочуването не са изненада.

С чуването на това лейди Федърстоунбоу нямаше проблеми. Лицето ѝ се обагри в мораво. Перото в косата ѝ трепереше, докато тя се тресеше от яд. За момент Тереза се зачуди дали старата хиена няма да размаха бастуна си насреща ѝ. Вместо това лейди Федърстоунбоу попита с тих и напрегнат глас:

— Сигурна ли сте?

— Милейди, като всяка жена обичам да съм в центъра на вниманието, което мис Пендъргаст ми отнема. — Тереза примигна престолено невинно. — Не мислите ли, че щях да реша въпроса, ако беше толкова лесно?

Лейди Федърстоунбоу кимна и преглътна мъчително.

— Да. Предполагам, че щяхте. — Тя посегна към кръста си, напипа чантичката си, украсена с лъскави черни пайети, и я стисна, докато нещо вътре не се смачка. — Трябва да поседна.

— Ще ви е нужна ли помощ? — Тереза беше готова да я предложи. От пристигането си лейди Федърстоунбоу куцаше и залиташе, сякаш страдаше от силни пристъпи на подагра. Не че не ѝ се

падеше — Тереза никога не беше срещала такава зла старица, но въпреки това не ѝ беше приятно да я гледа как се мъчи.

— Ще се оправя до моето кътче в нишата. — Валда изгледа младата жена с такава неприкрита злоба, че Тереза отстъпи назад. — Оттам чувам отлично.

Когато остана сама, лейди Марчънт разтърка настръхналата кожа на ръцете си. Ако можеше, лейди Федърстоунбоу щеше да си го върне. Да си го върне на всички тях. Тереза се огледа за Саманта и я видя, увлечена в разговор с лорд Хартън. Определено онази отвратителна старица щеше да си го върне на Саманта, ако можеше — а тя можеше.

Би могло да се намери оправдание за поведението на лейди Федърстоунбоу. Съпругът ѝ подскачаше по дансинга с една от младите матрони и опипваше гърба ѝ. Похотливият стар мръсник можеше да докара всяка жена до лудост, но Тереза се съмняваше, че той упражнява чак толкова влияние върху съпругата си. Лейди Федърстоунбоу беше жена с твърде силна воля.

Тереза премести погледа си на Уилям. Той тихо разговаряше с онзи гнусен мелез, Дънкан Монро, който най-накрая си беше показал носа. Дънкан... най-добрият приятел на Уилям. Дънкан — винаги дразнещ, винаги бдителен... винаги желан. Проклети да са очите му!

Тереза отново погледна Уилям. Напоследък Уилям и Дънкан се уединяваха твърде често, за да си шепнат. Дънкан направо беше изхвърчал от стаята, когато тя му съобщи за картата, и от него и Уилям нямаше ни вест, ни кост, докато не стана време за вечеря. А снощи, когато гостите си бяха легнали и тя се промъкна долу за глътка уиски — уискито се считаше неподходящо за крехкия организъм на дамите и никой не би помислил да ѝ предложи от напитката — чу как разговарят в кабинета. Тереза беше притиснала чашата до вратата, но не бе успяла да схване повече от няколко думи: Федърстоунбоу и Пашенка. Когато тръгна от Лондон, граф Пашенка беше пуснал слух, че е болен, макар всички да знаеха, че е напуснал града заради някаква своя уговорка.

Беше ли дошъл тук, в Езерната област? Бяха ли го заловили Уилям и Дънкан при някой от нощните си набези? Би била глупава грешка за двама що-годе интелигентни мъже, но нима не бяха спрели нейната карета?

Тя се втренчи в мехурчетата на шампанското и присви очи. Федърстоунбоу. Пашенка. Ловът на разбойници.

Главата ѝ рязко подскочи. Балната зала се превърна в обект на щателно изследване.

Твърде много генерали. Твърде много посланици. Твърде много мъже в черни костюми, които не разполагаха нито с парите, нито с родословието, за да присъстват на подобен прием, но които за сметка на това излъчваха власт и тайнственост. Беше ги познала, макар че ѝ бе убягнала значимостта на тяхното присъствие.

Отново погледна към Уилям и Дънкан. Те не бяха спрели каретата ѝ, защото я мислеха за бандит. Бояха се, че тя може да е шпионка, която бяга от Лондон по петите на своя началник, граф Пашенка. О, да. Тереза беше живяла в Индия и познаваше от първа ръка съперничеството между Англия и Русия за богатствата на Изтока. Знаеше отлично, че във всеки индийски град и паланка има шпиони. Не беше разбрала, че същото важи и за Англия.

Е, по-добре късно, отколкото никога.

Шпиони. Беше се озовала в шпионско гнездо.

Саманта благодари на мистър Лангдън за танца — втория и последен танц с него за тази вечер — и се извини. Вратите към верандата бяха разтворени, ветрецьт развяваше коприните с прасковен цвят, приближаваше полунощ. В балната зала ставаше все по-задушно и Саманта се умори. Умори се от танците, от несекващите светски разговори, от безкрайните ласкателства и от факта, че полковник Грегъри не я потърси за танц, както беше обещал. Вместо това беше погълнат от сериозни разговори първо с мистър Монро, после с лорд Хартън.

Не че Саманта действително я беше грижа. Тя може и да си въобразяваше, че е влюбена в полковник Грегъри, но беше наясно че любовта е трайна, колкото облачета дим от комина, разпръснати с лекота от повеея на вятъра. Може би ако целунеше някой друг мъж, щеше да си въобрази, че е влюбена в него.

Да. Отличен план. Щеше да целува други устни и да направи сравнение. Под въздействието на мъжката страст онази болка в областта на сърцето щеше да спре и тя пак щеше да бъде себе си — мис Саманта Пендъргаст, независима, своеволна, самоуверена.

Сред усмивки, кимвания, реверанси, и пак кимвания, и пак усмивки, тя успя да се оттегли в стаята, приготвена за освежаване на дамите. По стените висяха огледала, пред всички масички бяха поставени табуретки. Навсякъде имаше кани с вода, чисти носни кърпички и пудра. Саманта въздъхна облекчено и се отпусна. Изсипа малко вода в една купа, натопи в нея кърпичка, изстиска я и намокри лицето си. Каква прохлада! Тя притвори блажено клепачи.

Веднага образът на полковник Грегъри изникна в съзнанието ѝ. Никой друг мъж не се носеше така елегантно като него. Тъмносиньото сако прилепваше по раменете му, брокатената жилетка очертаваше тънкия му кръст, черните панталони обгръщаха бедрата му както... както щеше да го обгърне тя, ако здравият разум тотално я напуснеше. Но тази опасност засега беше далеч. Това, че полковник Грегъри радваше очите ѝ, все още не означаваше, че е поела по стръмния път на падението.

А чертите му... на бала имаше дузина мъже, които бяха по-красиви, но лицето му беше благородно, грубо изсечено, мъжествено. Държанието на полковника, изражението на това лице, вдъхваше на жените увереност, че той ще се грижи за тях. Когато погледът му се устремеше към Саманта... краката ѝ се подкосиха, благоразумието я напусна и тя се свлече на една табуретка.

Дочу тихия и отсечен звук от стъпки. Мили боже! Някой идваше.

— Търсех ви — обърна се към нея лейди Марчънт. Какво ли пък имаше сега?

Лейди Марчънт се настани на табуретката срещу нея и решително остави чашата с шампанско на масичката. Пое ръцете ѝ в своите, което изправи Саманта на нокти.

— Ти си сам-сама на света. Няма кой да те посъветва, затова реших да вляза в ролята на твой наставник.

— Добре. — Но защо?

— Дюкрос е обаятелен, но беден. Завоювала си вниманието на мистър Лангдън. Той е вдовец с осем хиляди лири годишен доход. Разбира се, трябва да помислиш добре дали искаш да виждаш лицето му всяка сутрин на масата за закуска. Лорд Хартън... на твое място щях да бъда предпазлива. Той е във висша степен желания ерген, но е наследник на стар род и се съмнявам, че семейството му ще те приеме, в случай че Хартън си загуби ума да ти предложи брак.

Саманта се бореше с объркването и цинизма, докато се опитваше да проумее мотивите на лейди Марчънт за тази интермедия. Себичност, навярно, обаче дамата направо сияеше от искреност. И от решимост. Освен това... сякаш ролята на ментор не ѝ беше по вкуса. Саманта внимателно помисли, преди да отговори:

— Милейди, аз... не си търся съпруг на бала.

— В такъв случай си глупачка. — Устата на лейди Марчънт беше извита в решителна линия, а очите ѝ гледаха сурово. — Тези мъже подскочат около тебе като агънца. Не ги интересува фактът, че си гувернантка. Ако се понапънеш малко, скоро ще станеш съпруга и никога няма да ти се наложи да изкарваш с труд прехраната си.

Саманта хвърли кърпичката, която се приземи с плясък в купата с вода.

— Аз обичам работата си.

— Друг път. Харесвам те, и сама не знам защо. Не бива, но те харесвам. — Лейди Марчънт хвърли поглед към вратата и снижи глас. — Лейди Федърстоунбоу те е разпознала. От Лондон. От улиците.

Изведнъж Саманта разбра всичко. Разпозната. Заловена. Крадла. Завинаги. В момента лейди Федърстоунбоу може би казваше на Уилям какво е узнала и в очите му щеше да пламне презрение. Точно от това се боеше. Вдиша въздух и усети как болката раздира дробовете ѝ.

— По дяволите! — думите се изплъзнаха от устата ѝ. Поиска да си ги вземе обратно и тогава осъзна: какво значение имаше? Лейди Марчънт знаеше.

— Предполагам, че трябва да си събера багажа. Незабавно.

Тереза хвана ръката ѝ и я раздруса.

— Не. Прикрих те. Казах на старата усойница, че е сгрешила. В безопасност си. Казвам ти го, за да знаеш, че ако сега си хванеш съпруг, той няма да разбере преди да е станало твърде късно.

Саманта не схващаше защо лейди Марчънт ѝ говори тези неща.

— Та това е... ужасно. Ще се окажа обвързана с мъж, който се срамува от мен!

— По-добре така, отколкото изобщо никакъв съпруг. — Тереза нетърпеливо размаха ръце. — Обгърнатата си от ореол, от слава, която има някакво лустро. С един богат съпруг всички врати ще се отварят пред теб.

— Ами ако съпругът ми се ядоса, че е бил измамен по подобен начин? — Саманта много добре помнеше болката, която един юмрук можеше да причини.

— Няма значение. С твоята екзотична хубост лесно ще поддържах интереса му около една година. Той ще иска от тебе наследник и още един син за резерва, а после така или иначе ще се занимава с любовниците си. Такива са правилата на играта. — Тереза вдигна тост и преглътна остатъка от шампанското си. — Или може би нещата стоят по-различно в ниските социални прослойки?

— Не. — Саманта не можа да удържи циничния си смях. — Бракът е един и същ навсякъде. Ето защо не съм се омъжила.

— Браво на теб. — Лейди Марчънт присви устни от погнуса. — Аз съм дама — при това състоятелна — и ми е нужен съпруг, за да получавам покани за всички светски мероприятия, които са от някакво значение.

Лейди Марчънт беше откровена до грубост. Лейди Марчънт ѝ беше направила услуга. Саманта съзря възможност да ѝ върне жеста:

— Светските мероприятия сигурно са ти дошли до гуша. Не би ли предпочела да едно хубаво търкаляне под юргана с мъжа, когото обичаш?

— Какво искаш да кажеш? — Лейди Марчънт шумно си пое въздух.

— Много добре знаеш какво искам да кажа. Аз също те харесвам и сама не знам защо. Не бива, но те харесвам. — Саманта осъзна, че говори истината и това едновременно я зарадва и уплаши. — Ти си дама, която през целия си живот винаги е осъществявала нечий очаквания. Оженила си се за добра партия, общувала си с хора от твоята класа, обличала си се под диктата на модата... и всичко това за какво? Определено не и за теб самата.

— Харесвам диктата на модата... и общуването с хора от моята класа.

Саманта се взря внимателно в жената срещу себе си, мъчейки се да я разбере и най-накрая ѝ просветна:

— Ти дори не ги наричаш приятели.

— Приятелството не е всичко на този свят — отбранително възрази преbledнялата лейди Марчънт.

Самотата прорязва като нож Саманта. Обзе я копнеж да си поговори с Адорна и другите момичета от Реномираната академия за гувернантки.

— А на мен ми липсват моите приятелки. — За момент уплашената, объркана жена срещу нея също ѝ заприлича на приятелка и Саманта наруши собствените си правила. — Мистър Монро изгаря от желание по теб. С него ще си прекараш чудно.

— Но не за дълго — незабавно контрира Тереза.

— А кои неща са за дълго, милейди? — Саманта чу цинизма в думите си. — Ще ми кажете ли?

Лейди Марчънт отвори уста и овладя треперенето си.

— Когато приемът приключи, възнамерявам да имам съпруг. — погледът ѝ многозначително се спря върху Саманта.

— Най-голямата награда за послушните момичета.

— Полковник Грегъри. Разбира се.

— Така ще измамиш и двама ви, Тереза. — Лейди Марчънт понечи да възрази, но Саманта вдигна ръка. — Никога не съм се съмнявала, че е твой, ако го искаш. Но е срамота, при положение, че има мъж, който така страстно те желае. Въпреки това нека бъде волята ти.

Очевидно благопожеланията на Саманта не бяха достатъчни за лейди Марчънт.

— Не можеш да го имаш. Знаеш ли как загина съпругата му?

— Не, милейди. — Против волята си Саманта се заслуша като хипнотизирана в разказа на Тереза, която заговори бързо, сякаш искаше да приключи колкото може по-скоро:

— Бяхме разквартирувани в Кашмир, една великолепна местност в планината. С хладен климат и забележително красива природа. Всички живеехме в определената ни част. Не знам как да опиша самотата от живота в непозната страна, където всичко ти е чуждо... и където местните жители те мразят. Някой изпращаше покана и ние му отивахме на гости. Изминавахме дълги разстояния, за да се видим със стари приятели, да наваксаме с клюките от родината, да чуем английски без акцент. — Тереза се втренчи в Саманта, но гледаше през нея към място и време, които безвъзвратно бяха отминали. — Винаги имаше някакви брожения, подклаждани от руснаците и Уилям винаги беше доброволецът, който заставаше начело на батальона.

Непосредствено преди най-големия прием в годината, нашата чест беше повикана да потуши поредното въстание. И Уилям за пореден път отпраши нанякъде.

Саманта преглътна и се укори за глупостта си: да се тревожи за мъж, който очевидно е оцелял след опасността... но беше безсилна.

— Мери се разсърди, което беше много необичайно за нея, защото по принцип тя беше най-милият човек на света. Обожаваше своя мъж и винаги позволяваше да бъде неговото. Тя искаше да се завърнат в Англия, той — не. Останаха. Тя искаше да запишат момичетата в английски пансион, той — не. Момичетата останаха при тях. На нея ѝ липсваха семейството, роднините... предупредих я, че е неразумно във всичко да отстъпва на мъжа си, но нямаше кой да ме чуе. — Лейди Марчънт направи гневен жест с ръка, за да покаже как Мери е отхвърлила съвета ѝ. — Както и да е, тя никога не молеше Уилям за нищо, но много искаше да отиде на приема и да се види с приятелите си. Той ѝ забрани и нареди тя да си стои вкъщи. Не знам защо онази вечер Мери не му се подчини — не изключвам, възможността да са се скарали, обаче е факт, че тя тръгна сама. Но никога не пристигна.

Гласът на Тереза секна.

Саманта ѝ подаде собствената си кърпичка и съжали, че няма още една. Нещата бяха по-зле, отколкото беше предполагала: ужасната смърт на Мери, страданията, които бедната жена сигурно беше изпитала.

Лейди Марчънт избърса сълзите от очите си.

— Откриха трупа на другата сутрин. Крадците преобърнали каретата. Мери загинала на място, слава богу, но обирджиите убили кочияша, прислугата и задигнали всичко по-ценно: бижута, дрехи.

Лейди Марчънт съживяваше ужаса на онази вечер и Саманта го съпреживя с нея.

— Горката жена! — възкликна тя и се сети за още нещо. — Горките момичета! — Дали знаеха, че майка им е била съблечена и захвърлена в канавката като кофа смет?

— Уилям никога не се е славел с толерантност, но след случилото си той просто полудя. Стана тираничен. Залови всички крадци и ги обеси. Залови всички руснаци и бунтовници в Кашмир. — Лейди Марчънт потрепери. — Върна се в Англия с децата и се

превърна в полковник за собствените си момичета. Не се и съмнявам, казвал си е, че го прави за тяхно добро. Обвиняваше се за смъртта на Мери.

— Бих казала, че е имал основания — меко изрече Саманта. Горкият Уилям, с присъщото си чувство за отговорност, от което страдаше и с което се гордееше. Колко ли гняв и скръб е извикала у него смъртта на любимата му съпруга? Колко ли е дирил възмездие?

— Абсолютно вярно. Той приемаше Мери за даденост. Не осъзна какъв човек е имал до себе си, преди тя да си отиде. Господи! — Лейди Марчънт смачка кърпичката в ръцете си и започна да диша тежко, сякаш не ѝ достигаше въздух.

— Ти му се сърдиш, защото я е пренебрегвал! — извика Саманта в пристъп на осенение.

— Уверявам те, че няма да търпя подобно отношение към себе си. — В очите на Лейди Марчънт проблесна смесица от сълзи и гняв. — Но знай, Саманта, безсмислено е да искаш Уилям за себе си. Кълна ти се. По-добре ми го остави. Той би ти простил всичко, но не и миналото на крадец.

21

От балната зала се носеше музика, месецът посребряваше ливадите и езерото, а във въображението на Уилям Саманта стоеше на верандата и разговаряше с похотливо ухиления лейтенант Дюкрос.

Тя какво си въобразява? Вчера го уверяваше, че няма опасност да се усамоти с лейтенанта, решение, които Уилям беше приветствал. Сега се беше облегнала на перилата, съблазнително извивайки сочното си тяло, вперила възхитен поглед в Дюкрос. Малкият мерзавец изглежда не можеше да повярва на късмета си! Той се наведе напред... устните му почти докоснаха нейните...

Уилям тресна вратата е все сила.

— Лейтенант!

Лейтенант Дюкрос подскочи и се обърна с юмруци, готови за бой.

— Вътре се нуждаят от вас.

— Кой се нуждае от мен, сър? — Лейтенантът имаше дързостта да му се озъби.

Кой, наистина?

— Домакинята. Трябват й партньори за танците.

Лейтенант Дюкрос се поколеба. Очевидно беше наясно, че началникът му го баламосва и искаше да се опълчи, но не му стигаше кураж. Той удари токове и се поклони на Саманта:

— Ще ми позволите ли да ви придружа вътре, мис Пендъргаст?

Саманта наблюдаваше двамата съперници с израз на великодушно търпение:

— Тук ми харесва, лейтенант Дюкрос.

Лейтенантът отново се поклони и вдървено закрачи към балната зала. Спря, когато мина покрай Уилям:

— А вие идвате ли, полковник Грегъри?

Уилям се втренчи немигащо в Дюкрос, докато последният не сведе поглед.

— Не бъди нагъл — скастри го той и му обърна гръб. С бързи крачки отиде до Саманта и я погледна мрачно.

Тя вирна още по-упорито брадичката си:

— Реших, че трябва да опитам целувките на другите мъже.

— Какво? — Не я беше последвал дотук, за да чуе това.

— Откакто ме целуна, аз — тя замълча в търсене на точните думи — не съм на себе си. Изчервявам се щом те видя.

Уилям се облегна на перилата и скръсти ръце.

— Очарователно.

— Открих, че нямам апетит — бавно продължи Саманта. — Често се отнасям нанякъде, когато някой ми говори.

— Нима? — Тази жена го караше да мърка като котенце и да реве като див звяр.

Тя поклати глава в знак на укор:

— Така не може повече. Размислих и реших, че трябва да придобия малко опит.

— Съгласен съм.

— Много добре — изрече тя след кратко колебание.

— Но не е нужно да придобиваш този опит с други мъже. Особено с мъже като Дюкрос — изтъкна Уилям.

— Наясно съм, че той е свикнал да покорява женските сърца и сигурно умее да се целува добре.

— Свикнал е да разрушава репутацията на неопитни млади жени. Ще научиш всичко, което искаш за целуването от мен.

— Но тогава пак ще се изчервявам, когато те видя.

— Може би ще станем двама.

Тази жена беше толкова умна и толкова глупава. Толкова красива и толкова... красива. Кожата ѝ сияеше от отблясъците на свещите в балната зала. Пълните ѝ устни трепереха. Тя наистина беше уязвена. Нещастна. Разтревожена. Не знаеше какво да прави с емоциите, които я връхлитаха на пристъпи.

Той знаеше, но не биваше да ѝ показва. Не биваше да я обвие с ръце. Не биваше да я покрива с целувки. Но някак неусетно „не бива“ се превърна в „бива“, когато плъзна ръце по кръста ѝ и я притегли към себе си.

Тя опря длани в гърдите му и извърна глава.

— Саманта — прошепна той, сведе глава и откри устните ѝ. Сладка. Тя беше толкова сладка. Толкова неопитна, толкова неподправена, толкова щедра, толкова страстна... Уилям прекъсна целувката, сякаш това щеше да го направи по-добър и по-почтен, когато в действителност беше най-големият негодник на тази земя. Развъртаваше гувернантката на дъщерите си и ненаситно жадуваше за още по-плътски грехове с нея.

Чак му стана смешно. Той беше военен от кариерата. Беше готов да заяви на всеки, че е лишен от капка въображение, но сега май откри, че се е лъгал. Докато я държеше в ръцете си, попивайки топлината на тялото ѝ, чувствайки нежната заобленост на гърдите ѝ, галейки изваяните ѝ рамене, въображението му повече от живо му показва образа на две преплетени голи тела. Той щеше да я положи на леглото, да се намести между краката ѝ и бавно да потъне в нея, повеждайки я по нежния път на страстта. Щеше да я направи истинска жена.

Неговата жена.

— Полковник Грегъри, моля... — сподавено извика тя. — Някой ще ни види.

Саманта притискаше ръце към гърдите си, сякаш не би могла да понесе допира до него. Брадичката ѝ беше вирната и тя изглеждаше... сърдита.

Сърдита?

— Ако някой ни види, това няма да ти навреди. Ти си почитан член на обществото, а аз не съм. Аз имам нищожната си репутация на гувернантка, а преди това — тя си пое дълбоко въздух — дори и нея нямах. Моля те. Знам, че вече не мога да остана тук, не ми пречи да си намеря друго място.

Уилям я пусна, сякаш тя щеше да изгори ръцете му.

— Права си. Извинявай.

Тя оправи полите си без да вдига поглед от ръцете си.

— Значи си съгласен, че трябва да си отида?

Не. Въобще не беше съгласен. Но ако тя останеше... не можеше да се заблуждава — щеше да я има в леглото си, дори ако трябваше да я отведе насила там.

— Може би ще е по-добре да попитам ще имат ли децата нова майка, в който случай гувернантката е... Съпругата ви ще поиска сама

да избере гувернантка. — Саманта отстъпи назад. — Предполагам, че лейди Марчънт ще бъде щастливката.

Уилям продължаваше да мълчи. Сега не беше моментът. Първо щеше да се погрижи за двамата Федърстоунбоу. Не че не можеше да го направи и тази вечер... Но не. Трябваше да прояви разум. Ето защо внимателно премери думите си, преди да отговори:

— Лейди Марчънт посреща всички изисквания от списъка ми, а през последните дни доказа, че е несравнима домакиня. Тя е логичният ми избор.

— Чудесно. — Саманта се усмихна принудено. — Ами тогава желая ви всичко най-хубаво. — Обърна се припряно, слезе по стълбите на верандата и се изгуби в тъмнината на парка.

Уилям потърси пура в джоба си, измъкна една и я запали. Списъкът спокойно можеше и да не съществува. На книга лейди Марчънт беше логичният му избор. Тя се справяше със задълженията си по начин, който заслужаваше възхищение. Изглеждаше прекрасно. Уилям я харесваше, но обмисляше евентуалния брак с нея със същото удоволствие като посещението при бръснаря.

Честно казано и Тереза мислеше за него по същия начин. Тя прекарваше все по-малко време с него, предпочитайки да поклоукарства с приятелките си или да надзирава прислугата. Или да избягва Дънкан с такова прилежание, че на Уилям му идеше да се пръсне от смях. Приятелите му бяха безумно влюбени един в друг, бог да им е на помощ.

Много добре. Когато лорд и лейди Федърстоунбоу бъдат заловени и Пашенка пътува към Русия, натоварен със невярна информация за заблуда на врага, той щеше да предложи брак на Саманта. После щяха да се оженят. Това беше единственият възможен изход от битката.

Вратата зад него се отвори и той чу шумоленето на коприна. Тереза излезе на верандата.

— Навремето съм чувала какво ли не, но това е просто шедьовър. „Тя е логичният ми избор“. Ще избродирам тези думи на гергеф и ще ги сложа в рамка. Сгриват ме и ме карат да изпитвам топли чувства към теб.

Тереза със задоволство установи, че Уилям има благоразумието да замълчи. Обзе я необикновен импулс. Благороден. Глупав. Който

щеше да доведе до голяма загуба както във финансовото, така и в общественото ѝ положение. Това никак не ѝ се нравеше, но ѝ дотегна да се държи разумно и да оправдава всички очаквания. Дотегна ѝ мъжете, смятани за добра партия, да ѝ се кланят, докато всъщност ламтят за парите ѝ. Дотегна ѝ кроенето на планове и сложни схеми да се омъжи за богаташ, за да избяга от зестрогонците при положение, че те бяха толкова по-обаятелни от благопристойните джентълмени.

— Тереза... — пророни Уилям.

Тя му даде знак с ръка да замълчи:

— О, я стига, моля ти се! Номерът с „Тереза“ няма да мине. Не знам имаш ли, нямаш ли намерение да ми предложиш брак, но си го набий добре в ушите: не те искам. Няма да ти стана жена. Вече съм била женена за човек, който не ме обичаше. Харесваше ме. Беше му приятно в моята компания. Но не ме обичаше. Обичаше батальона си. — Тя взе пурата от ръцете на Уилям и си дръпна от нея. — А ти си влюбен до полуда в твоята гувернантка.

Уилям остро си пое въздух.

Тереза не знаеше дали това беше реакция на грубия ѝ език, пушенето ѝ, или защото хвърли голата истина в лицето му.

— И едва успяваш да се съсредоточиш върху работата си, която разбрах каква е, между впрочем. — Тя си дръпна още веднъж от пурата. — Защото не съм тъпата гъска, на каквато се правя. Всъщност съм по-умна от почти всички на този прием и ми писна да го крия.

— Работата ми ли? — предпазливо попита Уилям.

— Шпионската ти дейност. Не се тревожи, ще си държа езика зад зъбите. Но едно ще ти кажа — Тереза повиши тон — отиди при мис Пендъргаст и я налюби. Ти си мъж на честта и имаш изградена престава за това кое е правилно, кое — не, и кой за кого трябва да се ожени. Проклетата ти чест е толкова силно развита, че ще ме вземеш за съпруга само защото смяташ, че така е редно да постъпиш, и няма да вземеш мис Пендъргаст за любовница, защото дългът ти повелява, и аз всяко утро ще се будя с мисълта, че ти не ме обичаш. Всеки път, когато се търкаляме в леглото, ще знам, че си представяш нея. А аз заслужавам нещо много по-добро от такъв тип отношение. — Тереза замахна с пурата. — Тя седи в къщичката за гости и плаче, цупи се или, като я знам каква е, се мъчи да вземе решение дали да ти се

отдаде. Предлагам ти да се отбиеш при нея и да ѝ помогнеш с вземането на решение.

Уилям се втренчи в нея. В пурата ѝ. В сардоничния израз на лицето ѝ.

На устните му изгря усмивка. Той вдигна ръката ѝ и я целуна. Поклони се, прескочи перилата и изчезна в нощта.

Тереза изсумтя и отново дръпна от пурата. Ама че идиотка беше. Идиотка, на която въобще не ѝ пукаше, че е идиотка.

— Браво — изрече един дълбок мъжки глас от тъмнината. — Това беше най-интересната интермедия, на която съм имал удоволствието да присъствам.

Тереза се извъртя и сърцето ѝ се сви. Високата фигура изплува от сенките на мрака. По дяволите, това беше той.

Дънкан се извисяваше над нея. Светлината от прозорците нежно огряваше лицето му и тя видя трапчинките на бузите му. Негодникът му с негодник!

— И тука чувам, че ти винаги имаш мъжете, които пожелаеш.

— Откога слушаш?

— Последвах те тук от залата, разбира се. Имам ярко изразен интерес от резултатите на твоя малък разговор.

— Нима? Какво те интересува дали ще се омъжа за Уилям или не?

— Ако се омъжиш за Уилям, не можеш да се омъжиш за мен.

Тереза всмука толкова дълбоко дима от пурата, че се задави. Дънкан, в един от своите пристъпи на вулгарно поведение, я потупа по гърба, за да ѝ мине.

— Дай ми това. — Той издърпа пурата от пръстите ѝ и я хвърли в храстите. Обгърна раменете ѝ с ръце, наведе се и я целуна.

Тя го заудря по гърдите с всичка сила и го зашлеви по бузата. Мразеше го. Божичко, как го мразеше. Когато се приготви за следващия удар, той я сграбчи за китката.

— Това, скъпа моя, беше грешка. — Дънкан я хвана през кръста и я придърпа плътно към себе си, така че да му е удобно.

И я целуна. До безпаметност.

Тя се опита да го сгълчи, но езикът му беше там, той го вкарваше и изкарваше в безсрамна имитация на сексуален акт. Той пусна ръката ѝ и притисна врата ѝ с шепи. Тереза изгуби равновесие и сграбчи

раменете му. Перилата се забиха в бедрата ѝ и на нея ѝ се доця да бъде вбесена, гневна, шокирана. От това как е заклещена, от униженото ѝ достойнство, от наглото му предложение.

Но не беше. Не и когато тръпка пробягна по кожата ѝ, различна от всяка друга тръпка, която беше изпитвала. Това не беше невинно цуни-гуни. Случваше ѝ се онова, за което всяка жена тайно си мечтаеше. Тереза притвори клепачи и се наслади на сблъсъка на две огнени души. Искеше да се притисне до него, да се отърка във всяка частица на тялото му. Допирът до него беше извор на удоволствие. Но Дънкан я беше хванал твърде здраво. Той контролираше всяко нейно движение и я държеше между перилата и мускулестата си снага. Когато за момент спря целувката за глътка въздух, здравомислието ѝ за кратко се възвърна. Но той отново наведе глава и плъзна устни по контурите на лицето ѝ, нежно всмуквайки меката част на ухото ѝ, и хапейки я лекичко. Тереза подскочи и си пое дълбоко въздух:

— Заболя ме!

Той се засмя и духна няколко кичура от косата ѝ:

— Скъпа моя, та ти дори не знаеш какво ти харесва! — Устните му отново намериха ушенцето ѝ.

— Господи! Дънкан! — Тя стисна здраво косата му, желаейки да му отвърне със същата болка, която той ѝ причиняваше.

Дънкан не го беше грижа. Устните му се спуснаха надолу под ухото ѝ. Той обсипа с ласки пулсиращата вена на шията ѝ и започна да дразни едно чувствително местенце на ключицата ѝ, което особено много му хареса.

Тереза чу стоновете си. Изразяваше открито бурните си чувства като някоя... никаквица. Дънкан обаче съвсем не ѝ се присмиваше, а я вкушваше с ненаситно обожание.

На Тереза ѝ се стори, че звездите на небосвода се въртят, понесени от вихъра, и... пожела ръцете му да обхванат гърдите ѝ, главата му да се озове между краката ѝ, дяволите да го вземан този негодник, искаше да го притежава по всеки възможен начин.

Той отново целуна устните ѝ, завладя ги докрай, сигурен в благосклонния прием. Притворила клепачи, тя погали езика му със своя, целувайки го както никой мъж преди. Сякаш за пръв път се целуваше — и това беше вярно. Тереза за пръв път се целуваше така. С

цялото си тяло. С цялото си същество, обхванато от копнежа да бе слее с мъжа, който я държеше в прегръдките си.

Когато Дънкан най-сетне вдигна глава, тя прокара пръсти, през косата му. Проговори с глас, който ѝ се стори чужд и дрезгав:

— Ще те чакам в спалнята си.

— Да — прошепна той. — По-късно.

Тя примигна насреща му, мъчейки се да събере поне някакви парченца от разума си.

— Ка... какво имаш предвид с „по-късно“?

— Мило мое момиче, ти тласна Уилям по пътя на любовта, а Уилям е домакинът. Тъй като ти си домакинята, това означава, че сама трябва да ръководиш бала.

Тереза не вярваше на ушите си. Почти остана без дъх от възмущение. Той не беше изпепелен от огъня на страстта като нея. Той се владееше.

— Ти нарочно ме докара до състояние, в което и две не виждам. Нарочно!

— Какво състояние? Целунал съм те? Точно така, бог ми е свидетел. От години се нуждаеш някой да те нацелува едно хубаво.

Унижението заби ноктите си в нея.

— Ти ме изведе тук и ме насили, докато аз... насили ме.

— Мила моя, ако искаше можеше да си тръгнеш.

Вярно беше. По някое време, докато траеше последната целувка, той стоеше изправен като стълб, а тя беше увиснала на раменете му като някое безпомощно момиченце. Тереза отскубна ръцете си от неговите и ги сви в юмруци. Щеше ѝ се да запици. Щеше ѝ се да го срита. Щеше ѝ се да издере очите му.

— Когато балът свърши — каза Дънкан — ще дойда в спалнята ти.

Тя отново видя трапчинките на бузите му и разбра, че той ѝ се присмива. За разлика от нея Дънкан беше запазил контрол над себе си. Преднамерено беше разбудил жажда у нея, която нямаше намерение да утоли, с което ѝ показваше, че държи по-силната ръка.

— Няма да те посрещна с отворени обятия.

— Отначало не, но и двамата знаем, че ще те накарам да размислиш.

Тя вдигна ръка, разпери пръсти и го зашлеви с все сила. Той не я докосна, но гласът му внезапно охладня:

— Не го прави втори път.

Тя се поколеба, ръката ѝ се отпусна и тогава разбра: че трябваше да поеме функциите си на домакиня, и че беше целувала Дънкан Монро с цялата чувственост, на която беше способна. А той ѝ беше отговорил. Копелето вече я беше белязало. Естествено. Нали искаше да я направи за посмешнице пред всички. Беше ѝ отмъстил за презрителното поведение през годините. Отмъщението му си го биваше.

— Разбърка ли косата ми?

— Съвсем не, бях много внимателен. — Той взе треперещата ѝ ръка и я положи върху прическата ѝ. — Виждаш ли? Дори фиба не е паднала.

— Разкопча ли ме? — Тя почна да опипва гърба си.

— Напълно си закопчана. Роклята ти е във вида, в който излезе на терасата. — Той отстъпи назад и я огледа. — Е, може би е малко поомачкана, но това може да се обясни с танците.

— Да, сигурна съм, че си прав. — Тереза изправи рамене и си пое дълбоко дъх. — Сигурен ли си, че не си ме белязал по начин, който да привлече вниманието към мен?

— Скъпа моя, намирам те за извънредно подозрителна.

— А аз те намирам за въздух под налягане.

Дънкан се разсмя. Копелето отметна глава назад и се разсмя от все сърце. Тереза понечи да си тръгне, но той я хвана за ръката и задъхвайки се каза:

— Косата ти, роклята ти са съвършени, но ако от теб се излъчва страстен плам, надали мен трябва да виниш.

— Влизам.

— Довечера ще бъда в спалнята ти.

— Не си прави труда.

Тя величествено се понесе към балната зала. Може би брадичката ѝ беше вирната прекалено високо, но тя се нуждаеше от увереността, която тази надменна поза ѝ вдъхваше. Гостите ѝ се усмихваха, вдигаха наздрависи в нейна чест, и тя раздаваше усмивки, с пълно съзнание за дълга си на домакиня. Тя беше в съзнание. Онова недоразумение на верандата не беше нищо друго освен моментна

лудост. Обикаляйки сред гостите, тя си проправи път до подиума на оркестъра. Нареди на музикантите да изсвирят няколко трилера. Когато успя да прикове вниманието към себе си, тя се обърна към събралото се множество:

— Полковник Грегъри е неразположен, но настоя да се забавляваме и мисля, че най-малкото от уважение към него сме длъжни да изпълним волята му. — През залата премина кикот и Тереза кимна радушно. — Време е за среднощната ни вечеря, която ще бъде сервирана в голямата трапезария.

Докато тя слизаше от подиума, всички се усмихваха сякаш присъстват на рядко забавление. По гръбнака ѝ пролази студена тръпка и погледът ѝ се устреми към Дънкан. Дънкан, чийто силует се очертаваше върху стъклените врати; Дънкан, който димеше като последен простак с някаква гадна пура.

Тя откъсна поглед от него и поведе гостите към голямата трапезария. Докато не го зърна в огледалото. Беше върху бялата ѝ гладка кожа, точно на ключицата. Малък морав белег. Тереза спря. Зяпна в огледалото. Не можа да сдържи ужасеното си ахване. До нея се появи образът на Дънкан.

Който се движеше към нея.

През балната зала.

Той събра всички погледи.

На светлината от свещите върху лицето му ясно се открояваше отпечатъкът от пръстите ѝ.

Той стори дълбок поклон в знак на почит и изрече една-единствена дума:

— Тази нощ.

Уилям се изкачи на терасата пред къщичката за гости. В гневен изблик той захвърли сакото си на дървения под, разкъса жилетката си и я метна на парапета. Отиде до вратата, вдигна ръка, за да почука — и застина.

Това, което възнамеряваше да извърши, не подобаваше на мъж, горд с честта си. Младата жена не заслужаваше да бъде покварена от работодателя си независимо от лекотата, с която раздаваше целувки на когото падне.

Уилям сведе ръка.

На него, поправи се той. Само на него. Трябваше да изпитва срам, задето я беше целунал, и още по-голям срам, задето толкова се гордееше с отклика ѝ.

Неопитният ѝ, несръчен отклик.

Тя определено не показваше признаци за принадлежност към породата на светските дами. Дори ясно изразяваше презрението си към онези жени, които се въртят около съпрузите си и им правят мили очи пред хората, а насаме не ги имат за нищо.

Уилям отиде до парапета и толкова здраво се хвана за перилата, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Но той искаше Саманта. Всяка частица от тялото му, от разума му, от душата му повеляваше да я вземе, да я направи своя. Мечтаеше за нея — за русите ѝ коси, разпилени по възглавницата, за сатенено гладката кожа на раменете ѝ под устните му, за това как ще я обладава отново и отново. Мислите му бяха безумни, диви, сякаш тя беше враг, който трябваше да бъде победен и наказан. Той искаше да я научи къде е мястото и — в леглото му.

Уилям заби юмрук в перилата. Дяволите да я вземат!

Той беше културен човек, войник, който беше видял твърде много по време на пътешествията си около земното кълбо, мъж, който се гордееше с напредничавите си възгледи. Трябваше да се вгледа в

Саманта и да си припомни нежността ѝ към децата му, вежливостта ѝ със слугите му, възпитанието, което демонстрираше с гостите му.

Вместо това си спомняше как тя открито му се присмиваше, с каква съобразителност го предизвикваше, походката ѝ на пантера, мириса ѝ на жена. Към нея изпитваше водовъртеж от чувства — стихийни, груби, примитивни. Той нямаше власт над себе си.

Зад гърба му се чу трясък и той се обърна, за да види как Саманта изхвърча от къщата. Тя толкова силно затръшна вратата, че тя подскочи и отново зейна. Младата жена се обърна с ръмжене, за да я затвори както трябва.

Това му стигаше.

Видът ѝ, звуците, които я придружаваха. Устните му бяха пресъхнали, гласът му излезе нисък и мрачен:

— Саманта.

Тя замръзна на място и полекичка се обърна към него. На терасата беше тъмно. Перденцата приглушаваха светлината от огъня, който гореше в камината, покривът скриваше месечината, но Уилям виждаше очертанията на напрегнатото ѝ тяло върху белосаната стена. Тя беше с дрехите си от бала, ръцете и шията ѝ бяха голи и съвсем бели. Тя се втренчи в него невярващо и гърдите ѝ се надигнаха и отпуснаха тежко.

— Ти. Как смееше да идваш тук при мен?

И тогава се втурна точно срещу него, като стрела. Той се приготви за атака.

Тя сграбчи реверите на самото му, дръпна го към себе си и плени устните му.

Уилям чу почти физически как самообладанието му се разпада.

Тя притисна устата си към неговата, накланяйки носа си както той ѝ беше показал, и ухапа долната му устна. Нежно, и все пак с агресивност, от която косъмчетата на тила му настръхнаха.

По дяволите, той със сигурност не я беше научил на това!

Но нямаше да ѝ се даде без борба, не и когато желанието — кървавочервеното, заслепяващо желание — бушуваше в тялото му. Той седна на парапета и разпери крака, за да има стабилна опора. Хвана с две ръце главата ѝ, нагласи я както му беше удобно и вкара езика си вътре. Вкуси изненадата ѝ, мимолетната ѝ съпротива, след което възбудата ѝ се надигна.

Тя му се отдаде докрай. Опита се да го погълне, влизаше в сражения с езика му, ръцете му, краката му; отговаряше на всяка негова маневра. Плъзна длани по раменете му, нарочна ласка, която остави пътека от огън по кожата му.

Уилям гризна устните ѝ и ги близна многократно с език, какъв балсам за душата ѝ. Саманта се намести между краката му и се притисна в него. Гръд до гръд. Пожар до пожар.

Гърдите и се търкаха в неговите и той поиска... всичко. Сега. Сега. Уилям се изправи.

Тя изскимтя, когато той прекъсна целувката.

Уилям я прегърна и обхвана с длани талията ѝ и я избута към къщичката. Тя се озова притисната между снагата му и стената. Саманта сграбчи ръцете му и се заизвива — не за да избяга, а в котешка покана той да гали тялото ѝ.

Уилям изпълни желанието ѝ, отърквайки се в нея, мъчейки се да задоволи паренето в слабините си, което тя беше предизвикала с премрежения си поглед и надменна устица, с гладката си кожа и с тялото си, реагиращо с такава гъвкава чувственост. Ръцете му се плъзнаха нагоре и откриха... боже господи, тя нямаше корсет! Нямаше корсет! Нямаше ризка. Само един тънък слой коприна го делеше от голата ѝ кожа, която той много скоро щеше да помилва. Уви, не достатъчно скоро.

Той обхвана с шепи гърдите ѝ, те бяха толкова пълни и сочни. Толкова чувствителни, ако съдеше по шумното ѝ ахване.

— При мен ли идваше? — Уилям не позна собствения си глас в басовото ръмжене, което се изтръгна от гърдите му.

Саманта се облегна на стената с отметната назад глава и оголена шия, същинско олицетворение на жена в пламъците на екстаза.

— Какво? — задъхано попита тя. Гласът ѝ също звучеше чуждо. — Какво каза?

— Мен ли щеше да търсиш?

Саманта не отговори, а замята глава напред-назад.

— Саманта. — Болеше го, че трябва да направи крачка назад, но просто трябваше да знае. — Отговори ми.

Тя го сграбчи и го придърпа към себе си.

— Да. При теб. Искам те.

Той я възнагради като потърка с палци зърната ѝ.

Тя го възнагради с моментална реакция: зърната ѝ щръкнаха, а от устните ѝ се откъсна сърцераздирателен стон.

Блестящата гладка кожа на врата ѝ го примамваше и той положи устни върху него, жаден за сладката ѝ сметанова мекота. Тази жена го опияняваше.

— Знаех че съм загазил... в първия миг... в който те зърнах на пътя.

Тя се засмя с неподправено удоволствие — топъл, дрезгав смях.

— Ти ме изплаши едва ли не до смърт.

— Виж ти, нямаше да се сетя. — Той неловко се замота с копченцата по гърба на роклята ѝ, беше загубил обичайната си сръчност — или просто беше толкова отчаян, че не можеше да... готово! Три поредни копченца бяха преодоленни, достатъчно, за да измъкне ръкавите ѝ. — Ти хич не ми се даде.

Тя се хвана за раменете му и изви гърба си назад, за да му помогне.

— Мислех си, че искаш да откраднеш чантичката ми. Обещай ми...

Сега разкопчаването вървеше по-лесно и корсажът ѝ се смъкна до кръста.

— Обещай ми, че ще се пазиш... да не те убият.

— Не. Не, няма да ме убият.

Уилям щеше да каже още нещо, но гърдите ѝ напълниха шепите му — кадифено нежна кожа, увенчана със стегнати връхчета, зрели като малини. Той ги претегли с длан и въздъхна от наслада. Ръката му обви гърба ѝ, повдигайки я нагоре, и устните му уловиха безценните плодчета.

Саманта изписка — несигурно и сподавено. Уилям продължаваше да смуче розовите пъпки и от гърдите ѝ се изтръгна стон. Снагата ѝ започна да трепери в прегръдките му, ръцете ѝ милваха главата му, отмятайки назад кичурите коса от челото му.

— Уилям... Уилям, моля те.

Седмиците, в които можеше само да я гледа, нощите, прекарани в мъчителен копнеж по нея, го доведоха да лудост. Той завъртя език около зърното ѝ, покривайки розовата му пъпка с изкусителни милувки и приложи целия си контрол, за да обуздае бушуващата страст, които действията му предизвикаха у Саманта. Уилям искаше да

се смее с нея, да танцува с нея... да се потапя в дълбините ѝ, докато тя не го признае за свой единствен повелител. Искаше да я люби, докато необузданата дивачка в нея не излезе наяве.

А тя... малката вещица, искаше той да загуби власт над себе си, докато не полудее като нея от неудовлетворено любовно терзание.

С ловко движение на ръката, Саманта смъкна коприненото шалче от врата му и го захвърли настрана. Неловко смъкна яката му и тя последва съдбата на шалчето. Пръстите ѝ разтвориха широко ризата му и ръцете ѝ се плъзнаха под нея, по голата му плът.

Ръката ѝ... върху него.

Уилям почти забрави да диша. Той лекичко захапа зърното, което беше едновременно заплаха и удовлетворение.

От устните ѝ се изтръгна накъсан стон и тя обви с крак кръста му.

Ако нищо не стоеше помежду им... ако панталоните му ненадейно бяха изчезнали и полите ѝ бяха запретнати... той щеше да бъде в нея. Членът му щеше да проникне в отвора между бедрата ѝ, за да стигне до самата ѝ сърцевина. Тласъците му щяха да я гаят отвътре, да накарат утробата ѝ да тръпне от удоволствие. Щяха да изтръгнат от нея идеален отклик. Ако нищо не стоеше помежду им.

Ръцете ѝ преднамерено се спуснаха надолу и се сключиха около панталоните му. Пръстите ѝ го погалиха, докоснаха хълбоците му, корема му... божичко. Тя намери вкаменения му член и нежно го помилва. От тази дързост сърцето му спря да бие. А също и от невероятната мекота на докосването ѝ. В случая нямаше никакво значение, че панталоните му притъпяват усещането, или че бельото му стои между него и екстаза, или че неопитните ѝ ръце не знаят как най-добре да доставят удоволствие на един мъж. Тя му принадлежеше. Неговата жена. Неговата половинка. Той я чувстваше своя с дълбините на цялото си същество.

Уилям я прикова към стената и улови няколко от полите ѝ, повдигна ги и пак повтори. Разтвори с коляно краката ѝ и в постъпката му нямаше никакъв финес или изтънченост. Той се готвеше да я завладее... задавеният ѝ вик не изразяваше протест, а само изненада. Той плъзна ръка нагоре по бедрото ѝ, за да открие... не биваше да се изненадва, че под фустите си тя е гола, че краката ѝ са дълги, гладки и съблазнителни.

Той се разсмя на висок глас. Триумфът му намери израз в неударимо веселие. Тя се беше надявала да го обезкуражи, а вместо това беше поощрила най-безочливия му ход. Той плъзна крак нагоре, докато Саманта не се озова яхнала бедрото му. Тя ахна и се опита да стъпи на пръсти, да се откъсне от клещите на хватката му. Той ѝ се противопостави без да спира действията си, притискайки коляното си към стената, накланяйки се по такъв начин, че най-чувствителните части от тялото ѝ да се търкат в мъжествеността му.

— Уилям — прошепна тя с треперещ глас. — Недей.

Той отново се засмя и се пресегна между бедрата ѝ. Откри къдравите кичурчета, зарови пръст по-дълбоко и я докосна. По най-чувствителните гънки. По уязвимото възелче, което можеше — щеше — да ѝ достави най-невероятно удовлетворение. Той разтвори с пръсти гънките, така че между нея и удоволствието да няма никакви прегради.

— Уилям — ръцете ѝ се забиха в раменете му. — Моля те.

— „Уилям, не“?, или „Уилям, да“? — попита той и вдигна още по-нагоре бедрото си. Улови голото ѝ дупе и започна да я движи напред-назад, давайки възможност на тялото ѝ да установи контакт с повърхността на крака му.

Саманта не може да се измъкне от този капан. Опита се, бог ѝ беше свидетел. Блъскаше се в стената. Удряше гърдите му. Опита всичко и най-накрая се предаде.

Както Уилям инстинктивно се беше досетил, когато Саманта правеше нещо, тя го правеше докрай, без задръжки или ограничения. Тя отметна глава назад и го хвана за ризата. Дишането ѝ беше остро и накъсано. Докато Уилям я придържаше с ръка на кръста ѝ, тя се разтресе от тръпките на приближаващия оргазъм. Когато екстазът я връхлетя, тя закрещя и Уилям трябваше да покрие устата ѝ със своята, за да заглуши стоновеите ѝ. Ако в този момент някой се разхождаше в градината би разпознал безпогрешно виковете на жена в плен на любовното удоволствие.

Той желаше да я защити и същевременно искаше да изпъчи гордо гърди и да покаже на света, че той е довел Саманта до върха. Против волята ѝ. Че е подчинил жената, която предизвикваше — ни по-малко, ни повече — самата му същност.

Държейки топлото женско тяло в прегръдките си, Уилям отпусна крак. Обгърна я плътно и я целуна я по челото, горд от любовните си

умения, които така блестящо беше демонстрирал. Самият той може и да беше полумъртъв от желание, но я беше превел над ръба.

Тогава усети как пръстите ѝ подръпват панталоните му. И гащетата му. Някакси тя беше успяла да го разкопчае и сега... Уилям затаи дъх. Не му достигаше въздух. Тя беше успяла да проникне под дрехите му... и да улови в ръцете си напращялата му мъжественост.

Никоя жена не беше правила това преди. Никоя жена не го беше държала, обсипвайки го с нежни и провокативни милувки. Пръстите ѝ се плъзнаха по цялата дължина на щръкналия му пенис, проследявайки с интерес всяка набъбнала веничка, докато той едва се удържаше. Тя прокара пръст по главичката на члена му и за един невероятен момент той щеше да експлодира в ръката ѝ, но в последния момент Уилям се овладя, без сам да знае как.

— Не знаеш какво правиш.

— Не, но ми харесва. — Гласът ѝ беше дълбок и пресипнал, като на задоволена от любовника си жена.

Уилям все още държеше голото ѝ дупе. Щеше да я задоволи, и още как! Той промуши ръка между бедрата ѝ, разтвори гънките ѝ и с пръсти откри влажния ѝ отвор.

Тя инстинктивно се дръпна и потрепери. После го сграбчи здраво и от преди.

Той плъзна пръст в сърцевината ѝ. От устните ѝ се откъсна стон и тя отново се опита да обвие крак около кръста му.

— Дотук съм — реши той. — Не мога вече.

Искаше да се зарови между бедрата ѝ. Искаше я сега. Той я подпря на стената: един мъж и една жена. Оголената му мъжественост се притисна в нея и той разтвори с два пръста гънките на нейната женственост.

— Боли ме — оплака се тя.

Вместо отговор Уилям повдигна брадичката ѝ със свободната си ръка и я целуна. Устата му я опустоши. Саманта нямаше време за отдих и размисъл, но не се отдръпна. Не и тя. Никога.

Уилям го знаеше.

Вместо това тя отговори на целувката му, дръзко и необуздано, и се притисна още повече към тялото му. Те бяха толкова близо един до друг и разкраченият му стоеж показваше, че той е готов да се гмурне в нея...

За момент не се случи нищо.

Той вкара само главичката на члена си, колкото да я разтегне и да я подготви за по-нататък.

Това беше началото на обладаването, срещу което и двамата се съпротивляваха от първия миг, в който се срещнаха.

Съпротивляваха се срещу неизбежното.

И двамата спряха да дишат, спряха да се целуват. Погледите им се срещнаха в мъждивата светлина, на която не можеха да различат нещо повече от смътните очертания на лицата си. Но повече не им беше нужно. Саманта раздвижи хълбоци, бавно подканяне, което го притегли малко по-навътре и което предизвика болезненото ѝ възклицание.

— Знаеше, че ще те заболи — прошепна Уилям в ухото ѝ.

— Да. Знаех, че ще ме нараниш.

Това не бяха думите му, но тя отново раздвижи хълбоци и той не можа да намери точните думи, с които да състави въпрос. Врълетялото го усещане беше всичко, за което беше мечтал някога. Тя беше коприна и пясък, топла и стегната. Той искаше да проникне в нея и да остане там. Искаше да свърши бързо, за да започне отначало. Жегата ѝ го обгръщаше изцяло и разтапяше късчетата лед в дълбините на сърцето му. За пръв път от твърде много години Уилям се чувстваше цялостен. За бога, та той се чувстваше цялостен за пръв път в живота си!

Откъм имението се разнесе бурен смях.

Не биваше да се слоят тук. Уилям вдигна глава и се огледа:

— Трябва да се преместим.

— Не искам. — Тя го обля със соковете на възбудата си. Уилям все още пазеше частица от здравия си разум, ако въобще можеше да се говори за разум в момента.

— Ще ни хванат. В къщата. — Той я вдигна, пъхвайки ръце под дупето ѝ.

Тя обви крака около кръста му и се наниза до корена на огромния му пулсиращ член.

Девствената ѝ ципа се разкъса и тя нададе вик — на гняв, на болка — и заудря Уилям по раменете:

— По дяволите! — Тя ругаеше като войник, докато мускулите ѝ се отпускаха, за да го приемат.

Уилям беше обзет от внезапен, непреодолим изблик на желание, който го накара да забрави нуждата от усамотение, нуждата от дискретност. Всяка друга нужда, освен тази, която крещеше за удовлетворение. Той използва стената като опора и бавно излезе от нея... почти докрай, и пак се плъзна във влажната ѝ мекота. Повтори и потрети движението. Дъхът на Саманта свистеше накъсано в нощния въздух:

— Уилям. Господи! Уилям!

Това не бяха думи на жена, която изпитва болка, но и да бяха, Уилям беше напълно безсилен да стори каквото и да било. Краката му едва не се огъваха от напрежението да издържат цялата ѝ тежест, но той не можеше да спре. Трябваше да я вземе, да я обладае, да не спира, докато не я направи своя.

Тя беше хванала раменете му, за да поддържа равновесие... блаженството беше прекалено всепоглъщащо, за да му устои, а същевременно той копнееше тя завинаги да се притиска до него така.

Движенията му станаха по-резки, дишането му толкова се учести, че белите му дробове изнемогнаха, тласъците му станаха безжалостни. Колкото и да напредваше, Уилям все не стигаше до онова място... онова място вътре в нея... мястото, което му обещаваше власт, собственост над тялото и душата ѝ. На нея. На Саманта. За цяла вечност. Той трябваше да стигне дотам. Трябваше да бъде там сега.

— Сега! — извика той. — Сега!

Краката ѝ се гърчеха около кръста му, от гърдите ѝ се откъсваха дълбоки стонове. А докато той не спираше да тласка вътре в нея, мускулите ѝ се стегнаха около мъжествеността му, толкова плътно и толкова сладко, за да изстискат гъстия му и горещ любовен сок, който най-накрая се изля в нея.

Уилям бавно се срина на колене без да я изпуска от прегръдките си, подпрян на стената, стениц от свършеното любовно удовлетворение... изгарящ от нуждата да я вземе отново.

Саманта се разбуди от пращането на съчките в камината и пукота на сухите пънове, които бавно се разпалваха върху жаравата от въглени. Пламъците обливаха с топлина лицето ѝ. Тя притисна лице към възглавничката на канапето и усмихнато зачака. Не остана разочарована. Уилям зави раменете ѝ с одеялата и се плъзна до нея, придърпвайки я към топлото си тяло.

— Ъ-м-м — промърмори тя. — Горещ си като фурна.

— Горещ? — Дълбокият му и чувствен глас прозвуча точно в ухото ѝ.

— Толкова горещ. — Тя отвори очи и се обърна, за да го погледне. Огънят в камината позлатяваше гъстите му коси и придаваше топъл блясък на суровите му черти. Той я наблюдаваше с усмивка, сякаш гледката му доставяше неизмерно удоволствие. Определено тази нощ можеше да се окачестви като нощта на удоволствията. След бурното им сливане на терасата, той я беше внесъл вътре. Не бяха стигнали по-далеч от пода — дрехите им се бяха озовали на пода, те се бяха озовали на пода. Там и бяха останали.

Сега Уилям беше донесъл завивките от леглото и свиваше гнездо като могъщ орел, канещ се да съблазни своята орлица.

Тя прокара ръка по брадясалата му буза.

— Кое време е?

— Два часа преди зазоряване — отвърна той без да погледне към прозореца.

— Напълно съм будна. — Саманта сведе поглед към гръдния му кош, после срещна очите му. — Каква занимавка би желал, за да мине времето?

— Флирт. — Той прокара пръсти през разпилените ѝ коси. Сините му очи изглеждаха почти черни на отблясъците от огъня, а също и невероятно напрегнати. — Толкова си красива. Стройна, загладена и силна като породиста кобила.

Саманта се ухили. Защото можеше да го подразни. Защото с него беше щастлива.

— Да не би да намекваш, че имам конска физиономия?

— Ти как мислиш?

Усмивката ѝ изчезна, прогонена от сериозността на въпроса му.

— Мисля, че според теб наистина съм красива. Освен това мисля, че... ще се преклоня пред по-висшите ти възприятия.

— С което ще докажеш, че освен красива си и умна. — Уилям притегли дупето ѝ към слабините си и възбуденият му член се притисна към нея, но той не продължи любовната гара, макар че тя примамващо се размърда.

— В началото не бива да се прекалява.

— Но не искаш ли...? — Ръцете ѝ се плъзнаха по гърдния му кош.

— Искам. — Той се надигна на лакът и подпря глава на ръката си. — Но въпреки безобразното ми поведение тази нощ, уверявам те, че знам как да се отнасям към жените.

Саманта също се подпря на лакът.

— За какво безобразно поведение говориш?

— Обладах те изправен на терасата.

— И какво му е безобразното на това? Ако знаеш какви прекрасни спомени имам...

— И аз. — Той постави длан върху устните ѝ. — Но да въведа девица по подобен начин в любовното изкуство, насила и немислено, без грижа за удобството ти и невинността ти...

— Удобство? — Саманта избута ръката му от устата си. — Трябваше ли да мислим за удобството си? Подобна мисъл въобще не ми мина през ума.

— Първия път мъжът трябва почти да боготвори жената. Такава грубост е подходяща за опитни любовници, не за... теб. — Той се намръщи като недоволен военачалник. — Не и толкова скоро.

— Виновен ли се чувстваш?

— Не мога да повярвам, че до такава степен изгубих контрол над себе си.

— Изгуби го, нали? — Саманта доволно погали рамото му. — Полковник Грегъри си е загубил ума по една жена.

— Но не по коя да е жена. — Той на свой ред погали рамото ѝ с не по-малко удоволствие. — По теб. Само по теб.

— Какъв сладур!

— Говори ми — каза той и взе кичур от косата ѝ, който уви около едната ѝ гърда, дразнейки от време на време розовото зърно. — След като не можем да се любим, разкажи ми за семейството си. За детството си.

Думите му я изтръгнаха от чувствения сън. Той не задаваше тези въпроси без основателна причина. Уилям искаше да знае истината за жената, заради която беше нарушил възвишените си принципи.

Случилото се помежду им имаше по-малко значение за него, отколкото за нея.

Погледът му беше толкова пронизателен, сякаш мислите ѝ да бяха отворена книга.

— Гледаш ме така обвинително с тези големи кафяви очи, докато аз се опитвам да оправя нещата.

— Искаш да знаеш с каква жена си спал — безизразно изрече тя.

— Любовниците си споделят. Разказват един на друг за живота си. За спомените си.

— За семейството си — Саманта настръхна от враждебност.

— Моят избор е направен. Желая теб, не семейството ти.

Тя го знаеше. Беше му намекнала за миналото си. Беше му подхвърлила трошици от една друга реалност. Можеше да му разкаже за майка си и за баща си, за произхода си, и той нямаше да размисли. Стига да не отиваше твърде далеч... стига да съкратеше онова, което бе вършила преди много години с толкова много хора.

— Струва ми се, че си дете на лондонските улици — каза Уилям.

— Прав си. По акцента ли позна? — Тя мина на кокни. — Как съхраня с руките си? Ил си ме мернал кат си бърша сополите в ръкава, а?

— Сърдиш ми се. — Той вдигна вежди.

Пронизателността на този мъж я плашеше. Не, не му се сърдеше. Страхуваше се. За пръв път в живота си тя отчаяно искаше да има нещо, което не можеше да притежава. Какво беше казала лейди Марчънт? Ако сега си хванеш, съпруг, той няма да разбере преди да е станало твърде късно. Уилям не криеше, че не може да ѝ устои. Ако побързаше да го оплете в мрежите си... но той щеше да разбере. Не

биваше да го забравя. Обичаше го, но никога нямаше да го има. Той потърка с пръст бръчиците между очите ѝ.

— Някой трябва да те е наранил жестоко.

Едно голямо множество от „някои“ и следващият от тях щеше да бъде Уилям. Саманта се завърна към твърдото произношение на хората от висшето общество, което беше усвоила от Адорна:

— Не им останах длъжна, сър. Ако наистина вярвате, че бялото си е бяло, а черното — черно, и сивото не съществува, трябва да знаете, че аз съм покрита с пепел от глава до пети.

— Ти си най-честната жена, която някога съм срещал. — В гласа му имаше такова преклонение, такава страст.

— Не! — възкликна тя и се изправи в леглото. — Уилям извърташе фактите. Тя се мъчеше да го предупреди, а той ѝ се възхищаваше заради това. Само защото не разбираше измеренията на позора ѝ.

— Знам, знам — той отново я придърпа към себе си. — Сега ще ме напердашиш, защото не съм безпристрастен, но ще ти го кажа в прав текст: ти си най-честният човек, когото познавам.

Трябваше да му каже. Трябваше. Но въздухът беше студен, тялото му излъчваше топлина, а на нея ѝ се полагаше един ден пълно щастие и тя нямаше да се откаже от него.

Той я придърпа в обятията си и тя му се отдаде без съпротива, притискайки се към гърдите му, попивайки топлината, която се излъчваше от тях. Погали с ръце раменете му в стремеж да го попие, да го запомни. Какъв е на пипане, как изглежда, как косата пада над челото му, колко силни са пръстите му...

Уилям нежно обгърна брадичката ѝ с палец и показалец.

— Кажи ми поне едно добро нещо, с което помниш майка си и баща си.

— Бяха женени.

— Силни думи. — Погледът му стана сериозен.

Беше среднощ, идеалното време за признания. Той беше нейният любим, мъжът, на когото тя отчаяно искаше да се довери. Защо да не му разправи всичко? Най-много и той да се отвърне от нея...

— Скъпа, изглеждаш така, сякаш нещо те боли. — Той притисна главата ѝ към мощните си гърди. — Недей... съжалявам, че попитах.

— Майка ми беше от дребните благородници, дъщеря на енорийски свещеник, която работила в една голяма къща като гувернантка — на един дъх изрече Саманта. Чуваше как гърдите му ритмично се повдигат и отпускат.

— Значи вървиш по стъпките на майка си.

— Надявам се, че не. — Беше ли прав Уилям? Какво щеше да се случи... на сутринта? — Баща ми я срещнал докато се разхождала в парка през почивния си ден. Тя имала малко наследство от баба си, затова той я ухажвал и тя му пристанала въпреки възраженията на баща си. И се озовала... в ада. Естествено, загубила мястото си. Роднините ѝ отказвали да говорят с нея. А баща ми не бил нищо друго освен безсърдечен злодей. Пропилял парите ѝ, след което ѝ намерил работа, но не такава, на каквата тя била свикнала. Карал я да шие, докато очите ѝ изтекли от умора. После дошъл ред на просенето... Тя мразеше просенето. Стоеше на един уличен ъгъл с протегната ръка, където предишната ѝ господарка я заплюваше, мъжете ѝ се присмиваха и ѝ предлагаха пари за услугите ѝ. — Саманта зарови лице в рамото на Уилям. — Татко ги пребиваше заради това.

— Слава на бога. — В гласа му се усещаше ужас, но и задоволство, че баща ѝ все пак е проявявал поне малък знак на кавалерство. Саманта попари надеждите му:

— Той не я искаше, но не искаше някой друг да я притежава. — Защо ли беше започнала тази изповед? Сега беше изгубена в спомена за онези сякаш безкрайни нощи, когато гладът ѝ беше неизменен спътник. — Майка ми ме роди в една мизерна дупка, докато той ухажваше някаква друга дама. Разбираш ли, той обичаше да ги мами, да ги прави на глупачки. Да ги сведе до своето равнище. Понякога тези жени бяха богати и тогава ние също имахме пари да си купим храна и въглища.

— Значи сте студували и гладували? — Уилям погали косата ѝ.

— Тъй вярно, сър, и мама ми давъши пучти всичко. — Вината я преследваше, когато тя заговори отново с нормално произношение. — Знаех, че не е редно, но аз сядах край огъня и изяждах нейната порция.

— Колко голяма беше тогава? — Уилям започна да масажира гръбнака ѝ, за да я успокои, но мускулите ѝ останаха напрегнати.

— Тя умря, когато бях на седем години.

— Била си на седем годинки, когато тя е предала богу дух? В такъв случай майка ти е щастлива, че си оцеляла. — Прегръдката му беше израз на нежност и сподавен гняв. — мило момиче, още не си станало майка. Ще ти кажа как стоят нещата: дадеш ли веднъж живот, ще направиш всичко по силите си, за да го съхраниш, дори това да значи гладуване и мръзнене.

Саманта се удържа да не му се изсмее в лицето, защото знаеше, че щеше да е грубо от нейна страна.

— Много сте наивен, сър. Баща ми съвсем не беше обзет от подобни възвишени чувства, нито пък светите ми баба и дядо. Мама им каза, че си имат внучка и ги умоляваше да ме вземат. Тя, която мразеше да моли за каквото и да е. — Пръстите ѝ се впиха в рамото му. — Те ѝ отказаха, казаха ѝ, че си е заслужила съдбата, и че аз си заслужавам моята.

— Можеш да ги съжаляваш за дребните им душици.

— Или да ги мразя, задето се извърнаха от нас. — Тя наистина ги мразеше. — Татко ги извести, когато мама почина. Той не ме искаше и предполагам, че си е правел сметката да извлече някаква печалба от „продажбата“ ми. — Саманта поклати глава. Защо си правеше труда да разказва тези неща? Никога не ги беше споделяла с когото и да е. Беше толкова унижително да си беден и отритнат, особено от тези, които би трябвало да се интересуват най-много от теб. Защо просто не вземеше да млъкне?

— Как оцеля? Едно момиченце на седем годинки, което си няма никого на този свят?

— Пеех под уличните прозорци. Просех. Метях кръстовищата. Вършех всичко това, което и до днес децата продължават да вършат в Лондон.

Уилям мълчеше.

Сега сигурно я презираше. Беше му издала всичките си — е, почти всичките си — тайни като последно дрънкало и той най-сетне беше проумял каква жена държи в прегръдките си. Сви се при мисълта да разбере присъдата му... но не можеше да отлага завинаги конфронтацията си с него. Най-накрая вдигна глава и го погледна.

Очите му я гледаха с... обич ли беше това или се лъжеше? Или дори възхищение?

— Ти си забележителна жена — нежно прошепна той, обви лицето ѝ в шепа и я целуна.

Саманта се отпусна върху тялото му с ридание. Устните ѝ отговаряха на милувките му: дълбоки, страстни целувки, които не беше споделяла с никой друг. Отдаде му се напълно и надеждата разцъфна в духа ѝ, който досега тя смяташе за безплоден. Саманта осъзнаваше, че навлиза в много опасни територии — да си мисли, че щом е разбрал целия ужас на детството ѝ, ще я разбере и приеме напълно. Но надеждата беше по-силна от нея. Може би тя най-после беше намерила дом.

Саманта допря чело в неговото и го погледна в очите:

— Разкрих ти тайните си. Сега е твой ред.

— Тайните ми? Аз имам само една. Хващам шпиони.

— Какво?!

— Виждаш ли колко много ти се доверявам? — Сините му очи ѝ намигнаха. — Кълна ти се, че казвам истината. Залавям шпиони...

Каква глупачка е била само!

— Онази нощ на пътя. Разбира се! — Тя се прилепи до него. — Това е опасно.

— Повече, отколкото залавянето на разбойници ли?

— Да, така мисля — сериозно отвърна тя. — Обикновено бандитите са хора, които нямат с какво друго да се препитават.

Уилям изтрезня.

— Твърде си мила с хора, които не заслужават милост.

Този мъж и представа си нямаше, че тя е загрижена за него, за сигурността му, здравето му.

— Шпионите са хладнокръвни и безжалостни. Те не искат да те оберат.

— Напротив. Точно това искат. Шпионите ни лишават от живот, чест, земи, войници, които служат вярно на родината си, от деца... от съпруги.

Ситуацията се усложняваше с всеки изминал миг. На Саманта ѝ се струваше, че е в центъра на замръзналата повърхност на езеро. От всички страни ледът започва да се пропуква, а тя не знае какво да прави.

— Мислех, че жена ти е загинала по време на...обир.

— Крадците направиха самопризнания преди да увиснат на бесилото. Руснаците са има платили да устроят засада на Мери, когато потеглила на път. Ревностното ми усърдие, целящо да освободи Индия от руско влияние, ме беше превърнало в проблем номер едно, който руснаците се заеха да елиминират.

— Боже мили!

— Ето защо напуснах Индия заедно с момичетата, твърдо решен да последвам нишката, водеща към предателите от родната си страна. Речено-сторено. Примамах на този прием една от най-важните двойки, които някога са предали Англия.

Люспа след люспа, пласт след пласт, същината на нещата започваше да излиза наяве. Приемът беше нещо повече освен повод той да ухажва лейди Марчънт. Той беше капан.

— Коя?

— Ти си толкова честна, толкова открита. Боя се, че ако ти се доверя, ти не ще успееш да прикриеш презрението си.

Саманта си спомни колко пъти са я хващали да бърка в нечий джоб, как се преструваше и се правеше на света вода ненапита. Как се отървяваше от арест, имитирайки съвършено произношението и гнева на жена от висшите прослойки.

— Откровена съм единствено с теб, Уилям. Иначе мога да заставам редом с най-добрите актриси на Друри Лейн.

— Лорд и лейди Федърстоунбоу. — Той зачака шокираната ѝ реакция. Такава не последва. Саманта мислеше задълбочено, представяйки си тесногръдия глупак, който непрекъснато флиртуваше и се кълчеше. Спомняйки си напрегнатата старица, която присъстваше на събитията с присвит поглед.

— Не и двамата. Само тя.

— Откъде знаеш? — Уилям озадачено поклати глава.

— Познавам признаците. Тази жена крие нещо.

— Тази жена крие нещо — повтори Уилям. — Откраднала е някаква карта — Тереза ги е чула, докато говорела с мъжа си, а сега получихме повече информация от... мъжа, станал жертва на кражбата ѝ. Жизнено важно е да си върнем този документ, но това, което действително бихме желали, е да подменим картата с фалшив дубликат, който ще все смут в редиците на врага. — Уилям здраво

стисна раменете ѝ. — Ако успеем в това начинание, ще спасим безброй човешки животи.

Саманта затаи дъх, изпусна малко и пак го затаи. Болката притискаше белите ѝ дробове като остър нож.

— Трябва ви джебчия — дрезгаво прошепна тя.

— Да. Знаеш ли откъде можем да намерим такъв? — Уилям прихна, но внезапно смехът му секна. — Предполагам, че знаеш. Беше ли на „ти“ с лондонските крадци?

— Да.

Уилям разтърка брадичката си и зарея поглед над главата ѝ.

— Но никой прост крадец не може да се престори на благородник. Предполагам, че бихме могли да го дегизираме като слуга. Но не, няма как да го доведем преди края на приема. — Той видя колко нещастна изглежда Саманта и притегли към себе си:

— Не се тревожи, любов моя. Някак си ще се оправим. Това не е твой проблем. Не измъчвай с терзания хубавата си главица. — Той се унесе в сън, оставяйки Саманта вперила широко отворените си очи в сивкавата светлина на настъпващото утро.

Уилям се събуди рано призори. През прозореца надничаше млечно-мътна мъгла. В камината пламъците весело си играеха, излъчвайки топлина, която сгръваше гърба му и прогонваше студа от къщичката. Но Саманта я нямаше в леглото. Той се отпусна със затворени очи на възглавниците и вдъхна мириса ѝ, чувствайки отмалата, която съпътства любовното блаженство. Уилям я чакаше, за да ѝ предложи да свържат живота си завинаги. Как хубаво щяха да са си заедно! Щяха да обсъдят сватбеното пътешествие, бъдещите деца...

Чу шумоленето на колосани фусти. Очите му се отвориха и погледът му се спря на Саманта, облечена в скромна светлозелена ежедневна рокля. Тя седеше на масата и го гледаше втренчено. На лицето ѝ беше изписан хладен и преценяващ израз, който нямаше нищо общо с насладата, която той изпита при вида ѝ. Може би я беше срам? Или пък се боеше, че той ще я зареже, както баща ѝ е зарязал майка ѝ?

Ах, да. Разказът ѝ разкриваше цялата уязвимост, която навярно изпитваше, движейки се сред обществото. От него зависеше да ѝ вдъхне увереност.

Той ѝ се усмихна и приканващо потупа възглавниците.

— Ела при мен, любима. Нека ти покажа как двама любовници трябва да напуснат брачното ложе.

Хладният израз изчезна и на негово място се появи шок и, само за секунда, такава остра болка, че Уилям остана смаян.

— Брачно ли? Кога е ставало дума за брак?

Неверието ѝ го остави безмълвен за известно време, което той използва, за да я огледа от глава до пети. Ръцете ѝ бяха свити на юмруци в скута ѝ. Дишането ѝ беше плитко и накъсано. През нощта очевидно я бяха налегнали съмнения и страхове — относно него ли? Относно неговите намерения? Но ако това беше вярно, то подхвърлянето му за скорошната им сватба със сигурност щеше да ги уталожил. Лека-полека, без да поглежда към нея, той се измъкна изпод завивките.

Тя го наблюдаваше без искра на желание или интерес.

Уилям събра дрехите си от пода и криво-ляво се облече, мъчейки се да проумее какво е станало. Беше ли я наранил по някакъв начин? Да, беше, но после всичко се нареди както трябва. Да не я беше уплашил? Но Саманта беше неустрашима. Разстрои се, когато разбра за ситуацията с лейди Федърстоунбоу — да не би да се тревожеше, че той ще загине, рискувайки живота си, и ще я остави сама? Но ако случаят беше такъв, защо беше толкова дистанцирана?

— Кажи ми, какво има?

Тя извърна поглед към прозореца и устните ѝ трепнаха преди тя да ги стисне здраво.

— Ще дойдеш с мен в имението — нареди той. Трябваше да я накара да проговори и в никакъв случай не биваше да я оставя сама. — Трябва да извърша сутрешните си приготовления за деня, да се преоблека в чисти дрехи, да се посъветвам с Дънкан.

Най-сетне тя вдигна поглед и Уилям беше поразен от пустотата в очите ѝ, от безнадеждността и отчаянието в тях

— Първо трябва да ти кажа нещо.

— Ще ме развържеш ли, или смяташ да ме оставиш така през целия ден?

Тереза, която припряно намъкваше дрехите си, спря и се обърна към Дънкан, който се изтягаше чисто гол на леглото ѝ. Ръцете му бяха завързани за таблата на кревата с колана ѝ.

— Да, да, ей-сега ще те развържа. — Тя закрачи към него толкова решително, че беше почти невъзможно човек да си представи как тази горда жена обсипваше с целувки задника му. Тереза разхлаби възлите, които преди няколко часа беше завързала с такова удоволствие. — Трябва да ми помогнеш със закопчаването.

— За мен ще бъде чест, милейди. — Когато ръцете му се освободиха, той я сграбчи за кръста и не ѝ даде да мръдне. — Но първо искам да знам, кое от това, което казах, така те разстрои.

— Ти каза, че ще ви е нужен джебчия. — Големите ѝ влажни очи се изпълниха с безпокойство. — Каза, че двамата с Уилям няма да се справите без джебчия.

— Ако знаех, че така ще се вживееш, нямаше да си отварям голямата уста. Мислех, че след като знаеш всичко за всеки, може би ще се сетиш за някой, който може да ни е от помощ.

— Трябва да предупредя Саманта — замислено прошепна Тереза.

Дънкан плъзна ръце настрани и бавно се изправи.

— Саманта? Мис Пендъргаст? За какво?

Движенията на Тереза станаха резки. Тя нервно отиде до прозореца и се втренчи в мъгливото утро.

— Саманта не е... не е била... — Тя се обърна към Дънкан. — Мислиш ли, че Уилям ще ѝ се довери?

— Не знам. — Дънкан хранеше известни резерви, но не мислеше, че са основателни. Не можеше да си представи, че тази млада гувернантка... не. Невъзможно. — По-рано бих ти отговорил

„никога“, но Уилям е влюбен до полуда. Всъщност той е най-влюбеният мъж, който някога съм виждал.

— Но той няма да й каже, нали? — Тереза закърши ръце. — Защото в противен случай се боя, че Саманта ще... но той няма да й разкрие дилемата си. Според Уилям жените са крехки създания, чието мислене не бива да се затормозява с щекотливи въпроси.

Подозренията на Дънкан се обединиха в едно и той незабавно скочи на крака:

— За бога! Да не би да ми казваш, че Уилям ухажва изпечен крадец?!

Уилям крачеше с гневни стъпки по поляната, забил железни пръсти в рамото на Саманта, която беше принудена да подтичва подире му.

Тази жена имаше безочieto да се изтръгне от хватката му.

— Не е нужно да ме държиш. Вече ти казах, че съм готова да ти помогна.

— Каза ми го твърде късно. — Той я улови още по-здраво. — Вече съм компрометиран и честта ми е потъпкана.

Саманта заби стегнат юмрук в ребрата му със свободната си ръка — остро и болезнено кроше, което несъмнено беше усвоила в дните на позорното си минало.

Уилям изсумтя и пусна ръката й.

Преди да е успял да я сграбчи отново, тя се отскубна напред и се обърна към него с онзи присмехулен тон, който беше бич за арогантността му:

— Забравих, че ти беше единственият участник в събитията от предишната нощ.

Той се изравни с нея след няколко дълги разкряча:

— Единственият, който имаше чест, която да загуби.

— И това ми беше убягнало.

Мъглата беше овлажнила тревата с безброй капчици роса. Между клоните на розовия храст блестяха ефирните нишки на една паяжина. Стволовете на дърветата се възправяха застрашително от сивотата и след няколко крачки пак се изгубваха в нея. Ако мъглата не се вдигнеше до няколко часа, планът на Тереза за тържествен

прощален обяд в шатрите щеше да пропадне. Но Уилям беше истински благодарен за влажната сива пелена. Тя ги скриваше от имението, а също и от любопитни погледи. Не че някой от гостите беше буден по това време, но същото не можеше да се каже и за слугите им. Последното, което Уилям искаше, беше някой да докладва на господаря си, че полковник Грегъри е прекарал нощта в обятията на гувернантката. Несъмнено в нощта на бала доста хора бяха направили връзката между неговото и на мис Пендъргаст изчезване, и той в никакъв случай не искаше да потвърди подозренията им за безобразното си поведение. На карта бяха заложени достойнството му, положението му в обществото, гордостта му.

— Направо ще се изям от яд. — Уилям не направи опит да смекчи остротата на тона си.

— Тъй верно, пулкочник, яс си знам. — Като се изключи отвратителния говор, тя не реагира по друг начин на провокацията му.

А той точно това желаше. Искаше тя да влезе в стълкновение с него, да разпали огъня на гнева му, да покаже колко е недостойна за всякакво внимание от негова страна. Защото в случая той беше онеправданият, той беше обезчестеният. Не тя, той.

— Ако незабавно ми беше казала истината...

— Щях да пътувам във влака за Лондон още преди да е пукнала зората. Незавидна съдба, като се има предвид, че току-що бях пристигнала. — Лека усмивка докосна устните ѝ. — Сега този вариант не ми се струва толкова лош.

Усмивката ѝ постигна желанния ефект. Ядоса го до възбог. Оправда недвусмисления му отказ да има каквото и да било общо с нея, с тази крадла.

— Никога ли не помисли какво ще причиниш на децата ми? Ежедневното общуване с някаква си крадла сигурно непоправимо е увредило крехките им, неоформени характери.

— Ако общуването с мен по някакъв начин е допринесло за оформянето на неоформените им характери — а аз искрено се надявам да е така — то не е защото съм извършила нещо в юношеството си.

— Позорът и покварата на престъпленията ти все още тегнат над теб.

— В такъв случай да не си посмял да видиш отново момичетата, защото покварата на отминалата нощ ще тегне върху теб още много

дълго.

Той се завъртя рязко, сграбчи я за раменете и накара да застане на едно място:

— Да не си посмяла да намекваш, че си ме опетнила.

— Просто изтъквах колко неразумни са аргументите ти. — В гласа ѝ се усещаше нетърпение, но в очите ѝ светеше печална мъдрост.

— Ти ме окраде! Няма ми я писалката, портрета на... — Уилям млъкна като ударен от гръм. Чак сега го порази значимостта на нещата, които беше изгубил. — Боже господи, що за човек си ти, да задигнеш единствените ми спомени от Мери?

— О! — Тя разтревожено прехапа долната си устна и сведе поглед. — О!

Това го нарани повече, отколкото си представяше, че е възможно... Саманта коварно е дебнала момент, в който да заличи спомените от почтената му брачна връзка, за да остане само настоящето с нея. Настояще без бъдеще и без минало.

— Къде са нещата ми?

— Не знам.

— Къде са? — Той я разтърси свирепо, сякаш можеше да изтръска истината от нея.

— Наистина не знам. — Уилям щеше да я разтърси отново, ако тя не беше бутнала ръцете му, правейки му знак да замълчи.

Той също ги чу. Двама души, мъж и жена, които спореха вървейки. Не можеше да разбере думите, но гласовете му бяха познати. Дънкан и Тереза. Той раздражение се зачуди дали не идват, за да го предупредят за презряното минало на Саманта.

Не. Те не знаеха нищо по този въпрос. Може би идваха, за да му четат конско затова, че се е възползвал от невинността ѝ. Но не, девствеността ѝ не беше нищо друго освен скъпоценност, която да бъде продадена на този, предложил най-висока цена. Саманта се беше надявала да му надене брачните окови.

Тереза и Дънкан изникнаха от мъглата и внезапно разговорът им секна. Или спорът им, по-точно казано.

Еlegantната Тереза изглеждаше някакси... развлечена, въпреки че Уилям не можеше точно да определи защо. Може би беше забравила да си сложи някоя фуста? За всеки случай шалът небрежно обгръщаше раменете и, а косата ѝ падаше на сплъстени кичури, като тази на Мара.

Тереза широко разтвори ръце и заситни към тях. Уилям си помисли, че ще го прегърне.

Вместо това тя се насочи право към Саманта. Уилям побърза да я пусне и се дръпна настрана.

— Саманта! Скъпа! — Тереза я хвана за китките и внимателно я повлече към къщата. — Тъкмо тебе търсех. Нуждая се от... помощта на друга жена... за декорирането на масите. — Тя се обърна към Уилям, избягвайки погледа му. — Нали разбираш, Уилям, това е едно от онези неща, за които е нужна само женска ръка.

— Той знае — спокойно я прекъсна Саманта.

Обикновено невъзмутимата Тереза затропа яростно с крака:

— Какво? Как? Не! — Без да дочака отговор, тя се впусна в атака. — Ти му каза, нали? Трябваше да изпълниш своя дълг, нали? Толкова ли не може да разбереш, че това не е твоя работа? Ти...

— Ш-ш-ш-т — изсъска Дънкан.

— Как да не е моя работа! — възрази Саманта. — Това е моята родина...

Уилям изсумтя.

— ...и животът на хиляди невинни хора виси на косъм.

— Ш-ш-ш-т — повторно изсъска Дънкан.

Жените първо го погледнаха, после се огледаха наоколо си и кимнаха.

Дънкан прокара ръка през косата си, която и без друго стърчеше във всички посоки и съвсем тихо прошепна:

— Много съм ви задължен, мис Пендъргаст.

— Какво имаш предвид с това, че си й задължен? — гневно го конфронтира Уилям. — Няма да я пусна да припари до тях! Тази жена от чиста злоба ще предупреди лейди Федърстоунбоу! Ще я заключа на тавана и ще изхвърля ключа!

— Не, Уилям, нищо подобно няма да направиш. — Дънкан извиси глас, за да надвика тримата си събеседници, но тонът му беше напрегнат и решителен.

Уилям остана с увиснала уста. От думите на приятеля си. От тона му. Той изпъчи гърди и застрашително се извиси над Дънкан:

— Извинявай, би ли повторил?

— Ще приемем помощта на мис Пендъргаст и ще благодарим на бога, че ни я праща тъкмо тук и сега.

— Как може да говориш така?

— Ти как можеш да говориш така? — Гласът на Дънкан се превърна в ентузиазизиран шепот. — Отчаяно се нуждаем от тази карта. Капитан Фаруел каза, че тя е документ от първостепенна важност. Извадихме невероятен късмет, че лорд Хартън е придружаван от секретаря си, който е опитен картограф. Не можеш да си представиш размерите на пораженията, които ще нанесем на руснаците, ако заменим истинската карта с фалшива. Затова не можем да минем без мис Пендъргаст.

— Мислиш, че сдружаването с тази... тази паднала жена е отговорът на молитвите ни? — Уилям посочи с разтреперан пръст Саманта, после стисна ръце зад кръста си. Като военачалник, той нямаше равен. Беше хладнокръвен. Знаеше как да прикрива чувствата си, но точно сега всичките му умения го бяха напуснали.

Саманта го гледаше ведро. Ръцете ѝ бяха отпуснати спокойно покрай тялото. Сякаш изтеклата нощ не беше съществувала. Сякаш обяснението му в любов не значеше нищо за нея.

— Тя не е паднала жена — или поне не беше до снощи — тросна му се Тереза. — За това безчинство си отговорен ти, Уилям. И аз, за мой вечен срам. — Тя обви ръката на Саманта с пръстите си и се втренчи в него с поглед, който не му вещаеше нищо добро. — Ти не си мъжът, за който те мислех.

На Уилям му се доця да закрепчи на Тереза, жената, която неотдавна считаше за идеалната партия.

Но сега мисълта за женитба с нея му беше омразна, а когато тя заговори с този свой повелителен тон, куражът му изневери и той не посмя да ѝ кресне.

— Разбира се, че той е мъжът, за който го мислеше. — Дънкан пое ръката ѝ в своята, повдигна я към устните си и я целуна с нежен плам. — Още от сутринта ти позна как ще реагира, когато узнае за специалните таланти на мис Пендъргаст.

Саманта сведе глава.

Но не достатъчно бързо, за да скрие усмивката си от Уилям. Той видя как погледът ѝ с обич се стрелна към Дънкан и Тереза. И тогава му просветна... Беше ранна утрин. Тереза беше поразхвърляна. Видът на Дънкан беше изнурен, но щастлив. Приятелят му не беше

избръснат, носеше снощните си измачкани дрехи и изглеждаше... навярно като самия Уилям.

Те бяха любовници. Тереза го беше отпратила при Саманта, за да се забавлява с Дънкан. Уилям трябваше да е разгневен до немай-къде, а вместо това... Вместо това откри, че хич не го интересува какво са правили тези двамата. Мислите му бяха обсебени от един-единствен човек. От една жена. Саманта, която така страшно го беше предала. И тогава му хрумна, че...

— Тя краде от мен! — триумфално извика той. Това щеше да подкопае доверието на Тереза и Дънкан в тази измамница. — Тя открадна миниатюрата с Мери. Единственият портрет на жена ми!

Очите на Саманта пламнаха гневно и тя вдигна юмрук. За момент Уилям си помисли, че тя ще му се нахвърли, но тогава пръстите ѝ се разпериха и тя отпусна ръка. Все пак тя не отхвърли обвинението му, и от това му стана много болно. Но Уилям решително пренебрегна това скърбящо вътрешно гласче и триумфално се обърна към Дънкан и Тереза, които мълчаливо го гледаха.

— Готови ли сте да поверите важна мисия в ръцете на такъв негодяй?

— Ти наистина си говедо, Уилям — тежко въздъхна Тереза. На лицата им беше изписано отвращение и Уилям осъзна, че нищо, което той каже, няма да промени мнението им за Саманта

Ето защо предприе онова, в което беше най-добър. Атака.

— Казвам ви, че няма да се възползвате от уменията на мис Пендъргаст.

Дънкан се изстъпи напред и дръзко погледна приятеля си в лицето. Сви се пред погледа му, но не капитулира, както Уилям очакваше.

— Щом случаят е такъв, то аз ви освобождавам от длъжност, полковник Грегъри.

— Какво?! — изрева Уилям.

— Държете се толкова неразумно и емоционално — Очите на Дънкан се превърнаха в тънки сиви цепки — че споменахте за нашата мисия и за мишената ни в момент, когато нашият най-страшен враг може би се спотайва на три метра от нас и ни слуша. А гласът ви прогърмя доста мощно.

Дързостта на Дънкан го остави без дъх, а откровеността му изпрати по гръбнака на Уилям ледена тръпка. Дънкан говореше истината. Всеки можеше да се притаява наблизко под прикритието на сивата мъгла, да ги подслуша и те нищо да не разберат. Е, не и лейди Федърстоунбоу, тя куцаше лошо. Но мъжът ѝ. Или Пашенка... Или някой от цялото съзаклятие шпиони, които пъплека към Езерната област, привлечени от присъствието на господаря си.

Уилям и Дънкан се спогледаха, обзети от една и съща мисъл.

Дънкан не показва признаци, че смята да си подвие опашката.

Преди Уилям да вземе решение за бъдещите си действия, Саманта се освободи от Тереза и застана между двамата мъже.

— Чувствам се като кокал, за който са се сбили три улични песа. Обаче не съм никакъв кокал, нито пък, въпреки миналите си прегрешения, предателка. — Тя погледна Уилям право в очите и заговори с търпелив тон, който постави на изпитание самообладанието му, доколкото все още го имаше: — Ти спориш с Дънкан все едно имате някакъв избор. В този миг, на този прием, аз съм единствената джебчийка. Това е деликатен занаят. Трябва ви професионалист. Аз съм единственото ви попълнение. — Очите ѝ се впиха в неговите, точно както миналата нощ, но сега в тях нямаше обич. Тази жена беше хладна, концентрирана и разумна.

Всичко, което една жена никога не трябваше да бъде.

— Хайде — обърна се Саманта към Дънкан и Тереза. — Да намерим тихо местенце, където можем да заговорничим на спокойствие. Искам да свърша по-скоро с тази работа и веднъж завинаги да си тръгна оттук. Повече не искам да видя физиономията на полковник Грегъри.

— Браво! — присмехулно извика Тереза и почна да ръкопляска.

— Отлично казано, мис Пендъргаст. — Дънкан ѝ предложи ръката си. — Мисля, че беседката ще свърши работа.

Етикетът изискваше Тереза да тръгне редом с Уилям, но тя пренебрегна правилата и хвана свободната ръка на Дънкан. Тримата поеха напред, триумвират от сила и решителност.

— Тъй като Уилям няма да ни е от полза докато планираме операцията, ще го накараме да патрулира, за да осигури поверителността на дискусиите. — Дънкан се обърна към него и му подвикна:

— Ще можеш ли поне това да свършиш, друже?

Уилям крачеше след тях. За пръв път в живота си беше доволен, че е в ариергарда. В ситуация като тази той просто не можеше да поеме командването. Не можеше да се довери на Саманта за изпълнението на отговорната ѝ мисия.

Не можеше да се довери на самия себе си. Той вреше и кипеше в казан от емоции. Той, човекът, за когото жените бяха приятно развлечение, но не и съставна част от живота на един мъж. Той, който се имаше венчан за армията и за диренето на справедливост, но никога не беше тръгвал истински по дирите на любовта.

Саманта беше прекършила мъжествения му дух. Дънкан беше прав: той беше изгубил уменията си да вижда и мисли в перспектива. Говореше без да мисли, или по-точно казано, мислеше с оная си работа. Не беше способен трезво да прецени рисковете, свързани с мисията. Не, в този момент просто не смееше да застане начело.

Беседката мрачно се издигаше пред тях. Дънкан, Саманта и Тереза влязоха в нея без да обръщат поглед назад. Уилям тихичко почна да обикаля осмоъгълната постройка, проверявайки за врагове под всеки розов храст.

Нямаше никой. Бяха сами. Бяха изгубени сред мъглата.

Уилям притвори клепачи и се подпря с ръка на стената. Да. Беше изгубен. За пръв път в живота си не знаеше как трябва да постъпи, какво да предприеме. Вината беше изцяло нейна... Хубава работа, нали досега винаги беше твърдял, че ако някой има проблем, вината си е изцяло негова?

В какво се беше превърнал?

— В чантичката е. Картата е в чантичката ѝ. — Гласът на Саманта долетя иззад стените на беседката. Уилям промуши глава през вратата и не се помъчи да скрие презрението си:

— Откъде пък знаеш?

Саманта продължи сякаш не го е чула. Него!

— Онази чантичка с лъскави черни пайети. Мъкне я навсякъде със себе си, и което е по-важно, непрекъснато шава с нея. Дори си помислих, че дамата е прираствена към лауданума и държи там дрогата си. — Саманта сви рамене. — Картата е в чантичката ѝ.

Дънкан кимна. Тереза кимна. И двамата изглежда приеха преценката на Саманта безрезервно.

Уилям се облегна на беседката и зарея поглед в мъглата. Нямаше какво да гледа Дънкан и Тереза. И Саманта.

— Можеш ли да направиш размяната? — попита Дънкан.

Уилям напрегнато зачака отговора, но такъв не последва.

— Можеш ли да смениш истинската карта с фалшификат?

Този път в гласа на Дънкан се усещаше повече настойчивост.

— Разбира се, че може — подвижна Уилям и се усмихна злобничко. — Тя си е направо готова за затвора.

— Млъквай, Уилям — сръза го Тереза. — Какъв е проблемът, Сам?

— Обикновено джебчиите прерязват връвта на кесията и я отмъкват, или бъркат в нея и задигат съдържанието ѝ. — Саманта широко разпери ръце. — Никога не съм отваряла чантичка, за да извадя нещо и да го заменя с друго.

— Разбирам. — Тереза кимна.

— От друга страна, Тери, би могло да бъде и по-зле. — Саманта се ухили широко като палав хлапак. По-рано Уилям намираще тези усмивки доста очарователни. — Картата можеше да е пхната в деколтето ѝ.

Дънкан и Тереза принаха весело, а Уилям се намръщи яростно. Сам и Тери. Кога бяха минали на умалителни имена?

Преди Уилям да успее да изкреци насъбралия се в гърдите му гняв, преди да ги заклейми с горещото си презрение, Дънкан излезе на прага.

— Уилям, направи допълнително кръгче. Искам да съм сигурен, че тук няма никой.

— Можеш да си сигурен — отговори Уилям, но намусено се оттегли. Оглеждаше се внимателно, както и при първата обиколка, търсейки отпечатъци от стъпки във влажната от росата почва, или каквито и да било доказателства, че някой — Пашенка например — е решил да провери как се справят шпионите му. Но засега Пашенка се укриваше в имението на лорд и лейди Федърстоунбоу. Естествено. Нямаше защо да излага живота си на излишен риск.

Уилям се върна до входа на беседката и чу последните думи на Дънкан:

— Значи това е планът. Дано господ даде ръцете ви да са сръчни, мис Пендъргаст.

Отвратителното домашно гости вървеше към своя край и тя скоро щеше да напусне пълното с безмозъчни идиоти имение. Когато обядът приключеше, Валда можеше да напусне трапезарията на Силвърмиър, където полковник Грегъри и неговата домакиня, тази шафрантия лейди Марчънт, бяха наредили да сервират ястията. Валда щеше да се качи в каретата си и най-сетне да потегли към Мейтланд през изпаренията на мъглата. Две нощи не беше спала. От болка насиненото ѝ тяло не можеше да се унесе в сън.

И от тревоги какво ли щеше да предприеме Пашенка. Как да се справи с него. Как да се измъкне от ситуацията жива и свободна.

Не много отдавна нищо не можеше да ѝ попречи да потъне в дълбок сън. Едно време никога не би се оставила Пашенка да я спипа неподготвена и да я нарича. Щеше да приеме нуждата да му се изплъзне като предизвикателство, нищо повече. Сега съзнанието ѝ пееше ужасен припев: с двата крака. Хитрата сврака с двата крака.

Но тя не беше сврака, беше само хитра. Да.

Пък и будуването по цяла нощ си имаше предимства. Беше чула как Рупърт става и тършува в багажа ѝ. Тя лежеше и се усмихваше във възглавницата, под която беше пъхната чантичката с лъскавите черни мъниста, в която пък беше прибрана безценната карта.

Щеше да даде на Пашенка картата. Да, точно така. Щеше да му я връчи веднага, след като му подхвърли, че има още много поверителна информация в главата си. Така щеше да съхрани живота си, докато успее да се измъкне.

Сега Валда премяташе с пръстите си чантичката, която висеше на едната и ръка и наблюдаваше множеството от гости, което се тълпеше около отрупаната маса. Всички се усмихваха, обменяха клюки, пълнеха чиниите си с ягоди, филии топъл хляб, тънки резенчета говеждо и студени аспержи. Тя също трябваше да яде, но не беше гладна. Просто искаше да си тръгне. Дори не ѝ пукаше как е облечена, а тя беше издокарана в... наложи се да погледне надолу. Ах,

да. Бронзов сатен със сребриста гарнитура. Тя беше най-елегантна от гостите.

Рупърт също не беше за изхвърляне. Висок, слаб, той беше по-аристократичен от тези генерали и посланици. В момента лицето му беше разтегнато в най-чаровна усмивка, докато разговаряше с една от младите провинциални дебютантки. Когато девойката се отдръпна, Рупърт я последва по петите. Дяволите да го вземат! Само ако можеше да разчита на него. Или ако ѝ беше верен. Или ако не беше малодушен подлец. Тогава Валда би пощадила живота му, но вече бе късно. Беше я предал на всички възможни фронтове. Щеше да го елиминира в подходящия момент.

Тя се подпря на бастуна и опита да се заслуша в разговорите. Защо — и самата тя не знаеше. Вече беше задръстена от информация. Напоследък се чувстваше толкова замаяна, че снощи реши да запише малко от узнатите тайни. Малките детайли бяха започнали да ѝ убягват — на нея, която по-рано помнеше всичко!

Освен това някои от хората, които виждаше, бяха започнали да изглеждат... смахнато. Отвреме-навреме ѝ се привиждаше някой мъж, който приличаше на скелет. Жена, бледа като смъртница. Дете, което говореше с кънтящ глас. Когато обърнеше глава, тях ги нямаше. Сякаш призраците на всички, които беше убила, се бяха наговорили да я преследват.

Абсурд. Трябваше да се наспи.

— Лейди Федърстоунбоу — извика лейди Марчънт в ухото ѝ.

Валда подскочи толкова рязко, че лейди Марчънт трябваше да ѝ се притече на помощ, за да не се прекатури.

— Лейди Федърстоунбоу, на всяка цена трябва да си похапнете от вкусния обяд. — Лейди Марчънт грубичко подбутна Валда към масата. — Държим да си подложите добре, за да ни запомните с хубаво.

Валда автоматично превключи на друг режим и стана преливащата от любезност възрастна дама:

— Драга, не мога да се добера до масата от тази навалица. Може би вие ще сте така добра да ми напълните една чиния?

— Милейди, вашата сила винаги ме е впечатлявала. Ето оттук ще минем. — Лейди Марчънт приложи допълнителен натиск върху

раменете на Валда и я избута сред множеството гости. — Не бихте желали да пропуснете такова невероятно пиршество.

— Пиршество ли? — Натъртените ребра на Валда отнасяха случайни удари с лакти, ушите ѝ скоро бяха проглушени от неспирното дърдорене на обядващите хора. Опитната шпионка извиси пронизително глас. — Вкиснатото ви вино и гадната ви помия не са никакво пиршество. Жалък избор на меню, милейди, жалък. — Валда осъзна, че я е напуснало чувството ѝ за хумор, което толкова години ѝ служеше като камуфлаж и безуспешно опита да се овладее. — Няма защо да ме гледате така. — Един от онези скелети надничаше зад рамото на лейди Марчънт. — Все едно съм ви изяла десерта с вилица. Това е рискът, който всеки английски войник поема...

— Английски войник ли? — Лейди Марчънт се взираше зад нея.

Валда примигна. Там стоеше лейди Стивънс, която си бърбеше с лейди Блеър.

— За какво говорите? — учуди се лейди Марчънт.

— За нищо. Нищо. — Валда понечи да си тръгне. Някъде сред гостите се надигна глъчка. Лейди Марчънт я възпря:

— Вижте ги, те се карат.

Моментът на лудост отмина и Валда се загледа в кавгата.

Полковник Грегъри беше стиснал мистър Монро за гушата. Тълпата от гости беше оформила традиционния боен кръг. Всички гледаха с напрегнати лица двамата побеснели мъже.

А те наистина бяха побеснели. Полковник Грегъри изглеждаше така, сякаш едва се сдържаше да не удуши противника си. Мистър Монро беше почервенял целия и в очите му грееше коварен блясък.

— Лъжец! — изкрещя полковникът, гледайки Монро право в очите. — Не си бил цялата нощ на лов за шпиони!

Последната дума прикова вниманието на Валда. Шпиони? За какво говореше този нещастник?

Мистър Монро се изтръгна от хватката на полковник Грегъри.

— Как смееш да ме наричаш лъжец? Тази нощ изпълних дълга си. Аз съм герой! Ти си кръгла нула в сравнение с мен!

— Ти си нищожество. Издънка на проклет шотландец. — Полковник Грегъри отново го стисна за гърлото. Зъбите му бяха оголени като на бясно куче. — Гнусен зестрогонец!

Зестрогонец или не, това не интересуваше Валда. Тя искаше да чуе за шпионите. Загледа ги още по-напрегнато и се приведе напред за да не изпусне и думичка от спектакъла.

— Ти кого ще наричаш зестрогонец? — Дънкан Монро блъсна полковник Грегъри в гърдите. — По-добре виж себе си! Аз поне я обичам!

Лейди Марчънт си пое дълбоко дъх. Валда я погледна и разбра — те се караха за нея. Очарователно. А онзи тип беше споменал нещо за шпиони. Два пъти по-очарователно. Болката в ребрата ѝ, страхът ѝ, дори изтощението на сетивата ѝ изчезнаха щом тя се концентрира върху разиграващата се сценка.

— Знам какво си намислил — крещеше полковник Грегъри. — Решил да сваля лейди Марчънт, моля ви се!

Сега цялата тълпа ужасено си пое дъх. Кръгът около противниците се затегна.

Валда се приведе още по-напред с блеснал поглед.

Мистър Монро се нахвърли върху полковник Грегъри, който се завъртя като пумпал, за да му се измъкне. Жените нададоха писъци. Мъжете закрещяха одобрително.

Валда усети как някой дърпа безценната ѝ чантичка и я сграбчи, докато все още висеше на ръката ѝ. Завъртя се към човека до нея — човекът, който се беше опитал да открадне картата.

Онази крадла. Онази гувернантка с русата си до бяло коса. Онази мис Пени Гаст. Ловка като змия, Валда сграбчи адското изчадие и му изви китката:

— Върни ми я!

— Какво? — Мис Пени Гаст се правеше на света вода ненапита.

Валда пъкна другата си ръка в джоба, скрит под полата ѝ, обви пръсти около дръжката на новия си пистолет и непохватно го изтегли.

— Върни ми я — извика тя и насочи оръжието към гърдите на крадлата.

— По дяволите! — Мис Гаст опита да се дръпне от дулото, но тълпата, която се беше скупчила около нея не ѝ позволи да мръдне.

— Лейди Федърстоунбоу, какво си въобразявате? — лейди Марчънт грубо се нахвърли върху нея.

Хората около тях започнаха да забелязват пистолета и жените запищяха още по-силно. Полковник Грегъри и мистър Монро спряха

да се бият.

— Върни ми я — за пореден път заповяда Валда.

Мис Гаст разпери празните си ръце.

— Нали виждате, не държа нищо.

— Какво става тук? — Полковник Грегъри използва рамото си, за да си пробие път през тълпата.

Валда заби пистолета в корема на мис Пени Гаст. Полковник Грегъри замръзна на място.

— Не мърдай! Саманта, не мърдай!

— Никаквицата ми открадна... документа — каза Валда. — Всички знаят, че тя е джебчийка.

— Не, не е. — Тази кучка, Лейди Марчънт, се намеси. — Казах ви, че сте се объркали. Запомнили сте името погрешно.

— За бога, Валда, да не си се побъркала? — Рупърт я гледеше втренчено иззад тълпата.

— Нали виждате, не държа нищо. — Мис Гаст говореше с онзи успокоителен тон, които направо я подлудяваше.

Валда искаше да ги застреля всички, но за съжаление разполагаше само с един куршум. Един куршум, с който да види сметката на никаквицата, която беше задигнала картата.

— Никой не може да краде от мен безнаказано.

С плавни движения мис Гаст разпери ръце:

— Защо не проверите дали вашият документ не си е на мястото? Ще се уверите, че не у мен.

Валда се поколеба. Мис Гаст изглеждаше искрена.

Лейди Марчънт беше раздразнена.

Полковник Грегъри беше... пребледнял.

Валда стисна меките ръбчета на чантичката със свободната си ръка и чу шумоленето на хартия. Почна да ѝ се гади. Тя внимателно отмести пистолета от корема на мис Гаст. Цялата тълпа стоеше като вцепенена, когато тя отвори чантичката си и надникна вътре.

Картата си беше там. Сгъната на квадрат. Червеният печат подчертаваше важността ѝ. Пистолетът увисна в ръката ѝ.

— Съжалявам, мис Гаст... Помислих ви за... Взех ви за някой друг.

— Името ми е мис Пендъргаст. — Гласът на младата жена звучеше уверено, ала ръцете ѝ трепереха толкова силно, че тя

трябваше да ги скрие в гънките на роклята си. — Мис Саманта Пендъргаст.

Мистър Монро излезе пред множеството и взе пистолета от ръцете ѝ.

Чу се всеобща въздишка на облекчение.

Лейди Марчънт притисна длан към челото си и припадна по най-неделикатен начин, стоварвайки се на мраморния под като чувал картофи. Мистър Монро веднага ѝ се притече на помощ и коленичи до нея.

— Ароматични соли! — развика се той.

Полковник Грегъри сграбчи мис Гаст в прегръдката си. За момент и тя беше на път да припадне, но после се овладя, вдигна глава и яростно се нахвърли върху него:

— Не ме харесваш, не те харесвам, отказвам да ме наказваш за смъртта на жена ти. Няма да съм изкупителна жертва за срама ти. Тъй че пускай ме — сега!

Изражението на полковник Грегъри в този момент струваше милиони. Валда с удоволствие би догледала тази сценка, но Рупърт я сграбчи и се помъчи да я избута към вратата. Тя му оказа съпротива и той не успя да я помръдне, но хората започнаха да ги гледат. Посланикът и шефът на Хоум Офис я наблюдаваха особено внимателно. Валда се наведе, вдигна пистолета, който лежеше на пода до суетящия се мистър Монро, пхна го в джоба си и излезе от трапезарията с високо вдигната глава.

Последните думи, които достигнаха до слуха ѝ, бяха на разгневения полковник Грегъри:

— Мис Пендъргаст, съберете багажа си. Връщате се в Лондон още утре сутринта.

Уилям влетя в стаята си и изпъди камериера:

— Вън! Чупката!

— Добре, сър, не е нужно да повтаряте. — Клийвърс излезе с гневни крачки от стаята и затръшна вратата след себе си.

Уилям се втренчи подире му. Какво, за бога, им ставаше на всички? Дори гостите, които уж му бяха приятели, побързаха да се сбогуват. Държаха се с него като прокажен, а той просто беше направил единственото, което всеки разумен мъж би направил, когато открие крадец в дома си: беше изгонил този грешник. Нямаше никакво значение, че тя беше красива и всички я обичаха. Нямаше никакво значение, че тя донесе мир и радост на дома му. Нямаше никакво значение, че беше отнел девствеността ѝ с финес, достоен за пиян моряк, а тя му се беше отдала с изящството на... жена. Жена, създадена за него.

Но тя беше крадла, а крадецът завинаги си остава крадец. Тя беше направила услуга — на него, на Англия, при това с риск за живота си. Ако беше само миналото ѝ, той щеше да се ожени за нея.

Но тя беше откраднала от него. Дреболии — някои без почти никаква стойност, други — напротив. Не ги беше върнала. Въпреки уличаващите доказателства, тя отказваше да си признае, че кражбата е нейно дело и твърдеше, че не знае къде са предметите, докато изражението ѝ говореше противното. Тя беше и лъжкиня освен другото.

Уилям разкъса своите шалче и яка. Захвърли фрака и жилетката си на пода, и разтвори прозореца. Загледа се в нощта, опитвайки се да види светлините на къщурката ѝ.

Трябваше да я хвърли в тъмницата на Хоуксмаут, където да изгние.

Но не можеше. Що се отнася до Саманта, беше мек като масло и сладък като петмез.

И защо? Защото не можеше да забрави начина, по който лунните лъчи огряваха изваяните ѝ рамене, болката в очите ѝ, когато говореше за детството си, силата на обичта ѝ към момичетата...

Той се намести в стола и се зае с трудната задача да изуе стегнатите си ботуши. Значи така: щеше да я изпрати в Лондон и да уведоми с писмо лейди Бъкнел за престъпната склонност на питомката ѝ. Саманта щеше да остане без възможност за честно препитание. Принудата щеше да я изкара на улицата, където тя пак щеше да се върне към стария си занаят. В крайна сметка щяха да я заловят и палачът щеше да надене примката около лебедовата ѝ шия.

Уилям подскочи от ужас и напъха крака си обратно в ботуша.

Не. Това не беше вярната линия на поведение. Мирните лондонски граждани не заслужаваха да им натресе чудовище като Саманта. Нито пък щеше да стои безразлично, докато тя се е запътила към ада с цялото дръзновение на пламенната си личност.

В крайна сметка вината не беше само нейна. Той я беше прельстил.

Ама че глупак е бил.

След секунди той вече тичаше по стълбището, за да не си даде време за размисъл. Лакеят скочи и му отвори вратата. След малко Уилям се озова пред къщичката, където Саманта се беше заключила, и захлопа с юмрук по вратата.

Кларинда побърза да отвори. Дори на мъждивата светлина от фенера, той видя ужаса и слисването ѝ.

— Полковник! Мис Пендъргаст каза, че не желае да вижда никого.

Уилям я хвана за ръката и я издърпа през прага, след което зае мястото ѝ.

— Не се връщай — нареди той и затвори вратата право в лицето ѝ.

Огънят пращеше весело в уютната стаичка. Свещник пръскаше светлина край отворения куфар.

— Кларинда? — извика Саманта от спалнята. — Кой беше този път? Само не ми казвай, че е било някое от момичетата. Не мога да понеса да ги... — Тя застана на прага и гласът ѝ секна — ...отпратя. Силуетът ѝ се открояваше на светлината на свещите. С една ръка беше вдигнала четка за коса с дръжка от слонова кост, а с другата

придържаше русите си коси. Както и при първата им целувка, тя носеше онази скромна бяла нощница. Синият ѝ пенъор беше отворен.

Прелестна. Тя беше прелестна. Сърцето го болеше от красотата ѝ. Желаете едно-единствено нещо: да я има само за себе си.

Саманта го видя и остана неподвижна за един дълъг момент. После бавно прокара четката през дългата си платиненоруса коса, задържайки я на гърдите си. В следващата секунда тя се озова в спалнята с едно бързо и безшумно движение, и затвори вратата.

Отказът ѝ беше ясен и недвусмислен. Гневът му избухна при това безочие. Когато чу как ключът се превърта в ключалката, яростта му доби форма. Уилям отиде до вратата и ритна бравата. Вратата беше масивна, бравата — не. Ключалката беше съвсем обикновена, създадена за усамотение, а не за сигурност.

Той отново я ритна.

Тя изскърца.

Уилям се втурна към вратата и мощно се блъсна в нея, разби бравата, олюля се, направи няколко крачки, и спря.

— Прозорецът е отворен — хладно изрече Саманта. — В училището за крадци ни учат винаги да избираме по-лесния начин.

Знаеше, че не бива да му се присмива. Той стоеше с леко разперени ръце, прегърбени рамене, наведена глава и я гледаше като бик, готов да се впусне в атака. От него се отделяха горещи вълни, личеше си, че иска да си го върне, задето беше опетнила доброто му име.

Не я беше грижа, че ръцете му треперят от насилнически порив. Тя също искаше да го фрасне. Искеше да зареже всякаква предпазливост, да пици, да вика и удря, защото Уилям за пореден път ѝ беше предал урок, който трябваше да е усвоила много отдавна.

Нямаше значение, че тя бе променила живота си. Че непрекъснато работеше над себе си, за да бъде по-добра. Че не... краде. До края на живота си щеше да бъде заклеявана като джебчийка.

А той... мъжът, когото обичаше. Мъжът, на когото се беше отдала... трябваше да ѝ повярва, а вместо това той първи я беше осъдил. Осъди я и я използва за целите си.

Така стисна четката, че дръжката се отпечата в ръката ѝ.

Уилям си пое дълбоко дъх и го изпусна много бавно:

— Реших да те направя своя жена.

Тя също си пое дълбоко дъх — за да избухне в дрезгав смях.

— Аз? Твоя жена? Да не си се побъркал?

Уилям здраво стисна юмруци и по врата и лицето му плъзна гъста червенина. Той вече не беше мъж, а див звяр — жесток, свиреп и страшен — който се опитваше да се прикрие с булото на цивилизацията. Сякаш то щеше да го спаси от истинското му аз.

— Най-малкото ти беше невинна във физическия смисъл на думата и аз те лиших от тази невинност.

— Ах, значи и ти си бил крадец. — Саманта се усмихна весело. — Краставите магарета през девет дола се надуват.

Уилям изръмжа. Просто изръмжа — това беше думата.

— Аз не съм крадец, но ти си и честта не ми позволява да те пусна по света, за да правиш зло на хората.

— Значи се жертваш, водейки ме в брачното си ложе? Наистина си много благороден. — Гласът и беше пропит от сарказъм.

— По природа си добросърдечна. Трябва ти само здрава мъжка ръка.

Неговата ръка? Той навярно се шегуваше! Саманта приглади нощницата над гърдите си, корема си, бедрата си, показвайки му тялото си, изкушавайки го, присмивайки му се.

— Сигурен ли си, че това са истинските ти мотиви? Сигурен ли си, че не искаш да се ожениш за мен, защото... ме искаш?

— Не, не съм. — Гърленият му глас трепереше от желание. — Искам те.

Тя се усмихна с порочно задоволство.

— Няма да те изпускам от око. Ще се погрижа да не крадеш. Ще се погрижа непрекъснато да си бременна. — Докато говореше, Уилям постепенно изправи стойката си. — Вероятно вече си бременна.

— Говорих с Тери. — Усмивката ѝ изчезна. — Според нея времето не е подходящо за зачеване и е малко вероятно да съм бременна.

— Ще останеш тук и ще видим. Междувременно ще си толкова заета, че няма да имаш време, през което да се отдаваш на страстта си към кражбите.

Пламъците на гнева ѝ избухнаха като огньовете на ада:

— Негодник! Мръсник! — Саманта го замери с четката. — Как смееш? Как сме...

Уилям се наведе и премина в настъпление: улови я и я тръшна на леглото. Тя падна по гръб на дюшека и той я затисна с тежестта си. Гневът помежду им избухна като гейзер. Саманта удряше където ѝ падне по главата, гърдите, раменете. Успя да нанесе няколко доста добри крошета, преди Уилям да успее да хване юмруците ѝ и да вдигне ръцете ѝ над главата.

Телата им потънаха в пухените завивки. Тежестта му я затискаше, когато тя искаше да скочи и... не, не да избяга. Не и нещо толкова интелигентно. Искаше ѝ се да го срита.

— Махни се от мен, ти, нагъл... добродетелен... тъп... грубиян!

Но той не се махна от нея. Вместо това ухапа гърлото ѝ и остави бледорозова линия по фината ѝ кожа.

Тя изпищя и почна да се гърчи. Той бе звяр и тя го мразеше от дъното на душата си.

Той я обузда, улови китките ѝ, смачка съпротивата ѝ с тялото си, докато първият етап на борбата не свърши и силата не ѝ изневери.

Тогава Уилям облиза мястото, което беше ухапал.

Саманта шумно си пое дъх. От борбата. От тежестта му върху нея.

— Няма да ти стана жена дори самата кралица Виктория да те предложи на сребърна тепсия.

Той леко се поотмести от тялото ѝ и тя можа да го види. Сините му очи, обрамчени от гъсти черни мигли, бяха помътнели, може би от гняв?

Не, от страст.

Той не я хапеше, за да я накаже, а за да я бележи. Искаше да бъде господар на чувствата ѝ, да събуди в нея определени емоции...

— Гняв. Ти искаш да ме ядосаш. Не те интересува колко съм бясна.

— И защо да ме интересува? Така ми харесваш. — Гърдите му се придвижиха, за да покрият нейните. — Гневът е нещото, което ни свързва, мила моя.

Тя изви пленените си ръце и заби нокти в дланите си.

— Нищо не ни свързва, шефе, ни помниш ли? Я съм си гаменче улично, крадлъ, джибчийкъ, пък ти си шибан пулковник ут армиятъ на

Нейну Виличество. Кумандир, дето винаги си е пазил гулямата чест.

Смехът му беше дълбок, нисък, застрашителен:

— Помня едно нещо, което ни свързва. — Уилям улови двете й китки с една ръка.

Саманта знаеше какво ще последва. Нямаше значение колко ненавижда връзката помежду им, за нея съзнанието му беше отворена книга и намеренията му бяха прозрачни. Започна да извива тялото си под неговото в напразен опит да се измъкне.

Уилям измъкна сгъваем, нож от джоба си, натисна механизма му и блестящото острие се показа с щракване.

Гърлото й пресъхна.

— Не мърдай — прошепна той, пъкна острието под ръба на нощницата й, и я разряза. Отначало платът не се поддаде, но острието беше наточено и свърши отлична работа. Уилям плъзна ръка над гърдите й.

Черната му коса падаше на къдрици по челото. Свещите позлатяваха кожата му. Челюстта му беше като изваяна от мрамор, но устните му... когато ръката с ножа премина над гърдите й, устните му се извиха в покоряваща усмивка, каквато тя никога не би очаквала — не би искала да види — у него: усмивка на пират, мошеник и авантюрист. Покоряваща усмивка.

Каква идиотка беше, щом още го обичаше. И то с любов, чийто огън едва сега се разгаряше.

Той се изправи, възседна я и разряза нощницата до коленете й.

— Какво правиш? Да не си превъртял? — кресна тя.

— Не искам да виждам тази нощница. Не искам да виждам този пенъоар. Искам те гола и беззащитна. Това е единственият начин да ти покажа кой командва парада, Саманта. Ако зависеше от мен, щях да те заключа в непристъпна кула, от която само аз имам ключ.

Гласът му преливаше от напрежение и тя усети как започва да й се гади от страх но въпреки това се присмя на неговата искреност:

— Ще открадна ключа и ще се измъкна оттам.

Уилям притвори клепачи и когато ги отвори, онази усмивка отново изгря на устните му. Той затвори ножа и го прибра в джоба си, правейки блестяща демонстрация на сръчност и вещица в боравенето с хладно оръжие. Със свободната си ръка той разкопча панталоните си и смъкна гащетата си. Саманта го наблюдаваше с широко отворени очи.

Бавно, като мъж, танцуващ менует, той плъзна коляно между бедрата ѝ. Тя се опита да събере плътно краката си, но той ги раздели без никакви проблеми.

— Разбираш ли значението на думите „без жал“?

Той нямаше да... нали? Знаеше, че не е способен на това... но също така знаеше, че той няма да разреже нощницата ѝ, няма да я затиска под тежестта си, няма да държи китките ѝ.

Саманта не познаваше този мъж. Не го познаваше истински.

— Никога няма да ти простя — отговори тя.

— Какво? — Той положи целувка на устните ѝ. — Че това, което правя с теб, ти харесва? — Уилям положи целувки върху челото и, очите ѝ, пламналите ѝ бузи. Погали ухото ѝ с език и засмука меката му част.

Тогава Саманта разбра. Той можеше да държи китките ѝ, можеше да се просне върху нея на леглото, и двамата можеха да страдат от болката и негодуванието. Но помежду им гореше огън, който нищо не можеше да потуши.

Не беше случайно, че тя беше девица преди да му се отдаде. Не беше случайно, че той не се бе задомил повторно след смъртта на жена си. Защото те бяха предназначени един за друг. Защото очакваха онзи всепоглъщащ пожар, който нищо не можеше да угаси. Без значение какво ги разделяше или какви обиди си разменяха — те се желяеха и това не можеше да бъде променено.

Мирисът му я обгърна — мирис на земя и на мъж. Бялата му риза се беше измъкнала от колана и нежно докосваше връхчетата на гърдите ѝ, отново и отново. Бедрото му галеше мястото между краката ѝ в бледа имитация на сношение, която разпалваше желанието ѝ да го приеме в себе си. Устата му, която оставяше парещи следи върху кожата ѝ, ръцете му, които я държаха в плен, коляното му...

— Не! — Саманта замята глава и се опита да го ритне.

— Какво ти стана? Твърде много ли ти харесва? — попита Уилям с нежен тон, който не вещаеше нищо хубаво. — Изчервявяш се, а? Пламнаха ли слабините ти? — Той целуна брадичката ѝ и устните му се плъзнаха надолу по гърлото ѝ. — Ако те пипна с пръст долу, ще го плъзна ли с лекота в прохода ти, защото си влажна и хлъзгава от желание по мен?

Казаното от него беше чиста истина и Саманта беше обзета от срам. Ако продължаваше да ѝ говори така, неволно щеше да я доведе до оргазъм.

— Трябва ли да разрежа пеньоара ти до долу? — подвоуми се Уилям.

— Не!

— Да, права си. Харесва ми да те държа така: безпомощна и учудена, в очакване на следващия ми ход. — Той погледна многозначително гърдите ѝ и усмивката му предизвика стягане там долу. — Гърдите ти са толкова красиви. Миналият път не можах да ги огледам както трябва. Беше тъмно, а аз бях отчаян от нужда по теб. Сега виждам, че те сбъдват и най-смелите ми мечти: снежнобели, с розови връхчета, които щръкват, когато се възбудиш, както сега!

— Студено ми е.

Уилям беше наясно с лъжата ѝ, но се постара да си придаде загрижен вид.

— В такъв случай ще те стопля. — Той сведе глава, пое едното розово зърно в устата си и палаво завъртя език около ареолата. Усещането беше върховно и тя притвори клепачи. Гърбът ѝ се изви, бедрата ѝ се стегнаха около коляното му. Уилям отвори широко уста и пое колкото можеше от гърдата ѝ, след което я засмука силно.

Бяха прекарали само една нощ заедно. Откъде знаеше как да я възбуди точно както трябва? Откъде знаеше, че на нея ѝ се ще той да погали гърдата ѝ с мекото на бузата си, после да се премести нагоре и да гризне долната ѝ устна? Саманта отвори уста, за да вдиша отчаяно и Уилям безпощадно се възползва от това, за да я завладее с езика си.

Тя се изви нагоре, мъчейки се да увеличи триенето между телата им. Уилям я целуваше до безпаметност и Саманта си помисли, че дори да не го види никога вече, винаги ще помни вкуса на целувката му. Тогава той прошепна името ѝ, тя отвори клепачи и видя, че той я гледа. Устните му бяха влажни, погледът му беше безмилостен като на сокол, кръжащ над плячката си.

— Не ставай. Не мърдай. Или ще останеш както си, или няма да излезеш от това легло, докато викарият не дойде да ни венчае. Разбра ли?

Тя кимна без да сваля поглед от него, но въпреки това Уилям не ѝ повярва, защото пусна китките ѝ, но остана приведен над нея, сякаш

всеки момент отново щеше да я сграбчи.

Гордостта изискваше тя да предприеме опит за бягство, но гордостта беше нещо глупаво — Саманта отдавна беше усвоила този урок. В ситуации като тази практичността беше за предпочитане. Тя беше разумен човек. Джебчийка от бедняшките квартали на Лондон. Нямахше шанс. Той беше по-голям, а вероятно и по-бърз.

И което беше по-важно, тя искаше да се любят. Не както си го представяше той, като насилствено заздравяване на връзката помежду им, а като сладко сбогом. Защото — *признай истината, Саманта* — желанието да го има беше по-силно от всичко. Обичаше го твърде много за да го лиши — за да ги лиши — от това удоволствие.

Уилям разкъса ризата си и я погледна, за да се увери, че тя още си лежи на мястото. Припряно изу панталоните си и пак я погледна. Сграбчи остатъка от нощницата ѝ и я разкъса чак до подгъва. Саманта си спомни, че той е бесен и не е свикнала да го вижда такъв. Ами ако я нарани...

Но полковник Грегъри никога нямаше да я нарани, поне не и физически. Пък и вече бе разбил сърцето ѝ. Какво още можеше да ѝ причини?

Уилям нежно отърка длани около глезените ѝ и плъзна ръце, стигайки до коленете ѝ, а после чак до бедрата ѝ, внимателно пъхна ръце под краката ѝ и ги намести върху раменете си.

— Какво правиш? — Саманта опита да се освободи.

— Това, на което прилича — засмя се Уилям и затегна хватката си. Пръстите му я погалиха между краката, и той духна къдравите руси кичурчета. Тогава Саманта осъзна, че той я вижда там долу, между краката. Свещите на шкафчето я осветяваха там, където не трябва. Да не би да искаше да я... целуне? Там, където я присвиваше болезнен копнеж?

Не можеше да го понесе. Не можеше. Тя се извърна странично в опит да му избяга.

Уилям отново се засмя, разтвори краката ѝ, и пъхна език в сърцевината ѝ.

Този път гърченията ѝ не бяха опити за бягство, а реакция на обзелата я възбуда. Това беше... най-дълбоката целувка, най-голямата интимност. Когато беше там, за него нямаше тайни, той виждаше желанието ѝ, нищо не убягваше от очите му. Езикът му влизаше и

излизаше от мекотата ѝ като кадифен камшик. Тя сграбчи чаршафите в юмруци и залюля глава напред-назад. Напрежението ѝ нарасна до непоносимост, чувстваше, че ще се пръсне от възбуда. Знаеше, че соковете ѝ текат върху езика му, но не можеше да ги спре. Той я водеше към върха, безмилостен в решимостта си да я покори, да я обладае, да ѝ покаже, че са създадени един за друг. Саманта съзнаваше всичко това. Съзнаваше също, че то ѝ води към гибел.

Но тази вечер щеше да ѝ доведе до екстаз.

Устните му завладяха клитора ѝ и страстно го засмукаха, докарвайки я до ръба. Близо. Много близо. Но не съвсем. Не и още...

Той мушна пръст в цепката ѝ. Сега. Всичките ѝ мускули се напрегнаха, от гърлото ѝ се изтръгна писък. Хълбоците ѝ се надигнаха, люлеейки се в древния ритъм на сливането, на екстаза, на отдаването.

С едно гладко движение Уилям проникна в тялото ѝ. Тя беше толкова влажна и хлъзгава, толкова жадна за ласката му, че той влезе докрай без проблеми. Огромният му член беше горещ и твърд, толкова настоятелен, че удължи екстаза ѝ до безкрайност. После Уилям я подхвана за дупето и започна всичко отначало.

Саманта не спираше. Беше загубила власт над себе си. Изживяваше оргазъм след оргазъм, пришпорвайки го, забивайки нокти в задника му, мъчейки се да го възпре, за да отдъхне поне за малко.

— Моля те — прошепна тя. — Моля те, Уилям. — Но самата тя не знаеше за какво го моли.

Може би за любовта му?

Той забави темпото, после го ускори. Проникваше дълбоко, а после едва-едва навлизаше във входа ѝ. Присмиваше ѝ се с контрола си. Придържаше едното ѝ бедро зад врата си, докато със свободната си ръка я милваше където си иска: по гърдите, корема, перличката между краката точно над женствената ѝ сърцевина.

Тя скимтеше и стенеше. Умората ѝ нарастваше с всеки достигнат връх, но Уилям не спираше и откликът ѝ стана още по-чувствителен. Този мъж събаряше защитните ѝ прегради и същевременно засилваше връзките помежду им.

Гласците му се учестиха. Той пусна крака ѝ върху леглото и я затисна с цялата си тежест върху дюшека.

— Саманта. Погледни ме.

Тя смътно разбра думите му.

— Погледни ме. — Ръцете му обгърнаха лицето ѝ. Саманта с мъка отвори натежалите си клепачи и се взря в сърцето на неговата страст. Този мъж, толкова силен, толкова културен, беше дивак до мозъка на костите си. Искаше я и нямаше да приеме отказ.

— Ти си моя — каза той. — Моя.

Саманта се събуди с първите лъчи на зората. Огънят беше угаснал. Тя беше чисто гола, но не ѝ беше студено, защото тялото на Уилям я топлеше. Той беше свалил ботушите и панталоните си, и сега тя се притискаше към един съвършено гол мъж. Един гол мъж за чудо и приказ. Гърдите ѝ се притискаха в гърба му, коремът ѝ се допираше в стегнатия му задник, краката им се преплитаха.

Снощи Уилям беше получил своето. Сега беше неин ред. С целия си опит, натрупан през последните две нощи, щеше да му покаже какво изпуска в дългите години на бъдещата им раздяла. Нищо и никакво отмъщение за болката, която щеше да изпита.

Лявата ѝ ръка прегърна раменете му, а дясната се плъзна по кръста му и спря на... едно много деликатно място. Саманта се усмихна. Тя нежно погали косматите му гърди, възхищавайки се на изящно изваяните мускули. Връхчетата на пръстите ѝ пробягнаха по ребрата му, очертавайки пътека. Очите ѝ блеснаха, когато Уилям дълбоко въздъхна.

Дали беше буден? По-скоро не. Внимателно прокара ръка по мускулестия му корем и стигна до гнездото от косми на слабините му. Там най-сетне откри каквото търсеше. Уилям може би спеше, но някои части от тялото му будуваха. Саманта се ухили и зарови лице в рамото му. Не знаеше нищо за начините да достави удоволствие на един мъж, но знаеше как да задоволи Уилям. Каквото и да направеше, той го приемаше възторжено. Де да беше така и извън леглото.

Усмивката ѝ посърна. За нея — а и за него — беше по-важно да си имат доверие за обикновените неща. Затова щеше да го напусне и да прекара остатъка от живота си без богатство, чувствени изживявания и любов.

Но пък гордостта ѝ щеше да бъде ненакърнена.

Самата изсумтя тихичко. Гордостта нямаше да стопли постелята ѝ, но можеше ли до края на живота си да се измъчва от подозренията на съпруга си, от непрестанния му контрол, от страха му, че тя може да

свърне по пътя на моралния упадък, който може би беше осеян с изневери, предателства... убийства? Развихреше ли се въображението на Уилям, тя нямаше да има миг покой. Ето защо разполагаше само с тази сутрин, за да го вкуси, да го приласкае, да сътвори вечен спомен.

Шепата ѝ обгърна гениталиите му. Топките му бяха горещи и космати, набръчкани и доста тежки предвид размерите си. Но членът му... гладък, красив, мощен като магически жезъл, реагира на докосването ѝ. Саманта беше запленена от този мъжки орган, който стана огромен с такава невероятна бързина. Тя измери с длани дебелината му, а после го помилва по дължина, наслаждавайки се на кадифената му твърдост, на голямата изпъкнала вена, на мощния ствол. Палецът ѝ описа кръг по чувствителната главичка, обърсвайки капчицата чувствена наслада, избликнала от връхчето ѝ.

— Мили боже, Саманта! — Гласът на Уилям беше дрезгав, сънен.

Тя се подпря на лакътя си, целуна рамото му — и го захапа. Уилям подскочи и за малко не се изтърколи от леглото.

После седна с одеялото, увито около кръста му. За нейна изненада, очите му гледаха съвсем будно. Да не се е правил на заспал през цялото време? Или може би войниците и ловците на шпиони се събуждаха по този начин?

Все едно. Нямаше да бъде тук, за да разбере отговора.

— Дължах ти го — отвърна предизвикателно тя. Погледът му се спря на белега от зъби върху шията ѝ и

Уилям я притегли с ръка към себе си.

— Не. — Тя бутна ръцете му. — Сега е мой ред.

Той отново се опита да я прегърне и тя го отблъсна още по-решително:

— Казах ти, че е мой ред.

— Ще ми го върнеш тъпкано. — Уилям сведе ресници.

— О, да. Точно това съм намислила. — Тя погали гърдите му и впи поглед в лицето му, наслаждавайки се на великолепните му черти, на невероятното синьо на очите му, на устните, които и бяха дарили толкова неповторими усещания. Винаги щеше да го помни, но споменът за лицето в този миг изопнато от страстно очакване с отсянка на предпазливост щеше да ѝ е особено скъп.

Уилям размърда крака под юргана:

— Вече съжалявам, ако това има някакво значение.

— Ни най-малко. — Тя се усмихна. Хитростта му нямаше да мине.

Слънцето изгряваше над планинските хребети, къпейки Уилям в светлината си, изваждайки наяве цялата му хубост. Саманта не си беше представя, че е възможно да съществува толкова разкошен мъж — с големи релефни мускули, с изваяно, стройно тяло, което се придобиваше след години яздене и непрекъснат труд. Щеше ѝ се да го попита как се поддържа в такава форма: С фехтовка? Бокс?

Но по-добре, че не знаеше. Така имаше един факт по-малко за забравяне.

Саманта праметна коси през рамо, улови няколко кичура и загали с тях гърлото му. Видя движението на адамовата му ябълка, когато той преглътна. Ръцете му се ключиха около раменете ѝ и по тялото ѝ се разля топлина, когато той започна да ги масажира с кръгови движения.

— Не трябва да правиш нищо — промърмори тя срещу кожата му.

— Ако не правя нищо, ще проникна в теб още сега.

— Не бива. — Тя отметна косата от челото му, наслаждавайки се на къдриците, които изпълниха шепите ѝ като живи. Той беше толкова красив... но това не беше точната дума. Не красив, а каменист. Изсечените скули придаваха на чертите му аура на плашеща сила. Носът му — Саманта се засмя — носът му, както и да го погледнеш, беше голям, но никой не би посмял да го изтъкне, за да не разгневи неговия притежател. Или може би да го развесели, защото Уилям не беше суетен и мнението на другите почти не го интересуваше. Наболата му брада покриваше челюстта му като сянка и дращеше пръстите ѝ, които го галеха. Възхищаваше се на ушите му за начина, по който прилепваха към черепа му, и защото я изкушаваха да гризне меката им част. Саманта се поддаде на съблазънта им и ръцете на Уилям потрепериха върху гърба ѝ, насърчена от реакцията му, тя пъкна езичето си в ушната мида. Уилям изстена.

Саманта приведе чело и отговори на погледа му:

— Открих нещо, което ще ти хареса.

— Всичко ще ми хареса, щом ти ми го правиш.

Устните му прилепваха една към друга с такова съвършенство, че тя ги гледаше като закована. Устните му... плътни, чувствени,

създадени, за да ѝ доставят удоволствие. Лека-полека тя сведе глава и ухапа изкусителната му долна устна. Грizzly я едва-едва. Езикът му се показва и облиза горната ѝ устна. Двата се целуваха, ненаситно, като хора прималели от глад, от жажда... от любов един по друг. Как само го обичаше! Тя наклони глава и продължи да пирува с устата му, пийки отново и отново от сладкия ѝ кладенец, смучейки езика му като рядко лакомство.

Уилям остана неподвижен под целувката ѝ, под ръцете, които мачкаха гърдите му и галеха ръцете му. Единствената му реакция беше на самата целувка. Той я остави да води, удържайки поривите си с железен самоконтрол.

Вратът му беше масивен, а раменете — толкова мускулести, че ключиците му почти не се виждаха. Саманта раздели кичурчетата на гърдите му и внимателно засмука едното му зърно.

— Мили боже! — Уилям започна да се огъва на възглавницата. — Саманта!

— Хм? — Харесваше ѝ този силен непобедим мъж да зависи от нейната милост. Да прокара бавно нокти по гърдите му и да почувства как коремът му хлътва, защото дъхът му е излязъл със свистене. Да знае, че под одеялата я чака възнаграждение. Нищо не можеше да попречи на последните мигове помежду им... Саманта побърза да изтрие сълзата, която капна на гърдите му.

— Саманта? — попита Уилям и се опита да повдигне брадичката ѝ. Загрижеността му беше неочаквана за нея. Тя се дръпна от ръцете му и използва простото средство „целувка“, за да отвлече вниманието му. Устните ѝ избраха границата между диафрагмата и гръдната кост.

— Саманта? — Гласът му звучеше отпаднало, но той не се отказваше от опита си да повдигне лицето ѝ. Тя плъзна ръце по хълбоците му и надолу по бедрата му... бедрата му... тя пробва да обгърне с ръце едното му бедро, но не успя. То беше твърде широко. Твърде стегнато.

— Мога да създам епическа поема за бедрата ти.

— Такава поема ще е доста сочно забавление за доброто общество, а това не би ми харесало.

— И на мен. — Тя притисна глава към корема му. — Не мога да измисля рима на „мраморна колона“.

Уилям прихна. Коремът му се разтресе под ухото ѝ и Саманта го възнагради с целувка по пъпа, въртейки език наляво-надясно, наслаждавайки се на мириса на кожата му.

Ръката му се плъзна отдолу и обхвана в шепа гърдите ѝ. Саманта улови същата немирна ръка, постави я върху гърдния му кош и я потупа.

— Казах ти. Остави на мен. — *Запаметявам твоето тяло. Събирам запаси от удоволствие. Правя всичко възможно, за да не ме забравиш. Или аз теб.*

— Ако очакваш ръцете ми да мируват, трябва да ме завържеш за леглото.

Саманта изви вежди нагоре.

— Това се казва идея. — При това доста добра, понеже той нямаше да я пусне да си замине просто така... а тя беше много слаба, когато станеше въпрос да му устои. Направо немощна. Тя вдигна ръцете му и го накара да се залови за таблата на леглото. — Преструвай се, че съм те завързала. Това ще помогне.

— Съмнявам се — избоботи той, но хвана таблата.

Тя плъзна ръка под завивките, повдигна ги мъничко и надникна отдолу, сякаш под тях я чакаше голяма изненада. В известен смисъл това беше вярно. Насред гнездото от гъсти кичурчета се издигаше...

— Как му казваш?

— Какво? — Уилям бе едва ли не шокиран.

— Не мога да го наричам „онова“. Как наричат мъжете половия си орган?

— Имената, с които мъжете го кръщават, рядко са за ушите на една дама.

— В такъв случай можеш да ми кажеш. — Саманта изпита неподправено удоволствие от въздържаността в тона му.

— Саманта... — Ръцете му се пресегнаха към нея. Тя се разгневи и улови едната му китка, поставяйки я отново върху таблата.

— Кажи ми как му казваш.

— Щом твърдя, че си дама, значи си.

— Никога не мога да стана дама. Не съм от твоя свят — Саманта си пое треперливо дъх. Така беше по-добре. Той щеше да го разбере. Тя също. Някога.

— Слушай, Саманта...

— Какво е това? — Тя прокара пръст по огромната му напращялост.

— Когато се оженим, ще бъдеш дама.

— Как му казваш? — Тя го погали.

— Дама си, защото...

Тя докосна с устни връхчето на пениса му и завъртя език.

— Каж ми как му казваш, или няма да има повече цуни-гуни.

Мускулите на ръцете и краката му се издуха, кокалчетата на пръстите му побеляха. Слава богу, беше му намерила цаката.

— Боже мили, Саманта... — Гласът му беше прегракнал от изумление... и наслада.

Тя оттегли устата си.

— Пишка, кур, оная работа — скоротечно занарежда той. Тя дари члена му със страстна милувка и спря.

— Дивия звяр, малкия Уилям, герест петльо.

Тя деликатно засмука връхчето — само веднъж за негово съжаление.

— Чепа, топуза, мъжкото достойнство... — гласът му заглъхна и Саманта вдигна поглед. — Ако скоро не ме яхнеш, ще свърша в устата ти и има да чакаш цял час за удовлетворението си.

— О, можем да измислим нещо, с което да оползотворим времето ти — проточи тя. Но дилижансът нямаше да я чака. *Животът ѝ нямаше да се оправя от само себе си.* Затова Саманта се плъзна отгоре му без да бърза, оставяйки по тялото му пътека от целувки, отърквайки се в него като любвеобилно котенце, поколеба се и спря.

— Какво има? — гърлено попита той.

— Не съм сигурна какво да направя.

— Бих ти показал, но нали ръцете ми са завързани.

Саманта присви очи, Значи той имаше наглостта да ѝ се присмива? В сегашното си положение?

— Ще се справя някак си.

Досега седеше на колене или се излягаше до него, значи просто трябваше да преметне крак и да го поеме в себе си. Той не беше проявил колебание. На устните ѝ заигра усмивка. Защо тя да прави изключение?

Ами вероятно защото той не се отваряше за нея. За него проникването не беше свързано с чувство за уязвимост, а за нея —

напротив. Но дори и снощи, когато беше освирепял от гняв, той нито веднъж не я беше наранил и нито веднъж нямаше да я нарани — беше уверена в това. Знаеше го както знаеше, че винаги ще го обича.

Саманта го възседна без повече колебания и дюшекът потъна под коленете ѝ, белите чаршафи бяха намачкани. Под нея Уилям беше камара от мускули, толкова силен и широкоплещест, че тя се опияни от усещането за власт, което имаше над него. Ръцете му все още стискаха таблата на леглото. При всяко вдишване релефът на стегнатия му корем изпъкваше. Целият беше неин — само неин — засега.

Саманта се намести над хълбоците му и се притисна към слабините му, отваряйки се за него, дразнейки го, давайки му да разбере, че е близо, много близо до сърцевината ѝ. Тъй като тя командваше парада, реши, че още ѝ е рано до го поеме в себе си и замърмори предизвикателно:

— Още не, не му е дошло времето.

Беше ѝ толкова хубаво да се търка в него, да вижда как той се гърчи и тялото му се изопва от напрежение. Ноктите ѝ леко одраскаха косматите му гърди, езикът ѝ близна зърната му, пръстите ѝ погалиха корема му. Снагата ѝ се приведе над него и тя го целуна по устата, шепнейки му задъхано:

— Толкова си разкошен, прострян на леглото като подарък, който съм отворила, но на който още се радвам.

— Радостта те чака да я вземеш. — Той приканващо размърда хълбоци.

Движението му я повдигна, прикова я плътно към него и предизвика у нея прилив на такова невероятно желание, че цялата пламна и се овлажни още повече. Ако Уилям повтореше тласъка си, тя щеше да бъде загубена безвъзвратно. В отчаян опит да отложи неизбежното, тя извика:

— Не мърдай! Аз командвам сега!

Уилям се разсмя подигравателно.

— Командваш? — Гласът му беше пресипнал от възбуда. — Ти не командваш. Аз не командвам. Оставени сме на милостта на страстите си, които ни носят към лудо и разтърсващо сливане. — Смехът му отново се разнесе. Очите му откриха нейните, отправяйки ѝ предизвикателство, и ръцете му преднамерено започнаха да отслабват

хватката си около таблата, след което Уилям се пресегна и докосна бедрата ѝ, плъзвайки пръсти нагоре...

Гръбнакът ѝ омекна, тялото ѝ се отпусна, отнесено от сладкия порив на страстта. Той имаше право. Лудата страст ги водеше към разтърсващо сливане, което щеше да ги промени завинаги.

Уилям ѝ помогна да се изправи на колене, намести я срещу себе си и откри нейния влажен и горещ център. Двамата застинаха в тази поза в предвкушване на удоволствието.

В очакване на екстаза.

Постепенното му проникване в тялото ѝ беше по-велико, по фантастично, по-разтапящо, по-смайващо от всичко, което беше изпитала досега. Тя поемаше по сантиметър от плътта му, спираше за момент и отново продължаваше. Блаженството беше толкова голямо, че извика радостни сълзи в очите ѝ. Задъхваше се и при всеки тласък надаваше безпомощен стон. Макар че се бяха любили два пъти, за тях сливането още беше чудо, свещенодействие. Уилям достигна невероятно дълбоко, до самия център на утробата ѝ. Нажеженото му копие сякаш беше клеймо, с което я белязваше. Саманта побърза да се оттласне и почти се откъсна от него, но той я сграбчи и отново проникна в нея.

Уловени в клопката на омагьосващата страст, двамата стенеха шумно. Саманта ускори ритъма и почти заподскача на дюшека. Преживяването беше божествено: миризмите, звуците, топлината, близостта

Тя наложи буйно темпо и сведе лице до неговото.

— Твоя съм.

— Да! — В очите му блесна триумф.

Тя го погълна с тялото си:

— И ти си мой.

— Не.

— О, да. Обичам те. Обичам те.

— Не ме напускай никога! Наистина те обичам.

Уилям отметна глава назад и тялото му се изопна в сладката агония на екстаза. Ръцете му сграбчиха Саманта и плътно я притиснаха към него. Един последен тласък и той я изпълни с топлина и влага. Със семе. Със себе си.

Докато Уилям дремеше, Саманта се измъкна от леглото. Снощи Кларинда беше приготвила пътническия ѝ костюм. Сега Саманта го взе и изприпка в другата стая. Там я очакваха куфарът ѝ, затворен и опасан с ремъци, а също и ръкавиците, шапката, палтото. Докато навличаше дрехите, тя се огледа из помещението, за да провери не е ли забравила нещо. То не изглеждаше по-различно от деня, в който се беше нанесла в къщичката. Саманта не беше оставила белег на мястото, където беше открила рая и беше слязла в ада. Предполагаше, че това е в реда на нещата, само че... тя измъкна ножа от чантичката и коленичи до масата, край която Уилям ѝ беше показал толкова много любов. Надраска отдолу инициали — нейните и неговите — и ги ограда със сърце.

Ама че тъпо. Никой нямаше да ги види под масата. Но тя щеше да знае, че са там, завинаги. Искаше поне частица от любовта ѝ да остане вечна.

Или... страстта ѝ, по-точно казано. Уилям беше прав: страстта обясняваше защо мъж като него желяе да се венчае за жена, която ненавижда. Защо жена като нея прелъсти мъх като него: безмозъчен и жесток.

Тя погледна през прозореца и видя репичка от силуети: шест момичета на възраст от четири до дванайсет години, облечени в тъмносини рокли с дължина до глезените с коси, прибрани в стегнати плитки и лъснати до блясък черни ботушки. Емелин беше само с една ръкавица. Шапката на Вивиан висеше на гърба ѝ. Всички изглеждаха леко сънливи, вперили поглед в къщурката в очакване на... е, нали не си въобразяваше, че ще се измъкне без последно сбогом?

Саманта излезе в хладната нощ с натежало сърце и се изправи пред тържествения малък строй.

— Момичета! — Тя разтвори широко ръце. Децата останаха на място и в очите им се четеше обвинение.

— Икономът каза, че си тръгваш — заяви Агнес. — Това не е вярно, нали?

Тогава Емелин се пречупи и изтича към нея. Останалите момичета я последваха и се накачулиха върху Саманта.

— Мис Пендъргаст, мис Пендъргаст, не ни оставяйте! — започна да я умолява Хенриета.

— Да, миш Пендъргаст, ще бъдем пошлушни — обеща Емелин.

Със зрял глас, който въобще не напомняше за раздразнителното и хленчещо момиче от миналата седмица, Агнес се обърна към нея:

— Мис Пендъргаст, вие сте най-добрата гувернантка, която сме имали, и моята най-добра приятелка. Моля ви, умолявам ви, не можете ли да останете?

Това разби сърцето ѝ. Момичетата разбиха сърцето ѝ, а тя си мислеше, че то не може да изпитва повече болка. Саманта пое ръцете на най-малките момиченца:

— Хайде да се разходим.

— Това значи не — прошепна Кайла.

Унилата групичка тежко закрачи по росната трева, оставяйки отпечатъци от стъпки във влажната почва.

Саманта знаеше, че трябва да изрече нещо, нещо мъдро, педагогическо, поучително. Някакво обяснение. Боеше се, че то може да е само едно, и че тази е единствената ѝ възможност да им го каже.

— Знаете ли защо си тръгвам? Мисис Шелбърн обясни ли ви го?

Момичетата печално поклатиха глави в унисон.

— Защото, когато бях много млада, аз крадах.

Децата ахнаха от ужас.

— О да. Греховете ми нямат чет. Крадах и обирах хората. Задигах кесиие им. — Саманта спря да се разхожда и ги погледна поотделно в очите. Горкичките, всички бяха в шок. Нямаха думи. Не знаеха къде да се даят. — Много ме биваше за крадец и се сдобих със слава. Дори ми измислиха прякор — Театралната джебчийка. Богатите се хвалеха, че са им пребъркала джобовете. Хвалеха се дори хора, които не бях ограбила. Но един ден не случих със срязването на кесията и нейната собственичка се зае с мен. Благодарение на лейди Бъкнел осъзнах поведението си и се поправих. — Саманта преглътна. Сега идваше трудната част. — Но след като веднъж се сдобиеш с лошо име, то те преследва за вечни времена. Когато хората разберат, че някога съм била крадец, решават, че още съм. Изчезне ли нещо, когато аз съм била наблизно, веднага ме обвиняват в кражба.

— Ти ли взе миниатюрата на мама? — Вивиан я обвиняваше с поглед и с думи.

Саманта се олюля, зашеметена от болка, наранена, когато си мислеше, че нищо повече не може да я нарани.

— Естествено, че не е! — Мара зашлеви Вивиан.

Саманта заотстъпва назад, докато полите ѝ не докоснаха пейката, и тогава седна.

— Виждате ли? Вивиан вече ме подозира. — Тя заби поглед в ръкавиците си и отново го вдигна. — Не, Вивиан, не съм я взела, но баща ти мисли, че съм.

— Но нали снощи му помогна да изпързала лошата дама? — намеси се Мара. — Това не промени ли мнението му?

— Вярно е, че помогнах, но това само влоши мнението му за мен. Използвах уменията си на джебчийка и следователно доказах, че съм била крадец. Така или иначе той ме беше осъдил.

— Кой е взел миниатюрата на мама? Ако открием истинския крадец, ще можеш да останеш — обади се Агнес.

Тук Саманта трябваше да внимава.

— Не мога да кажа кой е взел миниатюрата на майка ви, но дори и да разберем, това няма да има значение. Баща ви ме смята за способна на най-лошото и няма да остана, за да ме обвини отново някой следващ път.

— Мис Пендъргаст, простете ми! — Вивиан изтича, седна до нея и я прегърна. — Не биваше да ви обвинявам.

— Няма нищо. — Саманта погали косата ѝ. — И други са допусkali същата грешка.

— Искаме да си наша майка — каза Агнес. О, боже!

— И аз много бих искала да съм ваша майка, но всички ние знаем, че една бивша крадла, гувернантка и жена без благороден произход и семейство не може да се ожени за важна особа като баща ви.

— Моше! — В очите на Емелин блеснаха гневни пламъчета.

— Пък и родството с мен може да навреди на дебюта ви, момичета.

Агнес гневно постави ръце на кръста си:

— Само някой да посмее да те обиди!

— Ще посмее, вярвай ми.

— Татко те обича — промълви Хенриета.

Саманта затаи дъх. Затова ли Уилям настояваше тя да остане? Защото си въобразяваше, че е влюбен в нея? Или защото бе отнел девствеността ѝ и в някакво мрачно ъгълче на душата си вярваше, че трябва да изкупи плътския си грях?

— Може би баща ти наистина мисли така. Но не се безпокой, скоро ще се оправи. — Думите излязоха от дъното на огорченото ѝ сърце. — Мъжете винаги бързо се оправят.

— Не е честно — оплака се Кайла.

Колкото и да беше нелепо, Саманта откри, че на устните ѝ трепти усмивка.

— Такъв е животът, мило. Важно е следното: когато разберете, че грешите, да оправите нещата и да не повтаряте грешката.

— Ние сме само деца. — Мара войнствено вдиша брадичка. — Откъде да знаем кога сме направили грешка?

— Ако се чувствате гузни и непрекъснато очаквате някой да ви разкрие, значи сте сбъркали. Ако видите, че ви е страх всичко да излезе наяве, значи сте сбъркали. Ако причинявате болка на другите, значи сте сбъркали. — Саманта се изправи, отиде до Мара и докосна брадичката ѝ. — Мара, вслушай се в сърцето си и всичко ще се нареди.

Стига толкова. Речта ѝ опасно заприлича на проповед.

— Момичета, сега трябва да тръгвам. Никога няма да ви забравя. — Дявол да го вземе, това си беше вярно! Болезнено вярно. — В сърцето си винаги ще пазя спомена за вас. — Тя прегърна всяко от децата, опитвайки се да открие специални думи за всяко момиче, но не успя да каже нищо умно. Може би не беше подходяща за гувернантка. Може би беше по-добре, че си заминаваше.

Те останаха на място, унила групичка, която държеше разбитото ѝ сърце в ръцете си.

Когато се върна в къщичката, видя, че куфарът ѝ вече не е в дневната.

Лош знак.

Откри, че Уилям я чакаше в спалнята. Той беше напълно облечен и изглеждаше просто възхитително. Погледът му беше вперен в пораженията, които ботушите му бяха причинили на чаршафите преди няколко часа.

— Слугите ще има да клюкарстват — подхвърли тя.

Той съвсем спокойно се обърна към нея и Саманта се досети, че е чул влизането ѝ. Въпреки че изражението му говореше за овладяност, сините му очи критично се спряха върху нея и я изгориха с пламъка си.

— Защо си с шапка и ръкавици? Със сигурност не планираш визита в това прекрасно утро. Тепърва ни предстои да обсъдим

подробностите около сватбата си.

Този мъж я разплакваше.

Този мъж я вбесяваше.

Щеше да даде отдушник единствено гнева си.

— Заминавам както бях намислила. Връщам се в Реномираната академия за гувернантки. Там възнамерявам да предложа на лейди Бъкнел да ми намери място като компаньонка на възрастна дама или като директорка на училище, въобще място, на което няма да съм в непосредствена близост с мъже, защото намирам, че нямам заложби за гувернантка.

С един разкряч той се озова до нея и тя стреснато се дръпна — инстинктивна защитна мярка, която свърши с удар в рамката на вратата. Саманта беше понечила да се скрие в дневната, а вместо това се нарани глупаво.

— Страхувам се, че ще съм принуден да пиша на лейди Бъкнел, за да ѝ съобщя, че тя не бива да ти поверява пост, на който ще имаш достъп до парите или вещите на други хора.

Болката от обвинението му я зашемети. Каква идиотка е била, да се надява, че една нощ с главозамайващ секс ще му отвори очите за истинската ѝ същност. Очевидно очите му още бяха затворени, защото Уилям не само вярваше, че тя краде, но и хранеше убеждението, че ще се ожени за нея.

— Да, боя се, че заради теб и последния мъж, който ме намрази, всички врати в Англия ще са затворени за мен. — Тя сви рамене в добра имитация на небрежност. — Ще се наложи да си потърся работа в чужбина.

— Няма да ходиш в чужбина. — Гласът му беше пряк, спокоен и уверен, като бог, който изрича своите заповеди. — Какъв е смисълът? Можеш да останеш тук, да се омъжиш за мен и да имаш повече богатства, отколкото е възможно да припечелиш като гувернантка — или като крадла.

Уилям беше изгубил правото да ѝ нарежда какво да прави.

— Но къде ще остане тръпката от погазването на забраните? Вълнението, което те съпътства, докато пребъркваш нечий джоб. Възбудата от тайното промъкване при любимия. Радостта ще си е отишла.

Уилям стъпи с крак на дървения стол и опря лакът на коляното си.

— Остани при мен, и ще ти позволя да крадеш всичко, което е мое.

Саманта го погледна. Той имаше поведението на лорд и облеклото на пират.

— И без друго ако се омъжа за теб, всичко ще бъде мое. Не мога да крада от себе си.

Той я гледаше толкова внимателно. Прекалено внимателно. Уилям преценяваше реакциите ѝ, виждайки всичко освен истината.

— Поне ми върни портретчето на жена ми.

Саманта затвори клепачи, за да спре внезапния дъжд от сълзи.

Не. Никакви сълзи. Гневът беше изход.

— Вещите на жена ти са съвсем малък знак на благодарност за работата, която свърших с лейди Федърстоунбоу.

Уилям затаи дъх, сякаш беше получил удар с камшик. После пръстите му обгърнаха ръката ѝ, докосвайки я бавно и нежно.

— Баща ти ли те научи да крадеш?

— Да, но не се размеквай. Бях добра и изпитвах удоволствие от занаята си. Харесваше ми възбудата, опасността. Понякога тръпката дори ми липсва. — Саманта прехапа устни. Това беше вярно, ала думите ѝ бяха равностойни на твърдението, че е откраднала миниатюрата на жена му. Нямахше смисъл да си губи времето с опровержения, на които той нямаше да повярва.

— Гладувала си, когато си се връщала с празни ръце.

— Същото си отнася за хиляди крадци, Уилям. Не започвай да ставаш състрадателен точно сега. Ще се объркаш.

Той се приближи до нея. Тя почувства горещината на тялото му, милувката на тези невероятни очи.

— Момичетата се нуждаят от теб.

— Момичетата ще се справят прекрасно и без мен. — Това поне беше вярно.

— Аз се нуждая от теб. — Уилям я погали по лицето и изрече думите, за които до снощи би убила: — Обичам те.

Дали сам си вярваше? Да, разбира се. Нямахше друго обяснение за удивителното му брачно предложение. Въобразяваше си, че я обича

— но не ѝ се доверяваше. Този път Саманта не можа да удържи сълзите си:

— Това ли е любовта за теб? Удобство, което изчезва при първия намек за трудности? Чувство без доверие? Празна глава и задоволен чеп? — Уилям се опита да възрази, но тя запуши с ръка устата му. — Не ми отговаряй. Това е любовта — виждала съм я хиляди пъти и казвам „не“. Не ми трябва такава любов. — Тя отмести ръката си. — Заслужавам нещо по-добро.

Той погледна пръстите си, сякаш докосването ѝ го беше изгорило.

— Не мога да го понеса — изрече той. — Болката е страхотна.

— Чудесно. Дребнавите ти емоции не ме интересуват.

Уилям сведе поглед и Саманта видя, че усмивката му изразява жестоко страдание.

— Защото те боли колкото мен.

Уилям седеше на писалището си. Гръбнакът му беше превит, раменете — отпуснати, главата — скрита в ръцете. Недоумяваше колко бързо всичко беше излязло извън контрол. Беше се влюбил — диво, страстно, лудо. Беше забравил непоклатимите си принципи, за да обладва Саманта на терасата, докато музиката свиреше и свещите горяха там, където той трябваше да домакинства. Беше ги забравил заради жена неравна нему, с неизвестен произход, но страстта така го беше завладяла... Е, това доказваше, че моралът му е бил съмнителен. Не е трябвало да се поддава на съблазънта. Трябвало да се поинтересува какво е семейството ѝ, какъв е произходът ѝ, ако го беше направил, това никога нямаше да се случи.

Само дето... отново я искаше. Точно сега. Тук. На писалището. На пода. На канапето. Дотолкова се беше побъркал от желание, че насмалко щеше да изостави всичко, в което беше вярвал и да изложи момичетата на вредното влияние на Саманта, само и само да може да я има.

А тя го беше отблъснала.

Уилям изстена и се сгърчи от унижение. Лъжливата малка крадла го беше направила на пух и прах с презрението си и беше излязла от живота му.

Той щеше да се оправи, разбира се. Щеше да диша свободно.

Но в момента Уилям беше една жива рана. Сърцето му беше люто ранено. Но той беше безсилен пред онова, което най-силно смущаваше душевния му мир: съмнението. Ами ако тя не беше откраднала онези вещи? Ами ако беше излъгала, за да защити гордостта си, докато в имението се подвизаваше друг крадец? И този крадец по някаква своя тъмна, долна причина желаше раздялата им? Но в състава на слугите нямаше промяна. Лошите му предчувствия бяха сламката на удавник. Саманта го бе направила. *Тя беше откраднала.*

Уилям чу, че вратата се отваря, но не вдигна глава. Не му пукаше кой е влязъл. Който и да беше, прав му път.

— Какво искаш? — попита той.

— Получих доклада от крайбрежието — отговори Дънкан.

— Добре ли е минало?

— Зависи какво разбираш под „добре“. — Дънкан стоеше на прага, защото сега и той нямаше желание да се приближава до Уилям. — Корабът акостира в залива и лодката дойде да свали пасажерите на брега. Пашенка оправда очакванията ни. Той изтръгна чантичката от ръцете на лейди Федърстоунбоу, хвърли се във водата, докопа се до ладийката и нареди на лодкарите да се отдалечат от брега. Федърстоунбоу зарева като магаре и хукна по петите му, заплува и почти стигна до лодката.

— Почти? — Уилям вдигна глава. — Какво искаш да кажеш?

Дънкан се колебаеше между ужаса и чувството си за хумор.

— Лейди Федърстоунбоу се прицели и го застреля.

— Божичко! Мъртъв ли е?

— По-мъртъв не може и да бъде. Удивителен мерник, при това с пистолет-играчка. — Дънкан примигна. — Тогава ние се появихме на сцената и открихме стрелба по ладийката. Пашенка им нареди да гребат, ако искат да пощади живота им. Арестувахме лейди Федърстоунбоу, но, Уилям... тя е напълно побъркана. Говореше на несъществуващи хора.

— Може би съдията ще се смили над нея и ще я затвори в лудницата „Бедлам“.

— Аз бих предпочел да увисна на въжето пред такава „милост“.

— Значи най-накрая всичко свърши. — Колко странна беше мисълта, че сега Уилям е свободен и не е на поредната си мисия. Беше отмъстил за смъртта на Мери. Преди си мислеше, че ще ликува, когато този момент настъпи, но сега изпитваше единствено болка.

Дънкан го наблюдаваше почти... съчувствено.

— Добре ли си?

— Ще оцелея.

— Знам. Но ще признаеш ли някога, че допусна грешка? — Дънкан въздъхна. — Не ми отговаряй. Ами, ще взема да тръгвам. На връщане ще се отбием с Тереза при викария. Все пак ще се оженя за нея.

Уилям се помъчи да се зарадва на щастието на приятелите си и действително успя, но в същото време изпита и завист. Той се изправи, заобиколи бюрото и се запъти към Дънкан с протегнатата десница.

— Пожелавам ви всичко най-хубаво.

Дънкан пристъпи напред и двамата мъже се здрависаха. Погледнаха се един друг и Уилям си спомни изминалите месеци, в които патрулираха заедно и заблуждаваха всички, спомни си тръпката и вълнението. Приятелите се засмяха — Уилям малко грубовато — прегърнаха се и се тупнаха по раменете.

— Поздравления — продължи Уилям. — Тереза е великолепна жена.

— Не я заслужавам, но моля те, не ѝ го казвай. — Дънкан помахаше и излезе. Уилям го чу как спря на прага и се обърна към някого:

— Здравсти мъниче. При баща си ли отиваш?

— Н-не — изпелтечи едно смутено детско гласче.

— Мара.

Уилям знаеше, че е себично, ала се радваше, че тя не идва при него. Сега не му беше до обяснения защо Саманта си е отишла пред гневните момичета. Нямаше друг отговор, освен че се е провалил в най-важната мисия на живота си. Той се върна до писалището и отново се отпусна в стола, заравяйки лице в ръцете си. Оказа се, че няма да се отърве толкова лесно:

— Татко?

Той бързо вдигна поглед. Бледа и уплашена, Мара се взираше в него. Уилям се постара да прозвучи загрижен по бащински:

— Мара, дали случайно не може да поговорим в друг момент?
Наистина съм зает.

Тя погледна към вратата с неприкрит копнеж, но поклати глава и пристъпи напред, тътрейки крака. Уилям едва не й кресна да не забира килима и да не ходи прегърбена. Ако трябваше да бъде честен — ако Саманта бе тук, щеше да настоява за обективно отношение от негова страна — точно сега той самият не беше олицетворение на военната дисциплина.

Мара заобиколи писалището и се втренчи в него с големите си, учудени очи.

— Какво има, Мара?

— Плачеш ли, татко? — недоверчиво попита момиченцето.

— Не. Не плача — Очите му бяха сухи, но сърцето му се късаше. Мара сведе поглед, бръкна в джоба си и извади миниатюра в златна рамка. Ръката й трепереше, докато я оставяше на писалището.

Уилям хвана тъничката й китка. Това беше портретчето на Мери.

— Къде го откри?

— Не го открих. — Мара си пое хрипливо дъх. — Аз го взех.

Ръката му отслаби хватката си и главата му се изпразни. Не знаеше какво да мисли. Какво да каже. Той се взря в миниатюрата, която се тресеше в ръчичката на Мара.

Дъщеря му. Собствената му кръв. Крадецът завинаги си остава крадец. Черното си е черно, бялото си е бяло, и сивото не съществува.

— Ти ли взе всичките неща на мама? — едва чуто прошепна Уилям.

Мара кимна. Беше преbledняла като платно и преглъщаше, сякаш всеки момент щеше да ревне.

Какво беше направил на дъщеря си? Уилям се изправи.

Мара залитна — момиченцето, което беше събрало целия си кураж, за да каже на баща си истината.

С бавни движения, за да не я изплаши повече, Уилям отново седна, бутна назад стола си и потупа коляното си:

— Ела тук, миличка, и разкажи всичко на татко.

При всеки завой каретата се килваше и Саманта се удряше в купето. Като капак на това пътниците от предната скамейка се блъсваха в нея. После, когато каретата излезеше на прав участък, всички се наместваха на седалките в мрачно очакване на следващия завой и следващото изсулване от претъпканите скамейки. Осем души, четирима седнали по посоката на движение, четирима обърнати срещу нея. Шестима мъже и две жени, изтормозени пътници, натъпкани в задушен дилижанс, чиито прозорчета бяха плътно затворени, за да не влиза прах. Осмина души, очакващи с нетърпение пристигането си в Йорк.

Саманта се загледа през едното прозорче, мъчейки се да почувства поне мъничко радост от това, че оставя зад гърба си тези каменисти чукари. Мразеше провинцията. Винаги я беше мразила с нейния свеж въздух, треви, полюшвани от вятъра и месоядни същества, готови да изгълтат неопитните градски момичета. Да, гореше от нетърпение да се върне в Лондон с непрестанния му шум, мириса на гниещи отпадъци и отвратителната мъгла, която оцветяваше всичко — от сградите до любимите ѝ ръкавици — в черно. Адорна никак нямаше да е щастлива, че питомката ѝ така скоропостижно се завръща...

— Прррт! — подвижна кочияшът. — П-р-р-р-т! Стой!

— Защо спиране? — попита гражданинът от Единбург, отвори прозорчето и проточи врат. — А-а-а, някакво дърво е запретило пътя.

Пътниците изстенаха.

Саманта се опита да не подскочи от радост. Дървото беше ненужно забавяне, пречка... но щеше да прекара още няколко минути тук, в Езерната област. Минути, в които щеше да види за последно Дяволската канара и скалистите водопади... и да си поплаче, защото трябваше да напусне това място. Можеше да се заблуждава както си иска, но истината беше, че бе обикнала Езерната област. Или по-точно казано, хората, които беше срещнала тук.

— Парите или живота! — разнесе се вик от крайпътните храсти.

Парите или живота? Саманта се намръщи. И дърво, запретило пътя. Дали беше съвпадение? Това не беше дълбокият глас на Уилям, изкуствено удебелен, за да всява страх. Той не би си направил труда да я последва. Не и след горчивите думи, които си бяха разменили. Не и след като доста ясно му беше заявила какво мисли.

Домакинята в другия ъгъл се отпусна на седалката и притисна ръце към щедрия си бюст.

— Разбойници! — Гласът ѝ се повиши с една октава. — Разбойници! Ще ни оберат и ще ни изнасят!

— Ти си първа — измърмори Саманта. Стигаха ѝ толкова нещастия на главата.

— Много са. — Шотландецът озадачено присви очи. — Някои са дяволски ниски.

— Ниски ли? — Какво искаше да каже? Боеше се, че отговорът ѝ е известен. — Като деца ли? — попита тя.

— Търсим една жена — висока, слаба и красива — провикна се разбойникът с най-големите габарити.

Саманта сведе глава и потъна в седалката. Уилям. Докато беше жива, нямаше да му прости.

А от друга страна... напушваше я на смях.

— С коса, светла като лунните лъчи. Дайте ни я и ще ви пуснем да си вървите с мир по пътя.

Всички погледи се насочиха към нея.

— Не е красива — заяви дебелата домакиня — но отговаря на останалата част от описанието.

Един от мъжете отвори с ритник вратата. Със задружни усилия останалите пътници изтикаха Саманта навън. Тя залитна и се приземи на четири крака.

— Вижте сега бе, хора! — кочияшът крещеше на шестимата малки главорези и страшния бандит в пълен размер, всички с маски на очите. — Не може ей така, посред бял ден, да ми отвличате клиентелата! Аз трябва да мисля за репутацията си!

— Нали вече си прибрал парите за билета и? — кресна най-голямото от децата. — Какво ти пука дали е отвличена или не?

Агнес. Агнес участваше в този фарс. Всъщност — Саманта се олюля от силата на прозрението — всички момичета бяха яхнали коне

и охраняваха пътя. Двете най-малки разбойнички бяха на понита, водени от по-големите им сестри.

Целият клан Грегъри беше дошъл да я прибере. Макар че защо си бяха направили труда... Саманта изгледа Уилям яростно. Видът му беше същият като в нощта на пристигането ѝ. От глава до пети беше издокаран в черно. Изглеждаше твърде висок, твърде едър и твърде мъжествен. Безразсъден, силен... и тези очи. Тези блестящи сини очи, които едновременно изразяваха проникателност, подигравка... желание. *По нея.*

Тя се изчерви и предизвикателно вирна брадичка.

— Няма да ми я отвлечате, калпазанковци такива! Мис Пендъргаст ми е клиент и ми е дълг да си я закарам докъдето си е платила.

Саманта видя как Вивиан дава знак на най-малкото бандитче:

— Това е мама и ми е мъчно за нея — проточи жаловито Кайла.

Кочияшът обърна яростния си взор към Саманта:

— Не е ли срамота, мадам, тъй да си зарежете децата?

— Тези деца не са мои — отсече Саманта. Всички пътници ахнаха ужасено.

— Мамо, как можа! — Агнес изскимтя като пребито пале. — Ако знаеш как ни липсваш!

— Мамо! Мамо! Мамо! — В зависимост от възрастта си и вродената си склонност към драматични изпълнения, момичетата захленчиха различни вариации на щастието и отчаянието.

Уилям наблюдаваше трогателната сцена със скръстени ръце. Саманта не му обърна никакво внимание. Строгийт ѝ поглед на опитна учителка се насочи към малките актриси.

— Баща ви може и да е способен на подобни глупости, но от вас определено очаквах да проявите повече разум, деца.

Подали глави от прозорчето и вратата, пътниците слушаха с жив интерес.

— Това не е грабеж — мъдро заяви огромната дама. — Това е... — думите я напуснаха и тя изгледа косо Саманта.

— Но, мис Пендъргаст — Емелин свали шала, който ѝ служеше за маска — вие май забравяте, че откраднахте нещо.

Саманта не смееше да издиша от страх, че ще се разкрещи гневно. Ако погледите можеха да убиват, Уилям щеше да е мъртъв.

Той въобще не се трогна и се вгледа безстрастно в нея.

— Откраднахте сърцето ми — промълви Емелин.

— И моето сърце — добави Кайла.

На Саманта и се прииска да изстене при този фарс, но вместо това откри, че се колебае между порой от сълзи и гневен смях.

— Откраднахте сърцата на всички ни. — Агнес слезе от коня, отиде при Саманта и улови ръцете ѝ. — Моля ви, мис Пендъргаст, останете с нас.

Саманта се втрени в момичето. В момичетата.

Погледна и Уилям. Той смъкна ръкавиците си и докосна сърцето си с връхчетата на пръстите.

За нейно най-голямо смущение собственото ѝ сърце заплашваше да се пръсне. От страст. Вечната, неутолима страст.

Кочияшът изсумтя презрително, развърза куфара на Саманта и го захвърли край пътя. Дървото беше отместено. Дилижансът изтрополи, оставяйки подире си облак прах, който ветрецьт разнесе.

Останалите деца също слязоха от седлата и започнаха да подскачат нагоре-надолу, после прегърнаха гувернантката си.

— Не бяхме ли страхотни, мис Пендъргаст? Доплака ли ви се? Не се ли радвате, че оставате при нас?

Саманта на свой ред ги прегърна и се засмя на маймунджилъците им.

— Стига толкова, момичета. — Уилям слезе от жребеца си и силно плесна с ръце. — Оставете ни насаме за малко.

Децата се спогледаха и се разкикотиха, после Агнес ги поведе към конете. Каките помогнаха на двете най-малки сестри да се качат на седлата.

Саманта се опита да фокусира погледа си в тях и да пренебрегне Уилям, но той привличаше цялото ѝ внимание. Изпълваше очите ѝ. Стоеше твърде близо до нея и вдишваше твърде много от отвратителния свеж въздух. Със сигурност вдишваше твърде много, защото се чувстваше замаяна и задъхана.

— Обичаме ви, мис Пендъргаст! — извикаха момичетата, докато се отдалечаваха, повели бащиния жребец със себе си.

Саманта им махна едва-едва.

Слънцето грееше, къпейки лицето ѝ в топлината си. Ветрецьт подухваше, развявайки шала на Уилям.

— Ето ни отново тук. На пътя. — Той улови ръката ѝ, смъквайки ръкавицата с преднамерена чувственост и притисна устни към дланта. — И най-сетне сме сами.

Саманта усети как кожата ѝ настръхна под топлия му дъх. Предателските ѝ зърна веднага се превърнаха в корави пъпки. Тя се отдръпна, но той я последва. Това, което спечели като дистанция, беше наваксано от голямата му крачка.

— Благодаря ти, че се съгласи да ме изслушаш.

— На нищо не съм се съгласявала. — Този мъж беше опасен: вече си правеше оглушки.

— Не избяга от мен, което е нещо. И това ми стига. — Уилям посочи един пън под сенките на горските дървета. — Ще ми окажеш ли честта да поседим, докато разговаряме?

Наистина трябваше да поговорят, но Саманта се двоумеше. Уилям се досети каква е причината за колебанието ѝ.

— Ще проверя за змии — увери я той. Нищо в поведението му не издаваше подигравка или неприемане на страховете ѝ. Ето защо Саманта нагази в тревата край пътя, израснала върху плодородната хумусна почва, образувана в течение на хиляди години от есенната шума, и позволи на Уилям да отмести пънчето, за да прогони тварите, които евентуално се бяха притаили под него. Кавалерът свали жакета си за езда, сгъна го и застла с него импровизираната табуретка. Саманта се настани внимателно, стараяйки се да създаде атмосфера на официалност — сякаш това щеше да заличи лудите ноци помежду им. Тогава, за неин ужас, Уилям коленичи пред нея.

— Моля ви, недейте. — Тя се помъчи да отмести ръката му. — Полковник Грегъри, моля ви, не е необходимо.

— Полковник Грегъри? — Той не помръдна.

— Наричаше ме Уилям... тази сутрин.

Страните ѝ пламнаха като алени рози.

— Да, но преди това... — Ама че глупачка беше. — Прав си, разбира се. След като сме били интимни, пълен абсурд е да се преструваме, че помежду ни не е имало нищо.

— Точно така.

— Но моля те, недей да коленичиш.

— Аз вярвам в значението на протокола. Вярвам, че трябва да се покланяме на кралицата. Вярвам, че всеки военачалник трябва да

поздравява офицерите си. Вярвам, че мъжът трябва да ухажва жената преди да се оженият и да сподели с нея брачното ложе едва след церемонията. Вярвам, че щом правя предложение за брак, трябва да съм на колене. — Уилям смъкна другата ѝ ръкавица и улови ръцете ѝ в своите. — С теб обърках всичко.

Саманта си спомни изминалата нощ. И утрото. Розите отново пламнаха на лицето ѝ.

— Не съвсем всичко — смутено изрече тя.

— Благодаря, че ми признаваш поне това. — Загадъчна усмивка заигра по устните му. Уилям се овладя и продължи със сериозен тон: Също така вярвам, че мъжът трябва да измоли прошка на колене, когато е озлочестил дамата с необмислените си постъпки — както аз те озлочестих. Мара е взела вещите на Мери.

Нещо в нея се отпусна. Мара си беше признала след малката ѝ лекция. Саманта беше намерила начин да помогне на момичето.

— Знам.

— Как така?! — Веждите на Уилям чак подскочиха от недоумение.

— Крадецът винаги разпознава крадеца. — Саманта сви рамене. — Мара е средното дете. За разлика от Агнес и Вивиан тя още не се превръща в жена. Но от друга страна не е малкото сладко момиченце като Кайла, Хенриета или Емелин. Затова тя се чувства изгубена.

Уилям изглеждаше като ударен от гръм.

— Въобще не ми беше минало през ума. Как ли съм се оправял с децата си преди да дойдеш ти, с дълбоките си прозрения и женската си мъдрост?

Саманта би могла да го обвини в ласкателство, само че казаното от него беше истина. Тя му беше спестила доста бъдещи неприятности с момичетата.

— Мара ми каза, че споменът за майка ѝ избледнявал. В самотните си нощи тя се опитвала да си представи лицето на Мери, но не успявала. Взела вещите на майка си в опит да я запази жива в паметта си. Това ѝ носело успокоение.

— Горкичката — задавено изрече Саманта.

— Дадох миниатюрата на художник, който да направи по едно копие за всяко момиче. — Уилям обсипа с целувки пръстите ѝ. — Сега

се надявам да им доведе нова майка, която да ги завива в креватчетата за лека нощ.

Саманта извърна поглед.

— Ако я убедя да ми прости, задето я обвиних заради миналото й.

Цялата болка и омраза, трупана през всичките години на малтретиране и унижения, изплува на повърхността. Саманта преглътна. Искаше да го направи. Обичаше го толкова силно, че би трябвало да е способна на всичко... но не можеше да му прости.

Някои неща бяха непрости.

— Не мога. — Тя поклати глава.

Уилям започна да шава и от притеснение заговори по-бързо:

— Разбиранията ми за етика ме правеха непреклонен. Всеки знае разликата между доброто и злото. Лъжата и измамата... кражбата никога не могат да бъдат оправдани. Но дъщеря ми, моята собствена плът и кръв, изисква моето съчувствие и аз няма да ѝ го откажа заради сторените грешки. — Уилям направи кисела гримаса. — Макар че ще проведа с нея доста сериозен разговор относно морала.

— Добре, но знай, че Мара винаги ще си остане човек, който изпробва пределните граници на нещата.

— Ще се нуждая от помощта ти, за да я държа в правия път.

Саманта отново извърна поглед.

— Дори преди да разбере за Мара, знаех, че трябва да се променя. — Уилям си пое дъх. — Трябваше да се променя или ти нямаше да ме приемеш, а мисълта за това ми беше омразна. Беше ми много трудно. Ето защо реших, че мога да се променя малко, а ти да се промениш много.

Радост и тъга така се смесиха в душата ѝ, че тя не можеше да разграничи кое какво е. Искаше ѝ се да се засмее. Искаше ѝ се да се заплаче от болка.

— Но ти ме отблъсна. Предложих ти всичко, което имах, но ти не прояви интерес. Затова ти признах, че те обичам. Ти се присмя на любовта ми.

— Не исках. — Тя избърса очите си. — Никой мъж не ми се беше обяснявал в любов.

— И ето ме сега на колене. Падам ничком. — Той изпълзя по-близо, толкова близо до нея, че се притисна до тялото ѝ. — Съгреших

спрямо теб. Бях глупав и твърдоглав. Бях добродетелен и лицемерен. Моля те, моля те прости ми!

— Добре. — Защо ли се предаде? — Естествено. — Защото не можеше другояче. — Прощавам ти. — Желаше го. Обичаше го.

— Тогава... защо не ме погледнеш в очите? — Уилям шепнеш нежно в ухото ѝ. Саманта усещаше дъха му във врата си. Първо погледна лицето му, после сведе поглед към сплетените им ръце. — Саманта, нямам повече власт над миналото отколкото всеки друг човек. — Палецът му описваше кръгове по дланта ѝ. — Мога да обещавам само да не повтарям грешката си.

Тя положи големи усилия, за да не му се сопне:

— Сигурен ли си, че ще удържиш на обещанието си? Че ще му останеш верен дори и в най-мрачните кътчета на съзнанието си? Следващия път, когато загубиш нещо, или когато някой ядосан прислужник задигне сребърните прибори, няма ли тайничко да се питаш дали не съм била аз?

Уилям не продума толкова дълго, че Саманта се изнерви. Доця и се да стане, да се раздвижи... да го погледне в очите, както я беше помолил. Там видя разбиране, което я уплаши и смути.

— Гарантирам ти: никога няма да заподозра, че си нещо друго освен красива, интелигентна и добросърдечна жена, защото вярвам в теб. — Думите му бяха премерени, тонът — внимателен. — Но не мога да те принудя да повярваш в мен. — Уилям се изправи с болезнена гримаса на лицето си. — Нищо чудно, че в сърцето си не можеш да откриеш дори мъничко любов към мен. Подлагаш на съмнение искреността на чувствата ми и на силата на характера ми.

— Не! Не! Не подлагам нищо на съмнение. Аз... Винаги другите са се съмнявали в мен... — Не можеше да повярва, че казва това. Толкова неубедително извинение, за да маскира толкова голям страх. Истината беше, че ако се свърже с Уилям до края на живота си, тя ставаше уязвима за болката. Рискът беше толкова голям, че предпочиташе да прекара живота си в бедност и слугуване, отколкото да го поеме.

Но това не беше всичко. Саманта също се изправи, улови ръката му и сериозно го погледна в очите:

— Обичам те. Обикнах те още първия път, когато те съзрях на коня и те помислих за красив и опасен дявол.

— Обичаш ли ме достатъчно, за да ми повериш сърцето си? — Сега беше негов ред да я изпита.

— А ти обещавах ли ми да се грижиш добре за него?

— Да.

— Ти никога не би ме излъгал. Обичам те и ще стана твоя жена.

Без да сваля изгарящия си поглед от нея, Уилям се провикна:

— Момичета! Всичко е както трябва! Мис Пендъргаст се съгласи да ми стане жена.

Двамата се ухилиха до уши. Представяха си каква ще е радостта на децата.

— Момичета! — извика Уилям малко по-силно.

Саманта се огледа и изненадано установи, че никой не ги гледа от храстите.

— Къде са децата?

— Не мислиш ли... че са решили да осигурят желанния резултат?

— Уилям кимна и замислено поглади брадичката си.

— Отлична тактика. На всяка цена трябва да ги похваля.

— Не разбирам. — Очите ѝ се отвориха широко. — Какво ще постигнат, като ни зарежат сами в тази пустош?

Той се изкиска, но когато видя паниката, изписана на лицето ѝ, успя да си придаде по-сериозен вид.

— Това не е никаква пустош — успокои я бъдещият е съпруг. — Вероятно са преценили, че ако прекараме нощта заедно, щем не щем ще се сдобрим. Най-малкото ще бъдем безвъзвратно компрометирани и принудени да се оженим.

— Адови изчадия! — Саманта беше потресена.

— Кой го казва! — ухили се Уилям.

— Горд си от тяхната постъпка — намръщи се тя.

— Не съм горд. Наистина. Просто съм... впечатлен от логическото им мислене. — Уилям се прокашля и смени темата.

— Ако останем на пътя, през следващите няколко дни все ще мине някой.

— През следващите няколко дни?! — изкрещя Саманта.

— Ако вървим по пътя и не срещнем никой, след два — най-много четири дни — ще стигнем до Силвърмиър. — Той я притисна към себе си. — От друга страна, ако ми се довериш, знам пряк път през гората.

Саманта се почувства замаяна от близостта му.

— След колко време...?

— Утре сутринта сме вкъщи.

Дишането ѝ се учести. Тя опули очи и страхливо погледна зелените дървета, които се простираха край пътя.

— Има ли вълци?

— Няма вълци. Няма мечки-стръвници. Ще бъдем в безопасност.

— Ще гладуваме.

— Ще те нахраня. Довери ми се.

— Къде ще спим?

Уилям се намръщи и отиде до една раница, която беше захвърлена край пътя.

— Предполагам, че момичетата са ни оставили това.

— Да. — Той развърза каишите. — Одеяла и платно. Аз съм войник. Приготвял съм нощен подслон и с по-малко подръчни материали. — Той се върна при Саманта и я прегърна. — Помисли си само. Ти и аз под звездите...

— Еднодневки. Прилепи. Страховити буболечки.

— Скъпа, падне ли мракът, ще се погрижа съзнанието ти да е заето със съвсем различни неща. — Уилям многозначително я погледна и Саманта разбра, че ще я целуне. Знаеше, че тази целувка няма да е обикновена. Тя се притисна към тялото му, сграбчи реверите на жакета му и разтвори устни. Той сбъдна очакванията ѝ. Първо сладкият му дъх се смеси с нейния, после започна чувственото пиршество на сетивата им. Празник на любовта, споделено удоволствие, скрепяване на брачните клетви.

— Сега не мислеше за страшни буболечки, нали?

Тя кимна със затворени очи.

— Вярваш ли ми? Ще минем ли по прекия път?

Ново кимване.

— За друго не моля. — Той праметна раницата през рамо и я поведе към гората. — Довечера можеш да ми кажеш защо си ме помислила за красив, опасен дявол.

Уилям знаеше, че ще извади голям късмет ако я компрометира напълно и се ожени за нея преди тя да разбере, че само две мили надолу по пътя има село.

В крайна сметка момичетата не бяха единствените тактици в семейството.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.